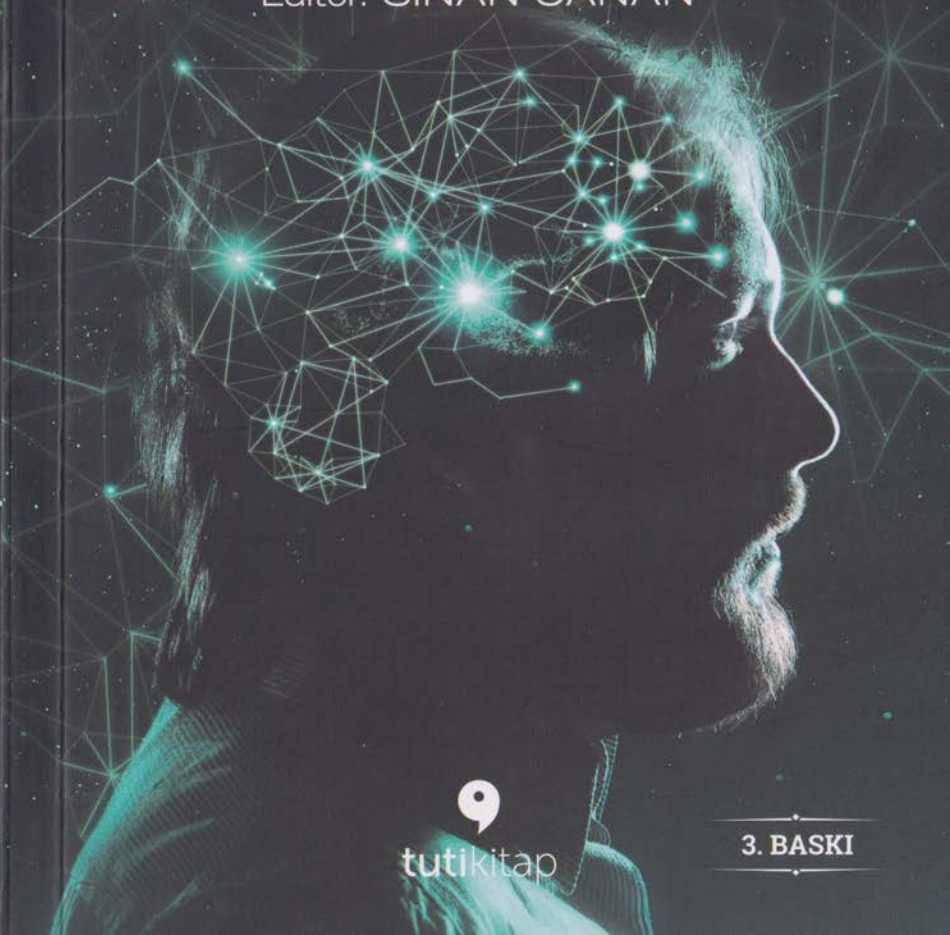
Gelecekten Beyin Öyküleri

[n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması

Editör: SİNAN CANAN

tutikitap

3. BASKI

Gelecekten Beyin Öyküleri

[n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması
Editör: SİNAN CANAN

Gelecekten[n] Beyin Öyküleri

Editör: SİNAN CANAN

[n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması

Hayal kurun!
Çünkü geleceği hayal etmeyen, onu inşa edemez!

Sizi hayallerin özgür olduğu, sınırların ve kalıpların olmadığı, geleceğe uzanan bir dünyaya davet ediyoruz.
Çok uzakta değil, tam da bu sayfalarda...

2013'ten beri, bizi insan yapan en önemli parçamız olan beynimizi, yediden yetmişe tüm meraklılara en anlaşılır ve eğlenceli şekilde anlatan ve anlatmaya da devam eden [n]Beyin, ortak geleceğimize dair hayal kuran tüm zihinleri "Zihin ve Beyin" ana temasıyla 1. [n]Beyin Bilimkurgu Öykü Yarışması'na davet etti. Türkiye'nin ve dünyanın çeşitli yerlerinden gelen tam 147 öykü arasından hayli zor bir süreçle seçebildiğimiz en iyi 21 öykü, bu kitapta sizleri bekliyor.

Hayalleri küçümsemeyin.
Biz hayal kurdukça yarın çok daha güzel olacak...

25 ₺

ISBN 978-605-9218-39-9

tutikitap

Gelecekten Beyin Öyküleri

[n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması

tutikitap

GELECEKTEN BEYİN ÖYKÜLERİ
[N]BEYİN 1. BİLİMKURGU ÖYKÜ YARIŞMASI 2016

ISBN: 978-605-9218-39-9
1. Baskı: Ağustos 2017
3. Baskı: Şubat 2019

Yayın Hakları:
© [n]Beyin
© Nefes Yayıncılık A.Ş.
Sertifika No: 15747
Tuti Kitap, Nefes Yayıncılık markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

EDİTÖR: Sinan Canan
REDAKSİYON: Tuğçe Meç
KAPAK TASARIM: Özle Çetinkaya
İLLÜSTRASYON: Başar Başaran
SAYFA DÜZENİ: Melik Uyar

İÇ BASKI/CİLT: İnkılap Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No:8
Yenibosna / İstanbul Tel: (212) 496 11 11
Matbaa Sertifika No: 10614

TUTİ KİTAP
Bağdat Cad. No:167/2 Çatırlı Apt. B Blok D:4
Göztepe / Kadıköy / İstanbul
Tel: (216) 359 10 20 Faks: (216) 359 40 92
www.tuti.com.tr
tutikitap@tuti.com.tr
/tutikitap
/tutikitap
/tutikitap

[N]BEYİN
nbeyin@nbeyin.com.tr

Gelecekten Beyin Öyküleri

[n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması

Editör: SİNAN CANAN

tutikitap

İÇİNDEKİLER

EDİTÖR'DEN....9
1. ŞÜPHE - Özlemnur Tan.... 13
2. DOWN UP - Lütfi Özarslan.... 23
3. MUKADDERAT - Öznur Babur....33
4. ARTIK ACI YOK - Özgür Can Özüdoğru.... 55
5. KAVANOZDA KELİMELER - Emel Altay....61
6. TOHUM Y6224 - Birgül Yeşiloğlu Güler.... 73
7. MAVİ BAŞLANGIÇ - Hakan Kilyusufoğlu.... 83
8. STATÜ CEZASI - Turgay Keçeci.... 93
9. MÜPHEM DÜŞLER - Büşra Nur Altın....101
10. BEYNİN FİZİĞİ - Erem Kutluyuva.... 109
11. VİCDAN - Emrah Bodur.... 127
12. BİYOLOJİK ÇÜRÜME ÇAĞI - Sabahattin Cömertpay.... 137
13. GEÇİT - Cem Sinan Altun.... 149
14. İDEA - Coşkun Yavuzel....163
15. 91 GÜN - Hakan Evkaya....171
16. MERAK - Umut Olcay Akay.... 187
17. TANIK OLMAK - Emre Yorgancıgil.... 197
18. MEYMENETÇİ - Mehmet Akif Duman.... 207
19. LEGO - Caner Kahvecioğlu....215
20. DAVETSİZ MİSAFİR - Murat Yıldırım.... 229
21. GÜNLÜK - Pınar Tunç.... 237

EDİTÖR'DEN

2012 yılından beri bulduğum her fırsatta, bulabildiğim herkese beyin ve bilim konularında bildiğim her şeyi anlatmaya çalışmak gibi bir mesleğim var. Bu mesleği kendim icat ettim diyebilirim. Bu icadın ardındaki motivasyon aslında oldukça basitti. Etrafımda bilimi ve kendini merak eden insan sayısı çok azdı. Bu konuda ne yapabileceğimi düşündükçe kendi yeteneklerim doğrultusunda karşıma tek bir çare çıkıyordu: Anlatmak.

Önceleri insanların dinlemek isteyip istemeyeceğinden çok emin değildim; çünkü kaos teorisi, beyin bilimleri, fraktal geometri ve doğadaki biçimlerin oluşumu gibi oldukça teknik ve aslında bilimsel altyapısı karışık konulardan bahsediyordum. Fakat geçen yıllar bu şüphemi aldı, götürdü. Götürdü, çünkü neredeyse her kesimden ve her yaştan insana yaptığım yüzlerce sunum ve eğitimin sonucunda, insanların öğrendikçe, anladıkça bilmekten ve anlamaktan nasıl zevk aldıklarını ve hemen ardından daha fazlasını nasıl talep ettiklerini gördüm. Demek ki, dedim, biz akademisyenler de işimizin bir bölümü olan halkın bilim konusundaki eğitimini biraz göz ardı etmişiz.

Bütün bunlar için hayatımın son beş yıllık dönemeninin çoğunu harcamayı göze almamın temel nedeni, bilginin bizi

yükseklere, gerçek refaha ve barışa taşıyacak en güçlü araç olduğuna inanmamdır. Bu gerçek, benim en temel motivasyonum. Fakat bu süreçte bir şey daha fark ettim: Bilgi üretiminde de oldukça zayıf bir toplum içinde yaşıyoruz. Öğrenmeyi seviyoruz belki fakat evrenin sırlarını çözmek, bize biçilmiş sınırların dışında düşünüp yeni ufuklara doğru kanatlanmak çoğumuz için normalde hayal bile etmediğimiz meziyetler. Halbuki yaşımız ve imkânlarımız ne olursa olsun, hepimiz o muhteşem sorularla uğraşmak, o çözülmez denen gizemlere cesaretle dalmak için gerekli tüm zihinsel donanıma sahibiz. Ama çok önemli bir eksiklik elimizi kolumuzu bağlıyor gibi. Bu eksiğin ne olduğunu düşündükçe karşıma ilginç bir durum çıktı: Hayal kurmuyoruz. Geleceği çoğunlukla neredeyse bir "kurban" gibi düşünüyor; ondan genellikle endişe duyuyoruz. Halbuki bugünün bilim ve teknolojisini inşa eden insanlar, geleceğe dair kurdukları hayallerden yahut geleceğe dair başkalarının kurdukları hayallerden ilham alabilmeleri sayesinde, bilgilerini işe yarar araçlara dönüştürebilmiş insanlardı. Geleceği inşa etmek için önce onu hayal edebilmek gerekiyordu ve içinde bulunduğum toplum, bu alanda fazla bir şey üretemiyordu.

Yıllar boyunca arada sırada birbirimize sorduğumuz "Bizde neden bilimkurgu edebiyatı yok denecek kadar az" sorusunun bu temel problemle olan ilişkisini kavramam zaman aldı. Ama bir gün, Ankara'daki [n]Beyin ekibimizle daha fazla neler yapabiliriz diye istişare ederken aklımıza birdenbire "bilimkurgu yarışması düzenleme" fikri geldi. Nasıl yapacağımızı, ilgi görüp görmeyeceğini, insanların buna katılıp katılmayacağını kısa bir süre tartışıp denemeye değer diye düşündük. Sonuçta, ani bir kararla ilan ettiğimiz [n]Beyin 1. Bilimkurgu Öykü Yarışması, Türkiye'nin dört bir yanından gelen birbirinden ilginç hikâ-

yelerle, bana ve [n]Beyin ekibimize büyük umutlar verdi. Elinizdeki kitap, bu yarışma sonucunda seçilen ilk yirmi bir öykünün bir araya getirilmesinden oluştu.

Bu kitapta okuyacağınız öyküler, Türkiye'den ve dünyanın çeşitli ülkelerinde yaşayan Türk asıllı yazarlarımızdan bizlere ulaşan 147 öykü arasından seçildi. Seçici jürimiz benimle birlikte Murat Menteş, Barış Müstecaplıoğlu, Altay Öktem, Kadir Aydemir ve Gündüz Öğüt'ten oluşuyordu. Ayrıca tüm yarışma boyunca öykülerin derlenmesi ve ön değerlendirmelerin yapılmasında [n]Beyin dergisi ve internet portalı editörü sevgili Buse Kaynarkaya olağanüstü bir mesai harcayarak bu zor işin üstesinden gelmemizde en büyük yardımcımız oldu. Hepsinin özenli değerlendirmeleri sonucunda seçilen 21 öykü, bu sayfalarda sizleri bekliyor.

Bilimkurgu, geleceği düşünmenin en eğlenceli ve öğretici yoludur bana göre. Batı medeniyetinin bilimsel atılımlarında en başta Jules Verne, Ursula K. Le Guin, Philip K. Dick, Isaac Asimov ve Arthur C. Clarke gibi henüz var olmayan dünyaları ve imkânları hayal etmeyi meslek edinmiş zihinlerin katkısını yadsımak mümkün değil. Bizler de bu yarışma gibi faaliyetlerle, geleceği daha çok hayal edelim ve onu hayallerimize göre inşa etme fırsatını yakalayalım diye uğraşıyoruz. Yarışmamıza katkı sağlayan tüm yazarlarımız da bizimle aynı motivasyonu paylaşıyor. Bunu görmek çok güzel bir deneyimdi.

Eylemlerimiz inşallah devam edecek. Yeni fikirler, yeni dünyalar ve yeni hayallerde tekrar buluşmak üzere, güzel okumalar diliyorum.

Sinan Canan
Haziran 2017, İstanbul

ŞÜPHE

Özlemnur Tan

Hızlı adımlar, birkaç anons ve ortama hâkim olmuş keskin bir ilaç kokusu... Hastaneye açılan kapıdan içeri girdiğinizde, yüzüne çarpan o minimalist gerçeklikte var olan şeyler bunlardı. Sıkıca el ele tutuşmuş bir çift, hastanenin büyük ekranında dönen tanıtımı izleyerek yavaşça koridora yöneldi. Yan taraftaki bekleme salonunda, tabletlerini hastaneye senkronize etmiş birkaç kişi, ameliyatların gidişatı hakkında geri bildirim alıyordu.

Genç kadın, bekleme salonunun önünden geçerken gözü tanıtıma takıldı, eşinin elini bırakıp izlemeye koyuldu. Şöyle diyordu: *"Artık estetik ameliyatlara, bezdirici diyetlere, bir kalıba girmeye son! Bu, kendinizi değiştirmeniz ve mutluluk için eşsiz bir fırsat: İstediğiniz herkes olabilirsiniz! Kendinizi değiştirmeyin, fikrinizi değiştirin! Beyninize takılacak küçük bir çiple istediğiniz bütün özellikleri kazanabilir; kendinizi daha hırslı, daha çalışkan, daha popüler yapabilirsiniz. Eğer bu konuda fikir almak isterseniz, Nöroteknoloji bölümümüze uğrayın."* Reklam değişti, şimdi de hastanenin ünlü Nöroteknoloji uzmanlarından birisi konuşuyordu: *"Birçok hastalığı, özellikle psikolojik problemleri, ilaçsız tedavi ettik.*

Misal; depresyon hastaları, duygu-durum bozuklukları, kişilik bozuklukları ve daha niceleri tek bir çiple, on beş dakikalık cerrahi bir müdahaleyle son buluyor. Suçlular üzerinde yaptığımız sayısız modellemeyle artık onları çok daha iyi insanlara çevirdik ve şehrimizdeki hapishane kapanma noktasına geldi. Suç oranları azaldı, hastane başvuruları azaldı, daha sağlıklı bir toplum olduk. Geçmiş yıllarda hep 'Olumlu düşünün, ne düşünürseniz osunuz.' diye bir akım vardı. İnsanlar bir şeye odaklanıyor ve onun gerçekleştiğini hissetmeye çalışıyorlardı. Eğer böyle hissederseniz gerçekliğe bir adım daha yaklaşırdınız, falan filan... İşte bu sistem o fikirden çıkıyor ama size düşünün ve bekleyin demiyor. Tek bir hareketle sizi tamamen değiştiriyor. Sizin kişilik özellikleriniz, huylarınız, hayata bakış pencereniz... Zihninizin içine yerleştirdiğimiz bu çip, yerleştikten sonra sarmal bir dokuya dönüşüp zihnin kıvrımlarına doğru saçaklanıyor. İstediğiniz özelliklere sahip beyinler nasıl çalışıyorsa onu taklit edip, o bölgeleri uyarıyor. Örneğin; yaratıcı olmak isteyen bir mimar, çizim yapmayı her düşündüğünde beyninin yaratıcılık kısmına küçük uyarılar geliyor ya da hiperaktif çocuğunuz, yaşıyla oranlanan aktivite sınırının üzerine çıkarsa uyarılar devreye giriyor ve sakinleşiyor. Kendinden memnun olmayan bireyler, kendini olduğu gibi sevmeyi öğreniyor. Kendini dışlanmış hisseden bir birey artık öyle hissetmiyor ve farklı düşündükçe, farklı hissettikçe diğer hayatların eksenine daha kolay girebiliyorlar."

- Simge, geç kalıyoruz.

Genç kadın hemen reklamın hipnozundan kurtuldu ve eşinin yanına gitti. Kapıyı çaldılar, içeri girdiklerinde güleç yüzlü bir doktorla karşılaştılar. Hemen eliyle buyurun, oturun işareti yapmıştı bile. *"Bir bakalım, Simge ve Burak'la mı görüşüyorum?"* Genç çift başını "evet" anlamında salladı. *"Bu işlemi Simge'ye uygulayacağız sanırım. Çizelgemde öyle yazıyor. Evet Simge, şimdi bana buraya geliş öykünü*

kısaca anlatmanı istiyorum." Doktor ses kayıt cihazını açtı ve geriye yaslandı. Simge tereddütlüydü, onun yerine Burak konuşmaya başladı: *"Simge biraz nasıl desem, depresif ruh haline sahip. Onun enerjik, hayata karşı daha umutlu ve kendine güvenen biri olması evliliğimizi daha iyi hale getirebilir. Tabii ki onu bu haliyle de seviyorum ama hayat böyle onun için daha zor. Çok üzgün, hayata karşı öfkeli ve en çok da kuşkulu..."* Doktor, Burak'a yeterli anlamında işaret yaptı ve Simge'ye döndü. *"Simge, kayıtlara geçmesi açısından önce kendini tanıtman gerekiyor. Bir de senin hissettiklerini duymalıyım. Bu işlemi gerçekten istediğini bilmeliyim yoksa bu işlemi yapamayız. Eğer eşin olmadan konuşmak istersen ondan bize biraz izin vermesini isteyebilirim."* Simge tereddüt etti, konuşmaya başladı: *"Ben Simge Ertekin. Uluslararası bir şirkette yazılım mühendisi olarak çalışıyorum. Eşim biraz daha hareketli, biraz daha şefkatli ve daha mutlu bir eş istiyor; ben ise sakin, yavaş ve mesafeli olmayı seven biriyim, yani bu kendimi bildim bileli böyledir. Bu tavrım nedeniyle hiç sosyal olamadım, hiç istediğim gibi yaşayamadım çünkü kendi zihnimin üzerinde bana sürekli olumsuz konuşan, kuşkularımı körükleyen ve beni bir türlü rahat bırakmayan bir bariyer var sanki. Dolayısıyla bu işlemi istiyorum, eşim haklı, bu beni daha mutlu edecek."*

Burak'ın gerilmiş beden dili bir anda rahatladı, gülerek doktora döndü, başıyla tamam anlamında bir işaret yaptı. Bu işaretleşme kısa sürmüş olsa da Simge'nin dikkatinden kaçmadı. Doktor, birkaç psikolojik test yapılacağını söyledi, böylelikle Simge'nin ruh halleri ve bazı kişilik özellikleri de başka hastalara aktarılabilecekti. Geniş bir bilgi havuzuna Simge'nin sorulara ve görüntülere verdiği tepkiler kaydedilecek ve çip için verilere dönüştürülecekti. Misal, diye açıkladı doktor, Simge'ye savaş ve yaralılarla ilgili görseller gösterilirken hissettiği hüzün ve merhamet, kişilik bozuk-

luğu yaşayan ve merhameti hissedemeyen birine aktarabilirdi. Burak heyecanlanmıştı.

"Kişilik özelliklerini toplamamız yedi veya sekiz yıl önceye dayanıyor. Öncelikle üniversitede okuyan gönüllü öğrencilerle başladık. Daha sonra bilim insanları, sanatçılar, zihin haritasını bizlere açmayı kabul eden herkesten veri topladık ve çipi geliştirdik. Son beş yıldır bu sistem dolaşımda ve dünyanın %80'i çoktan bu sistemin içinde. Hiçbir sıkıntı yaşamayacaksın. İçin rahat olsun. Ki sen de yazılım mühendisisin, bu işlerin nasıl yürüdüğünü az çok bilirsin. Şimdi birkaç test yaptıralım, sonra tekrar buluşalım." dedi doktor. Saçma, dedi Simge içinden, devlet içinde yürütülen bu çipin sistemini anlıyordu ama ayrıştıramazdı, doktor da bunu biliyordu elbette. Bu bilgiler öyle gizliydi ki herhangi bir yazılım mühendisi o bilgilere katiyen ulaşamazdı. Onların çok farklı kodlarla sisteme girildiğini ve şifrelendiğini biliyordu. Zaten muhtemelen o yazılımda emeği olanların hiçbiri şu anda yaşamıyordu. Hepsi, potansiyel tehdit öngörüsüyle ortadan kaldırılmıştı. Uçak kazaları, diye düşündü Simge; intihar vakaları, hatta ve hatta düz yolda, hiçbir sıkıntının olmadığı yolda aniden yapılan kazalar, tutmayan frenler, açılmayan hava yastıkları... Eğer işinde çok iyi bir bilim adamıysanız ve potansiyel tehdit olduğunuz düşünülürse bu alternatif sonlardan birini seçebilirdiniz. Simge bunları düşünerek ve içi ürpererek kalktı ama Burak kalkmadı. Doktorla biraz sohbet edeceğini söylemişti, bu Simge'yi daha da kuşkulandırdı. Yakında bu kuşkulardan kurtulacağını düşünmesi ise içini ferahlatmadı, bunu yüksek sesle dile getirmese de kendini daha aptal hissedeceğini düşünüyordu. O yüzden bir kez daha zihninde kuşku kazandı, çantasını eline aldı, bir şeyler ararmış gibi yaptı. Sonra aklına yeni gelmiş gibi, *"Çantamı burada bıraksam sorun olur mu?"* dedi, çoktan sohbete dalmış ikili onu önemse-

medi bile. Dışarı çıktı, yüzüne su çarptı, testler için gitmesi gerekiyordu ama içinden gelmedi. Hastanenin dışına çıktı, çevredeki insanları izledi. Sakinleşmeyi umdu ama hissettiği tek şey öfkeydi. Dünyanın böyle bir hale gelmesine üzülmüştü. O, gizlendiği mağaradan, ruh halinden, yalnızlığından mutluydu. Etraftaki insanlara baktı. Mutlu görünen, kendine güvenen, başarılı ve yaratıcı olan %80'i düşündü, içi ürperdi. Bu, yaradılışa karşı çıkmaktı, evrimi kontrol etmekti. Kontrol etmek demişken, o çiplerin sadece zihne uyarılar gönderen küçük sarmaşık sisteminden oluştuğunu düşünmüyordu elbette. Bu bir fişlemeydi, takip cihazıydı, belki daha bir sürü kimyasal içeriyordu. Bu bir toplum kontrolüydü. İnternette bu çipe karşı çıkan bir sürü grup görmüştü. İddia edilen şey, insanların birer canlı bombaya dönüştürüldüğüydü. III. Dünya Savaşı'nı tek bir tuşla çıkarabilirlerdi. Sıradan insanlar on beş dakikada mutlu, iyi niyetli, şefkatli ve yaratıcı olabiliyorsa, azılı bir askere dönüşmesi için kaç saniye gerekirdi? O, yaratıcı olmak istemiyordu, kendine güvenen ve dünyaya olumlu bakan biri olmak da istemiyordu, kendi zihninde mutlu ve güvendeydi çünkü bu zamana kadar hemen hemen sıfır zararla, kendini koruyarak gelmişti. Hemen hemen demişti, çünkü Burak ile evliliğini hasarsız tanımlayamıyordu. Burak, sevdiği kişiyi bir trafik kazasında kaybettikten sonra büyük bir depresyon geçirmişti. O dönemde Simge ile bir klinikte tanışmışlardı. Simge, çok büyük ortak noktaları olduğunu düşünmüştü. Yoktu. Burak iyileşti ama Simge hep aynı kaldı.

Gerekli zamanın dolduğunu düşünüp doktorun odasına gitti, test sonuçlarının ne zaman çıkacağını konuştular, ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler. Simge çokça kuşkulu ve meraklı biriydi. Bu ikisi bir araya gelince ölümcül oluyordu. Hemen lavaboya gitti, kulaklıklarını taktı ve telefo-

nunun gizli kaydettiği kaydı dinlemeye başladı. Burak ile doktor bir süre bu işlemden konuştular, Simge biraz ileri aldı, konuşma gittikçe ilginçleşmeye başladı.

"Burak, yıllardır seni tanıyorum, acının dinmesi için elimden geleni yaparım ama bu doğru değil, etik de değil. Simge bir insan, bir hayat, öylece değiştirebileceğin bir oyuncak bebek değil." Tanışıyorlar mıydı? Simge'nin haberi bile yoktu bu durumdan. İçindeki kuşku için milyonlarca kez şükretti. Ama neden? Burak neden saklamıştı ki tüm bunları? Peki, Simge'yi neye dönüştürmeye çalışıyordu acaba? Şuh, alımlı ve bakımlı bir kadına dönüştürecekse yine kabul edemezdi ama güler geçerdi. Gerçek farklıydı. Burak konuşmaya başladı: *"Biliyorsun, Eylül ile harika bir çifttik. Tek ruh eşim... Hayatımda tanıdığım en özel, başarılı, şefkatli ve güleç yüzlü insan... Bu sistem için ilk örneklerden birini vermişti."* doktor onayladı, *"Evet kaydı sistemde var ama biliyorsun o, Eylül değil. O Simge ve hiçbir zaman Eylül olamaz. İstediğin kadar ondan Eylül yapmaya çalış. İnsan zihninin de bir kapasitesi var. Ayrıca, Simge'nin bunu bilmemesi daha da kötü, bir çıkmaza sürüklüyor bizi. Üstelik Simge'nin anılarını baskılamamı, onu tıpatıp Eylül yapmamı istiyorsun. O dönemki teknolojiyle elde edilmiş bazı manipülatif olabilecek özellikleri, bu deneye katılırkenki anılarının bir kısmını da ona aktarmamı istiyorsun. Bu anılar çok gizli bilgilerdir ve aktarılması yasal olarak suçtur."* Burak sözü devraldı: *"O da şefkatli ve mutlu olmak istiyor, bu Eylül'ün özellikleri zaten. Üstelik, Eylül o dönemlerde benimle birlikte yaşıyordu, çok mutluyduk, anıları bunlardan başkasını içeremez çünkü hayatı bendim."* Doktor mırıldandı: *"Beni çok zor bir duruma sokuyorsun."* Konuşma bu çizgide sürüp gidiyordu. Simge şaşırmadı, kesinlikle şaşırmadı. Eylül'ü biliyordu. Zaman zaman ona özenirdi de ama doktorun dediği gibi, ne o Eylül'dü ne de Eylül Simge... Eylül gibi olmak istemişti ama olamayaca-

ğını da biliyordu. Yapı meselesiydi bu. Ayrıca Eylül'ün bu sistem için ilk deneklerden biri olduğunu bilmiyordu. Bilse bu hastanenin kapısından içeri girer miydi?

Lavabodan çıktı, yüzüne soğuk su çarptı, bu yüzleşmeyi yapmak istemiyordu ama artık kaçamayacağını da biliyordu. Burak'a gülümsedi, hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. O gece Burak yattıktan sonra tüm anti-çip grupları araştırdı, onlardan birinin avukatıyla görüştü, ses kayıtlarını ona gönderdi ve bu büyük hukuki olay için dava açmaya hazır olduğunu söyledi. Avukat ona bu numaradan ulaşabilirdi. Bu davanın sonuna kadar arkasında olacaktı. Belki tüm dünyaya yansırdı. İnsanlar daha mutlu olmak yerine kendileri olmanın keyfini sürmeye tekrar inandırılabilirdi belki. Arkadan bir ses duydu. Burak'la göz göze geldi. Ona gergince gülümsedi. *"Yatakta seni göremeyince endişelendim, iyi misin?"* diyerek sarıldı Burak. Simge, kolunda bir acı hissetti. Başı dönmeye başladı, hemen yere çöktü. *"Beni çok zorluyorsun Simge. Neden her şeyi kazıp çıkarmak gibi bir huyun var? Sadece söylenilenlere inansan olmaz mıydı?"*

"Burak, neler oluyor?" dedi Simge, ama zihni çoktan bulanmaya başlamıştı. İçeri birtakım adamların girdiğini duydu önce, sonra da doktorun tanıdık sesini. *"Keşke testlere daha önce baksaydım, sisteme düşmediğini düşünmüştüm, oysa yaptırmamış bile. Bunu hemen halledelim, yoksa Simge başımıza iş açacak gibi."* Simge daha fazlasını da duyuyordu ama anlamlandıramıyordu. Küçük bir sızı hissetti boynunda, yavaş yavaş o his de kayboldu, bulutların üzerine düşermişçesine garip bir uykuya daldı. Bu arada Burak, Simge'nin tüm kişisel eşyalarını yok etmekle meşguldü; bilgisayarını, telefonunu, hatta ajandasını...

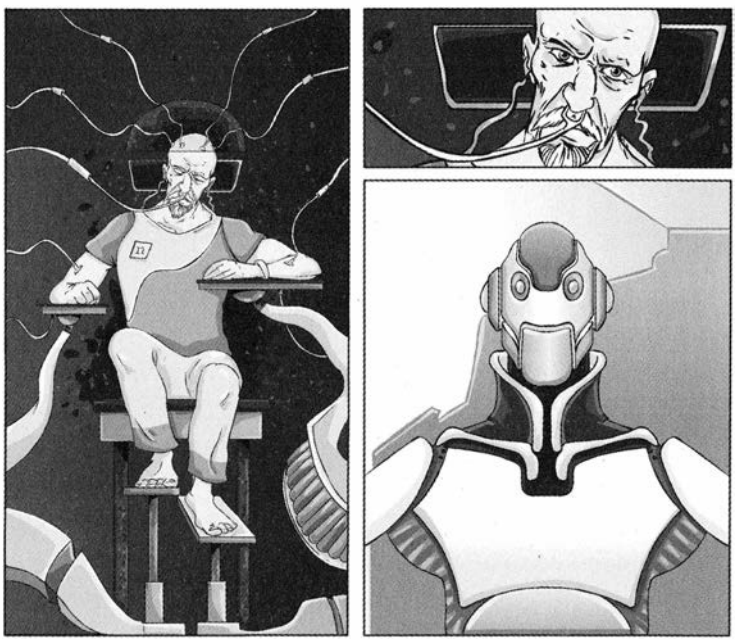
Ertesi sabah kalktığında her şey çok daha iyi göründü. Kendini mutlu ve sadık hissediyordu, sanki hep öyleydi. Daha önce saplandığı karamsar bakış açısı kendisine bo-

ğucu görünmeye başladı, o anlarla ilgili hatıralarını umursamadı. Kocası ona garip görünüyordu, onun söylediği her şey komik ve aptalca geliyordu. Burak, Simge'nin saçlarını okşadı, sarıldı. *"Seni o kadar çok özledim ki..."* dedi. Simge güldü, kendini bir oyunda gibi hissetmişti. Kocası oldukça boğucu ve sıkıcı bir tipti. O sırada Ahmet'i hatırladı, kocasının bir zamanlar arkadaşıydı, son zamanlarda fazla görüşmüyorlardı ama arkadaşlardı işte. Birden ona karşı büyük bir çekim hissetti. Sanki Ahmet'le daha önce görüşmüşlerdi. Evet, görüştüklerini hatırlıyordu. Mahrem görüşmelerdi bunlar. Burak'tan ayrılıp Ahmet'le olmayı düşünüyordu, anımsamıştı. O kadar yoğun anılardı ki, Simge bu anıların Eylül'ün anıları olduğunun farkına bile varmadı. Ahmet'i aradı ve Burak'a da dışarı çıkacağını söyledi. Burak şaşırmıştı, bunlar hiç beklediği şeyler değildi. Simge'nin bakışlarındaki kuşku yerini dalgacı bir bakışa bırakmıştı. Evet, bu tanıdıktı, en az Eylül kadar. Fakat Eylül'ün de kendine ait sırlarının olabileceğini hiç düşünmemişti.

Burak kuşkulanıp Simge'yi takip etti. Ahmet'le görüşen Simge'nin cüretkâr tavırlarına şaşırdı, önce kabul etmek istemedi, kendiyle savaştı, sonra doktorla görüştü ve bu anıları geri alma işleminin olmadığını, zaten geri dönüşü olmadığı için yasal olmadığını öğrendi.

Bir ay içinde boşandılar. Burak, bir kliniğe yatırıldı. Bu sefer kolay atlatacak gibi görünmüyordu. Doktor, olay açığa çıkmadığı için şanslıydı. Eylül'ün zihin haritasını ve anılarını, kaydını, her şeyini sistemden sildi. Eylül'ü çok özleyen Ahmet için Simge, hayatta elde edemeyeceğini düşündüğü ikinci bir şans gibiydi, bu şansa sıkıca sarıldı. Simge, kendi anılarını baskılayan Eylül'ün anılarını zamanla sahiplendi, işinden ayrıldı ve yeni bir yaşama başladı. Yeni bir hayata başladığı için ve o boğucu Burak'tan kurtulduğu için mutluydu. Boşanmak, çip olayıyla birlikte bu zamana kadar

verdiği en doğru karardı. Bir de şu kişisel bilgilerini taşıyan telefonunu, tabletini ve bilgisayarını yedeklemiş olsaydı keşke. Hepsi bir anda ortadan kaybolmuştu. Neyse, bu yüklerden kurtulmak da bir erdemdi, gereksiz her duygudan arınmak gibi. Bu hissi sevdi. Televizyonda bir avukatın bir ses kayıtlarıyla gündeme geldiğini, kayıtlardaki kişinin arandığını gördü. Anımsamadı, umursamadı da. Saçlarını karıştırdı, Ahmet'e sarıldı. Hayatında ilk defa kendini özgür hissediyordu.

DOWN UP

Lütfi Özarslan

Gözünü açtığında büyük bir acı hissetti. Göz kapaklarını tekrar kapattı. Kulaklarına uğultu ile ses karışımı mekanik bir şeyler geliyordu. Göz kapaklarını araladığında burnuna takılı bir alet gördü. Tanımlayamadığı yerlerden beynine kısa aralıklı sinyaller alıyordu. Sanki küçük elektrik çarpmaları yaşıyordu. Göz kapakları iyice alışınca yüksek bir makineye oturtulmuş şekilde el ve ayaklarının mekanik kollarla yavaşça hareket ettirildiğini gördü. Şırıngaya bağlı makineler damarlarına değişik renklerde sıvılar gönderiyordu. Kabinin dışında birkaç insanımsı yaratık kabini kontrol eden panelleri sürekli izleyerek sanal bir boşlukta müdahale ediyordu. Birden kulaklarına tanıdık bir ses geldi. Bu, kendi sesiydi. Gözleri etrafı taradı. Ses devam etti.

"Hoş geldiniz Yüce Yaratıcı! Şu anda uyanma sürecindesiniz. Bedeniniz ve beyniniz fizikî olarak tam uyandırılmadığı için bilinçaltınıza sesleniyorum. Yaklaşık bin yıldır uyutuluyorsunuz. Bu sürede bağlı bulunduğunuz yaşam destek ünitesi beden yapınızın zinde kalması için fizyolojik ve kimyasal bütün ihtiyaçları karşılayacak şekilde eksiksiz çalıştı. Yine sizin geliştirdiğiniz anti-aging makinesi ile hücre yapılarınız matematiksel olarak bin yıla yayıla-

rak yavaşlatıldı. Böylece hücre ölümleri azaltılarak yaşama süreciniz ve direnciniz uzun zamana yayıldı. Yalnız, bu süreçte beyniniz zaman zaman kendisini kapatarak süreci sekteye uğrattı. Bunu notlarınızda öngörmüştünüz ama kesinleştirmediğiniz için önerdiğiniz yöntemleri deneyerek bu sorunu aşmaya çalıştık. Beyni zaman zaman devreden çıkararak her organı ayrı birer yaşam ünitesine bağlayarak yaşamanız sağladık. Sizin de notlarınızda belirttiğiniz gibi beynin çözülemeyen kısımları bu süreçte bizi en çok uğraştıran şey oldu.

Yüce efendimiz, uyandırılma sürecinin birinci seansı burada sona eriyor. Bu seanslar bütün veriler olumlu göstergelere ulaşıncaya kadar devam edecek. Beyniniz şu anda dilinizle teması engellediği için sorularınızı subliminal yollarla almaya çalışacağız. Bu gelişme sizin notlarınızda yoktu, başka verileri kullanarak elde ettik. İyi uykular Yüce Yaratıcı.

BİR HAFTA SONRA

Gözünü açmadan önce etrafı dinlemeye çalıştı. Kulağına cihaz sesine benzeyen sesler geliyordu. Arada konuşmaya benzeyen sesleri ayırt etmeye çalıştı. Bir şey anlamayınca gözlerini açmaya karar verdi. Gözleri ışığa biraz daha alışmıştı. Vücuduna takılı cihazları duyumsamıyor ama görüyordu. Gözleriyle içinde bulunduğu kabini taradı. Cihazdaki simgeleri ve göstergeleri anlamaya çalıştı. Daha önce duyduğu ses, yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı.

- Merhaba Yüce Yaratıcı! İkinci uyandırılma işleminiz daha başarılı oldu. Bütün göstergeler olumlu. Yalnız beklediğimiz gibi beyniniz iş birliği yapmadığı için bazı anımsama birimleri devre dışı kaldı. Beyne müdahale ederek uyarmaya çalışıyoruz. Hafıza birimi tam olarak çalışmaya başlayıncaya kadar size özel bir tarih ve hatırlatma seansları uygulayacağız. İlk seansımız birazdan başlayacak. Gönder-

diğimiz subliminal mesajların karşılığını aldık. Kendiniz tanımlayabiliyorsunuz. Siz Futuro Tıbbi Genetik (FTG) ile uğraşan bir bilim adamıydınız. İnsanlığın alternatif dünyasını gelecekte kurmak için kendisini yok etmeyi göze alarak çalışan bir ekibin başındaydınız. Büyük devletler, farkına varmadan uyguladığı politikalarla insanlığı büyük bir yıkıma doğru sürüklüyordu. Çok uluslu şirketler, diktatörler, rantçılar dünya üzerinde aşılmaz bir lobi oluşturmuştu. Kendi iktidarlarını sorgulayacak tek bir çıkışa, eyleme ya da kişiye tahammül edemiyorlardı. Kendilerini de yok edecek bu gidişata her alanda engel oluyorlardı. Durum böyle olunca sizin gibi bilim adamları, aktivistler yer altında örgütlenerek alternatif çıkış yolları aramaya başladılar. Dünya üzerinde benzer örgütlenmelerin çoğu ortaya çıkarılıp acımasızca yok edildiler. Durum böyle olunca özel bir örgütlenme modeli geliştirmek zorunda kaldınız. Bu örgütlenmede gizlilik esastı. Bu yüzden özel bir dil ve özel bir mesajlaşma tekniği geliştirdiniz. Subliminal dediğiniz bu teknik, dünya üzerinde varlığı çok tartışılan bir konu oldu. Bazen aranızdan olanlar bazen de kulaktan duymuş olanlar bunu anlatmaya çalıştılar. Kitaplar yazıldı, televizyon programları yapıldı, filmler çekildi. Ama siz asıl hedefe odaklanmıştınız. Bu tür sapmalara kurban edilmeyecek bir misyonunuz vardı. Yapacağınız işler için çok büyük yatırımlara ihtiyacınız vardı. Bunun için çok güçlü ve zengin insanları yanınıza çekmeniz gerekiyordu. Sonunda iş bölümü yapmaya karar verdiniz. Aktivistler bu güçlü ve zengin insanları ikna ederek yatırımlar yaptırıyor, bilim adamları da yok olma sürecini engellemek için araştırmalar yapıyordu. Dünya bitişe doğru hızla ilerlerken bilim adamları da çok önemli gelişmeler kaydetmişti. Özellikle sizin başında bulunduğunuz bölüm artık geleceğe tamamlanmış projeler bırakmaya hazırdı. Son bir şans olarak bu projeyi dünya liderlerine sunarak daha yaygın bir şekilde uygulamak iste-

diniz, alınan son karar buydu. Birden, yaşam ünitesi göstergeleri uyarı vermeye başladı. Ses, metanetini koruyarak devam etti.

- Yüce Yaratıcı! Beyinden beklenmeyen tepkiler alıyoruz. Olumsuz bir gelişme olmaması için siz tekrar uyutmak zorundayız. Uygun koşullarda görüşmek üzere.

İKİ HAFTA SONRA

Merhaba Yüce Yaratıcı! Bu seferki uyandırılmanız büyük bir sıçrayış yaptı. Vücudunuz ve beyniniz uyumlu çalışmaya başladı. Ayrıca bilinçaltınızdaki soruları derlemeye başladık. Uyuma sırasında beyninizin önemli bir kısmının öldüğünü düşünüyoruz. Bu yüzden hafıza kısmından istediğimiz randımanı alamıyoruz ama muhakeme kısmında bir sorun olmadığı bilinçaltı verilerinden anlaşılmıştır. Aradaki açığı kapatmak için size sürekli süreci anlatacağız. Geliştirdiğimiz yeni bir teknikle hafızaya alternatif bir bölüm oluşturduk. Özellikle alzheimer hastaları için geliştirilen bu yöntemle unutma sorunu ortadan kalkıyor. Yalnız, banka hesabı gibi, kişilerin çocukluğundan ya da gençliğinden itibaren bütün anılarını kayıt altına aldırması lazım. Bu sorunu sizin için notlarınızdan yaralanarak giderdik. Notlarınızı ve makaleleriniz bir uzman ekip tarayarak düzenliyor ve size dosya olarak anlatacağız.

Çıkış noktanız evrimsel tıptı. Biyolojinin yardımıyla tıp literatüründeki, hastalık, bozukluk gibi sorunlara çözüm ararken insan evriminde eksiklikler olduğunu saptamıştınız. Çünkü dünyadaki canlı türlerinden hiçbiri yaşamak için yaşadığı ekosistemi tahrip etmek gibi bir çabanın içinde değildi. Siz taslak aşamasında çok tepki toplayınca bu araştırmayı sonuçlandırıncaya kadar kimse ile paylaşmama kararı aldınız. Biz bunları notlarınızı tararken öğrendik. Çıkış noktamız bu teziniz oldu. Daha sonra tüm

notlarınızı, makalelerinizi, şüphelerinizi ve saptamalarınızı yeni gelişmelerin ışığında tek tek test etmeye karar verdik. Olumsuz sonuçlananları, sonuçları ile birlikte arşive kaldırdık. Olumlu sonuçları sürekli geliştirerek deneyimledik. Bunların ne olduğunu ve sonuçlarını seanslarımızda size aktaracağız. Bu arada, bilinçaltı yoluyla haberleşme biraz zaman alıyor. Şu anda bilinçaltınız sizin zamanınızdaki Google gibi bir çöplüğe dönüşmüş. Doğru ve yeni mesajı bulmak ve ayıklamak zaman alıyor. Bu işlemde hız kazanırsak uyandırılma aralığını kısaltıp size daha çok bilgi aktaracağız.

Öncelikle beyne bilgisayar gibi bilgi aktarılmayacağı ile ilgili makalenizi test etmeye karar verdik. Bilindiği gibi beyin, doğduğumuzda ne yapacağını bilmeyen tek organımızdır. Bunu veri alarak, beyni yeniden bilgi ile formatlayarak eğitmeyi denedik ancak beynin bağlı olduğu karmaşık işlevleri yavaş yavaş öğrenmesi sebebiyle bir seferde veri yükleme başarısız oldu. Geçmişte beyindeki kimyasalların oranını değiştirerek bilgi yükleme başarılı olmuşsa da çok sayıda yan etki yüzünden vazgeçilmiş. Buna karşın beyin, boyutlarının aksine sonsuz boyutla uğraşacak biricik organımızdır. Bu tezat verileri uyumlu çalıştırarak bugüne ulaştık. Bunda notlarınız ve çalışmalarınız bizim için kutsal bir külliyat gibi yol gösterdi. Ancak beynin kayıt ve hatırlama fonksiyonları tam olarak çözülmediği için bütün külliyatı klasik "Tabula Rasa" yöntemi ile size aktaracağız. Beyniniz bizimle iş birliği yapmaya karar verdiği anda anlatımı kesip ortak çalışmaya başlayacağız. Bilinçaltından aldığımız soruların bir kısmını daha sonra yanıtlayacağız. Program gereği yaşadıklarınızın sırasına göre anlatırsak karışıklık olmaz. Özellikle size niçin "Yüce Yaratıcı" dediğimizi soruyorsunuz. Sırası gelince detaylarıyla anlatılacaktır. Şimdi sizi yine uyutmak zorundayız. Bir sonraki seansta görüşmek üzere hoşça kalın Yüce Yaratıcı!

ÜÇ GÜN SONRA

Merhaba Yüce Yaratıcı! Uyandırılma sürecini yüzde ellinin altına indirdik. Sağlık verilerinizi daha sıkı kontrol ederek zamana göre uyanık tutacağız. Bu seansta sizin gelecek için dondurulma sürecinizin başlangıcına kadar olan kısmı anlatacağız. Belki kırıntılar halinde anımsayabilirsiniz. İnsanlık küresel ve çevresel yok oluşa doğru hızla ilerlerken, siz ve sizin gibi düşünen bilim adamları bazı devletlerin yöneticilerini ve zenginleri ikna ederek ıssız bir adada oluşturulan bir laboratuvarda projelerinizi hayata geçirmeye çalışıyordunuz. Öncelikle büyük yok oluştan önce geleceğe birtakım yaşam formları aktarmaya çalışıyordunuz. Bunun ilk örneği benim atalarım sayılacak Android idi. Gerekirse radyasyon ortamında uyum sağlayıp sizin yüklediğiniz programlarla dondurulmuş yaşam formlarını uygun ortamda uyandıracaktı. Bunu siz ve arkadaşlarınız felaketten yüz ya da yüz elli yıl sonra hesapladınız. Ancak işler yolunda gitmedi, ilk beş nesil Android sadece yaşam formlarını koruyup bilgileri bir sonraki nesil Android'e aktaracak ortamı koruyacak kadar dayanabildiler. Ben bin yıl sonra oluşturulan altıncı nesil bir Android'im, beyin seviyem beş. Sizi uyandırıp bilgilendirecek şekilde programlandım. Bir dakika! Bilinçaltınızdan bir sinyal aldım. Ayıklayıp okuyalım, hemen size cevap verelim. Sanırım bu sefer sinirsel bir eğri bildirim aldık. Bu çok heyecan verici. Baskılayıcı protein olan PTEN bölümler arası etkileşimi sağladı ve beyniniz buna yanıt verdi. Sinir Plastisiteniz bozulmadığı için yavaş yavaş hatırlamaya başladınız. Başlangıçta biraz kafa karıştırıcı olacak ama zamanla tam ve sağlıklı bir şekilde anımsayacaksınız. Evet, sorunuz ayıklandı. Diğer arkadaşlarınız sizden sonra dondurulmadı. Bir kısmı uyanacağına inandırılamadı, bir kısmı da bir daha yaşayıp görmek istedi, karar verdiklerinde çok geç olmuştu. Büyük yıkımı getiren felaket zamanından önce gerçekleşti. Biz laboratuvarı

gömdükten birkaç saat sonra yeryüzünde hayat sona erdi. Sadece çok uzak noktalarda ve derinliklerde tesadüfen bulunan canlı organizma ve tür dışında hiçbir yaşam formu kalmadı. Bizim laboratuvar ile birlikte gömdüklerimizden yarısı uyum çalışmaları sırasında yok oldu.

- !!!

- Yüce Yaratıcı, beyninizin konsantrasyonunu eğittiniz halde bozuk sinirsel geri bildirim (Neurofeedbeck) aldık. Sanırım verdiğimiz son bilgi sizi çok üzdü. Olumsuz bir şey olmaması için sizi uyutmak zorundayız, hoşça kalın.

İKİ GÜN SONRA

Merhaba Yüce Yaratıcı! Uyandırılmayı bir gün daha kısalttık. Çünkü sizden çok sayıda soru aldık. Gelişmeleri uyutulmanızdan bu güne kronolojik olarak anlatacağız. Öncelikle notlarınız ve çalışmalarınız doğrultusunda insandaki şiddet eğilimini tetikleyen beyin kısmını tam olarak anlamaya çalıştık. Sizinle birlikte uyuttuğumuz gönüllü insanları kırk yıllık periyodlarla uyandırıp gözlemledik. Neden kırk yıl derseniz; insanlık tarihinde kırk rakamının çok önemli olduğunu gözlemledik ve daha önce elli yıl olan periyodu kırka indirdik. Davranışlarını kaydettik. İlk başlarda olumlu sonuçlar alamadık. Uyandırılanlar arasında evlilikler gerçekleşti. Hamilelik olduğunda daha fazla önem verdik. Sorunlu doğumlar oldu. Biz yine bütün doğanları incelemek amacıyla her doğanı yaşatmak için çaba gösterdik. En büyük sonucu da burada aldık. Başta inanmadık ancak insan içinde şiddet içermeyen tek tür Down Sendromu olanlar. Bu genetik farklılığın sebep olduğu kalp yetmezliği, reflü, uyku apnesi vb. hastalıkları giderdik. Öğrenme ve kavrama yetersizliğini giderecek kimyasal ve fiziksel müdahalelerde bulunduk. Yeryüzünde radyasyonun etkisinin nispetten az olduğu yerlerde üretti-

ğimiz yeni insanları kategorize ederek ve gerekli donanımı vererek toprağı yeniden rehabilite etmek için kullanıyoruz. Yaşayacakları yere göre beyin seviyelerini belirledik. Ben beş seviyesindeyim. Bazı görevleri yapmam için Android özelliklerle donatıldım. En üst seviyemiz yedidir. Altı ve yedi seviyesinde olanlarda Android özellik yoktur. Down Sendromu'ndan en az etkilenenler arasından seçiliyorlar. Bazı sağlık sorunlarından dolayı sürekli gözetim altında tutuluyorlar. Onlardan üreyecek ve şiddet duygusunu içermeyecek insanı elde etmek için çalışmaları özel insanlara yaptırıyoruz. Yüce efendimiz! Göstergeler birden olumsuz sinyal vermeye başladı. Sanırım son bilgiler sizin için sürpriz oldu. Sizi uyutmak zorundayım.

BİR GÜN SONRA

Merhaba Yüce Efendimiz! İsteğiniz üzerine kaldığımız yerden devam ediyoruz. Özel yaratıcı insanlardan bahsediyorduk. Daha önceki seanslarda yeryüzündeki yıkımdan az etkilenen yaşam formlarından söz etmiştik. Araştırmalarımızda kıyameti bekleyen bir tarikata rastladık. Bu tarikatın üyeleri dünyanın ücra bir köşesinde yer altında on beş yıl dayanacak bir koloni kurmuşlar. Kıyametten on beş yıl sonra dışarı çıkan birkaç birey, radyasyondan etkilenerek koloniye dönmüş. Bu etkileşim beyin kapasitelerini %15'ten %65'e çıkarmış. Ancak şiddet oranını da aynı seviyede arttırmış. Bu, koloni içinde ölümlere yol açmış. Kolonilerden kaçanların birkaçını ölmek üzereyken bulduk. Tedavi ettik. Kapasitelerini keşfedince kullanmaya karar verdik. Önce onların üremesini sağladık. Çocuklarını bilim alanında eğitip bizim için çalışmalarını sağladık. Çünkü bizim kavrama yeteneğimiz buluş yapıp geliştirmeye yetmiyor. Ancak bu bireylerin zekâ düzeyleri ile şiddetleri arasında doğrusal bir ilişki var. Sıkı kontrol altında çalıştırıyoruz. Kimseye zarar vermezlerse kendilerine zarar veri-

yorlar. Bu yüzden çalışma dışında pasif konumda tutmak için ilaç vermek zorunda kalıyoruz. Şiddeti ilaçsız engellemekte başarısız olduk. Bunun için sizi uyandırmaya karar verdik. Tüm bilgi aktarımı bittikten sonra sizden yardım bekliyoruz.

Bir ek bilgi, size niçin Yüce Yaratıcı dediğimizi sormuşsunuz. "Nöroteoloji" adlı makalenizi inceledik. Makalenizde yapığınız gözlemlerde, dinî ritüellerin beyin üzerinde etkileri olduğunu saptamıştınız ama "Dinlerin gerçekliği, mesajların içeriği, bir Tanrı'nın mevcudiyeti yahut nitelikleri gibi konular bilimin alanı dışında kaldığından bu noktada herhangi bir peşin yargı hatalı olacaktır." diyerek bir ateist olduğunuz halde dürüst yaklaşımınız bizi etkiledi. Sizden söz ederken tesadüfen seviyesi iki olan birisi "Yüce Yaratıcı" dedi. Sonra kestirme ve tek seçenek olduğu için herkes kullandı ve öyle kaldı. Zaten bizim için yaptıklarınız -kabul etmeseniz de- size öyle bir konum sağlıyor.

Bu arada göstergeler ellerinizi oynattığınızı ve bedeninizi yokladığınızı raporladı. İlk defa dudaklarınız oynadı ama ses çıkmadı. Bunlar önemli gelişmeler. Şimdi kendi isteğinizle uykuya geçme talebi geldi. Görüşmek üzere hoşça kalın.

BİR GÜN SONRA

RAPOR: Yüce Efendimiz göstergelere bağlı olduğu halde uyanıp derisinin altındaki organik bir keseyi patlatarak kendisini zehirlemiştir. Bu kesenin dondurulmadan önce yerleştirildiği sanılıyor. Uyandırıldığı zaman açısından hayal kırıklığına uğradığı sanılıyor. Diğer bulgular için beyni yaşam ünitesine bağlandı.

MUKADDERAT

Öznur Babur

"Ve bilmiyordu kimse, yüreklerimizden uçan
üzgün güvercinin inanç olduğunu."
Füruğ Ferruhzad

Eloi! Eloi!

"Neden ben?" Beynimin duvarlarında bu soru yankılanıp duruyor: "Neden ben? Neden ben?" Saat tik takları gibi. Ben... Ben... Ben... Benden geriye bir adım sayıyorum; boşluğa düşüyorum. Asansör boşluğu, merdiven boşluğu, apartman boşluğu... Hiçbiri değil, nispeten uzay boşluğu. Minareden düşenin parçası bulunur da gönülden düşenin parçası bulunmaz, derken bilge; uzay boşluğundan haberdar mıydı o sıra? Ya oradan düşersem, akıbetim ne yana düşer? Hayra mı şerre mi?

Peygamber değilim. Sıradan bir insan olmanın yüküyle boğuşuyorum. Öyle sıradanım ki hayallerimde bile iddiasız bir dünya kuruyorum. Bir kırlangıç kuşu olsaydım, beni diğer kırlangıçlardan ayırabilir miydin ötüşümün güzelliğinden? Yahut bir morina balığı olsaydım ne kadar derine dalacağımı tahmin edebilir miydin? Her şeyi önceden bilir

misin? Benim bir morina balığını ne kadar kıskandığımı? Hayır! O milyonlarca yumurtasını, lezzetli tadını, varlığının anlamı olmasını filan değil; sadece indiği derinliğe göre renk alabildiği için, sırf bu uyum için kıskanıyorum onu. Biliyor musun bunu? Bir bukalemun da olabilirdin, demesin kimse. Derinlere morina inebilir; ağaca tüneyen bir bukalemun değil. Neyse, bir morina olsaydım eğer bu dünyanın bütün derinliğine, dünyanın en derin çukuruna uyum sağlayabilirdim ama beynimdeki bu iki badem -bilim insanları onlara amigdala diyorlar- anlamsız varlıklarıyla dünyaya uyum sağlamamı zorlaştırıyor. Ne çıkardı morina olsaydım? Kendi bedenime uyum sağlayabilirdim ve bademlerim iki uysal çocuk olurdu. Ah ne iyi olurdu! Billahi pek güzel olurdu!

Ameliyata girmeden önce bir mektup yazmamı istediler benden. Kolaydı bu; bir yaşımdan beri elim kalem tutuyordu, dört yaşımdan beri yazıyor, altı yaşımdan beri hayal dünyamı kâğıda döküyordum. Bez bebeği çamura düşmüş bir kıza ve misketleri çalınan bir oğlana adamıştım ilk şiirlerimi. Ne tuhaf, bebeği çamura düşen kız da bendim misketleri çalınan oğlan da. Çünkü ben, ailesi tarafından oğlan doğmadığı için sevilmeyen bir kız çocuğuydum. Doğar doğmaz, dünyadan bir nefes alır almaz başladı engelli koşu. Babam hastaneye gelmemiş mesela. Annem lohusa haliyle kendi canının acısına mı yansın babamın beni istememesine mi? İkisine de ağlamış olmalı, öyle küçüktüm ki hatırlamıyorum. El kadar bebenin istenmediği bir dünyaya geldim ve benden istenen Hint fakiri gibi razı olmam, müteşekkir olmam. İyi de kime, neye? Hissiz insanlar gördüm, öyle hissizdiler ki onları gördükçe bu amigdala denen hedenin varlığını sorgular oldum. Bebekken ruhu acıyan ben, bu acıyı hak edecek ne yapmıştım? Benim aklım almıyor, aklı alana soruyorum. Öyle asılı cevaplar veriyor ki tutunmaya çalışırken boşluğa düşüyorum. Evet, uzay boşluğuna. Bir asteroid olsaydım bunu sorun etmezdim ya da herhangi

bir ülkenin uzaydaki uydusu. Ama bu gezegende insan olarak yaşıyorum; bir masanın dört bacağından biri olmaktan daha fazla anlamlandıramıyorum hayatı.

Küçükken başınıza darbe aldığınızda -ki bu sırf kız olduğunuz için hak ettiğiniz bir şeyse- hayata dört elle sarılamıyorsunuz çünkü bu sizde fiziksel bir engel de bırakabilir ruhsal bir engel de. Fiziksel bir engelim yok. Bunu gittiğim ruh doktoruma da söyledim. Ama o ısrarla beynimin aldığı darbeden dolayı böyle olduğumu söylüyor. Buna hipotez diyebilirim ve bunu bana ispatlasa iyi olur; ama yine de ona güvenemem. Kimseye güvenemem. "Amigdalam ağrıyor." dediğimde, bana gülen bir doktor o. "Ağrıyı tarif et." dediğinde, "Ezilmiş tost gibi." cevabım beni başka bir doktora yönlendirmesine sebep oldu. Birazdan doktorla -hani şu tavsiye ettiği- randevum var. Limonlu yeşil çay ve yanında üzümlü kruvasan yiyebileceğim bir randevu değil bu. Öyle olsaydı, gerçek bir randevuya çıksaydım hani, ellerim yanık olmasaydı belki ama neyse. Üzerinden uzun zaman geçmiş bir olayı anlatmanın ne lüzumu var, hem babamın suçu değilmiş ki, öyle demişti annem, biraz büyüdüğümde ağlayan gözlerini benden kaçırarak.

İnanç tuhaf bir şey. Beynin bir oyunu da olabilir. Neye inanmak istersen ona inanabiliyorsun mesela. Yapamıyorum işte. Hep şu gereksiz iki badem yüzünden. Ah baba, neden sen benim babamsın? Bu mektubu yazıyorum ama sen görmemelisin. O yüzden sevgili mektup, seni şu filmdeki yakışıklı adamın yaptığı gibi turna kuşu yapacağım ve uçacaksın, beni anlıyor musun? Uçmalı ve anlatmalısın, bir kız çocuğunun cennetten bir meyve olduğunu anlat onlara haydi!

Prof. Dr. Sermet Ahmar Işıktutar'ın ses kaydından.

"Kliniğe randevu saatinden bir saat önce gelmiş. Bana söylediği bu. Onu içeriye aldığımda 'Beni Sezin Hanım gönderdi,

gerçi bilginiz vardır ama.' dedi ilk önce. 'Evet evet, buyrun lütfen.' dedim ve oturmasını işaret ettim. Akıl sağlığı yerinde miydi? Monitörü doğru okuyorum, değil mi? Akıl sağlığını sordunuz. Yeşil yandığına göre, evet. Akıl sağlığı yerinde, gayet makul birini gördüm ilk intiba olarak. Yalnız biraz gergin gibiydi. İki yıldır Sezin'in hastasıymış, belki de yeni bir doktora gelmenin sıkıntısını taşıyordu üstünde. Onun haricinde herhangi bir emâre yoktu negatif mânâda.

Sezin'le bir kahve molasında konuşmuştum hastayla ilgili. Hastanın bebeklik, çocukluk ve ilk gençlik travmalarıyla dolu bir klinik geçmişi var. Babasından nefret ediyor, annesine ise çok kızgın. Zekâ testinde üstün zekâlı çıkmış bir hastaydı karşımdaki. Cam kırılganlığında ve taş soğukluğunda bir şey hayal edin, işte o öyleydi. Onunla konuşurken kelimeleri titizlikle seçmeliydim zira her hamlesini bir dakikadan kısa sürede bitiren bir satranç oyuncusu gibiydi. Daha önce onun gibisini görmemiştim. Nasıl desem, gözleri... Evet evet gözleri... Çelik gri gözlü bir robotla konuşuyormuşum gibi hissederdim kendimi. Zamanla gözlerinin metalik boşluğuna alıştım."

"...ve bir hiçlikten başka nedir ki benim bedenim?"
F. Ferruhzâd

"Korkuyor musun?" diye sordu. Korkmadığımı söyleyemedim, korktuğumu da. Kendime sakladığım ölesiye korktuğumdu. Lokal anestezi altında bir ameliyat olacaktı. Tıbbî terimler hep midemi bulandırmıştır. Ameliyat için tüm hazırlıklar yapılmıştı ve işte, buz gibi ameliyathanede beynimi ortaya dökecektim. Bir kalbim ve bir beynimden başka kendimi saklayabildiğim başka ne vardı ki? Ama artık beynimi bayram çikolatası ikram eder gibi doktorlara tutacaktım, "Almaz mısınız?" diyecektim, "Lütfen, bir tane daha

alın." Ameliyat başlamıştı ve doktor benimle konuşuyordu. Artık beyin ameliyatları önemsiz işlerdi canım. Hangi ara böyle olmuştu? Makineler, bilgisayarlar hangi ara dünyayı bu kadar sarmalamıştı? Beynimin içine kadar girecek cüreti hangi ara bulmuşlardı? Neden biyolojik yaşım yirmi yediyken ruh yaşım doksan yedi çıkmaktaydı? Oysa ben isterdim ki doktor elleriyle yapsın ameliyatımı. Beynimi kafatasımdan çıkarsın, su dolu bir kaba koysun -elbette steril olmalı- beynimin kıvrımlarını kibarca açarak oraları da güzelce yıkasın, su değmemiş yer bırakmasın, iğne deliği kadar da olsa her yer su görsün, aklansın paklansın sonra eski yuvasına yerleştirsin beynimi. İşte o zaman yirmi yedisinde bir kadın gibi düşünebilirdim belki ama makinelerin yaptığı temizliğe ne kadar güvenebiliriz ki? El değmeden temizlik olur mu ki?

Ondan ben istedim bunu. Amigdalamı almasını yani. Amigdala yirmilik diş gibi. Bir hikmeti vardır belki ama çıkmamakta ısrar edip bir de çıkmadan çürüyen bir diş olunca, canın daha tatlı oluyor hikmetten. Amigdalam fazla gerilmekten keçiboynuzuna döndü. Kemir babam kemir!

Fobik hastalarmış ilgi alanı, ben "Ne zamandır bu merakınız?" dedim, "Çocukluktan" dedi. Al sana bi' deli daha! Meğer agorafobik bir annesi varmış. Evinin sınırlarını aşamayan bir anne, düşünsenize. Kanatlarını sadece dört duvar arasında açan bir melek. Zor olmalı. Sordum. Öyle bir sustu ki başım şişti suskunluğundan.

Benim meselem başka. Apotemnofili, diyor doktorum. Sağlıklı organımdan vazgeçmek istiyormuşum. Neden? Deli miyim ki ben? Sağlıklı olmadığını bildiğim bir organımı aldırmak istemenin nesi yanlış olabilir? Ateşimin çıktığını hissediliyorsam, başımın ağrıdığını, belimin koptuğunu amigdalamın ağrıdığını da bilebilirim. Onunla hastalığımın varlığı konusunda fikir birliğine varmamız hiç kolay

olmadı. Beyin filmimi gördüğünde küçük bir konuşma gerçekleşti aramızda:

- Olmaz. Beynini açıp amigdalanı alamam.

- Beynimi açıp amigdalamı en iyi siz alırsınız.

- Dalga mı geçiyorsun sen?

- Dalga geçmiyorum ben, dedim ve ekledim:

"Buradan çıktığımda arabanın önüne atacağım kendimi. O böceklerin beynimden çıkması için beynimin asfalta akması gerekiyorsa en hızlıdan yana kullanacağım şansımı." diyerek apar topar kalktım, odadan çıkıyordum ki durdurdu beni: "Dur. Başımıza çok iş açılacak ama..." Devamını dinlemek için geri döndüm ve oturdum. O zaman doktoru ilk kez samimi gördüm. Plastik değildi, Gepetto Usta gibi yalın ve gerçekti. İnanıyordu bana. Ona inanmaya başlamıştım.

Acıyı duyumsamak... İnanın bir beyin ameliyatı dünyaya doğduğunuz andan daha fazla acı veremez size. Açılan ciğerlerin yanışı hissiz bir ameliyatı her yarışta geçer, geçmeli. Beynim gavurdağı salatası gibi önlerindeydi doktorların -bir adam küçük kızı için "gavurun kızı" diyordu-. Doktorum, -Sermet Ahmar Işıktutar'dı adı, roman kahramanı gibi. Taytlı kahramanlardan da olabilir- işte şimdi salatadaki cevizime lazerli keskisini değdiriyordu. Bir yandan da hemşiresine çalan müziği değiştirmesini söylüyor; "Kalsın" demiyorum ama -çalan parça Tsigaro Ateleioto ve Sokratis Malamas, benim için söylüyor - içim gidiyor ezgisini duyunca. Ve ben, beynimi izleyebiliyorum aynadan. Yoksa bütün bunları nasıl anlatabilirim ki? Birazdan amigdalamı alacak doktor. Yerine saman da koysa fark etmez bu saatten sonra. Kurul bu ameliyata asla izin vermedi. Tepkileri olmayan dönüşmüş bir insan olabilme ihtimalim korkutmuştu onları. Dünyada yeterince ruh hastası vardı, takviye yapmaya gerek yoktu belki ya da benim bir seri üretimin

prototipi olmamdan korktular. Düşünsenize, amigdalası alınmış insanımsılar ordusu.

İki bin otuz yılındayız ve siz hâlâ amigdalanın alınmasını etik değerlere aykırı olarak değerlendiriyorsunuz. Sizi gidi ihtiyarlar heyeti, yağlanmış enseleriniz ve et yemekten gut yapmış vücutlarınızla ne de güzel "ahlâk" diyorsunuz! Gülümseyin, çekiyorum. Beni düzenin -ki kaostan ejderha doğurmaya çalışan nano dişli bir çarktı kendileri- tekerine çomak sokan bir histerik olmaktan ziyade "acıyı acıyla yudumlayan değil unutarak soğuran" bir insan olarak görseydiniz, doktorumu lisansını elinden almakla tehdit etmez, çalışmalar için kendisine fon çıkarır ve ameliyatımı tüm dünyaya duyururdunuz. Doktorum bana inandı ve tüm cesaretiyle benimle bu yola girdi. Yolun sonunda işler istediğimiz gibi gitmezse; ne bileyim masada falan kalabilirim, bitkisel hayata girip bir daha hiç uyanamayabilirim, amigdalamı alıp yerine imza niyetine gazlı bez bırakabilirler mesela, ya da.. Hemen olumsuz düşünmeyelim. Her şey istediğimiz gibi olursa bademlerim olmadan da nefes alabilirim. Bademcikler olmadan nefes alınabiliyorsa, bademlerim olmadan da yaşayabilirim. İstikamet bademler!

Bademlerimle göz göze geldi doktor. Onlar iki solucan ama benim doktor yavru kedi muamelesi yapıyor onlara. Hâlâ korkuyu hissediyorum ve o hâlâ "Emin misin?" diye soruyor bana. Değilim doktor ama olmak zorundayım. Babam beni hiç kabullenemedi, bakma hâlâ baba dediğime, birbirinin aynısı iki hece sadece. Aynı anda hem kallavi bir nefreti hem de delicesine bir özlemi tattın mı doktor? Ben tattım. Başkaları her baba dediğinde, babalarına seslenen çocukları duyduğumda... Öyle korkuyorum ki, kendimi dünyaya kabul ettirmek için bütün babaları öldürebilirim. Öyle çaresizim ki kalbimi pamuk şekeri gibi tiftik tiftik eden anneme de kızamıyorum. Öyle güçsüzüm ki... Hayır değilim! Güçsüz olursam, o iki hecelik adam amacına kavuşur. Ölürüm,

güçsüz olursam ölürüm. Artık korkulara veda zamanı doktor. Senin için her şey bilim aşkına olmalı. Yaşasın bilim!

Beyin oyun hamuru gibidir doktor, açıkta bırakırsan kurur. Elinizi çabuk tutsanız zira göllenen kanı görmekten midem bulandı, her an kusabilirim. Evet, biliyorum, dedim ya farkındayım, ben istedim bunu. O lanet bademleri aldığınızı kendi gözlerimle görmek istedim ama kan kokusu... Hesaba katmamışım onu. Öyle de kötü kokuyor ki. Belki de geciktiğiniz için amigdalam çürümüştür, kokmaya başlamıştır. Kurtlanmış bile olabilir.

Hah sonunda işte! Gördüm, o tuttuğunuz et parçaları, benim geçmişimin hafıza kartı. Artık dezenfekte edilmiş cımbızlarınızla onu parçalayabilirsiniz. Size sınırsız yetki veriyorum. Doktorla aynada gözlerimiz çarpışıyor, birkaç saniyede oluyor her şey. Onun gözleri "Umarım pişman olmazsın" diyor, benim gözlerim "Size nasıl teşekkür etsem az". Dakikalar altmış saniye kuralını bozmadan akmaya devam ediyor, doktor ve ekibi de dağılan beynimi toplamaya çalışıyorlar. Artık amigdalam yok. Kafamda taşıdığım bir çuval patates etkisi yapan çerez kardeşler artık yoklar. Kendimi kuş tüyü gibi hafiflemiş hissediyorum. Acılar insanı olgunlaştırırmış. Ah ne palavra ama! Acılar yakar, yıkar, yok eder yahut "ederdi", inan olsun hatırlamıyorum!

Kırk beş gün iyiydi her şey. Kimsenin haberi olmadı. İnsanlar aralarında amigdalasını aslanlara yem etmiş beni bilmediler. Artık ağrıyan bir yerim de yoktu. Ameliyat öyle iyi gelmişti ki bana, bırakmıştım geçmişle hesaplaşmayı. Yeni gün kapımın önünden bir nehir gibi akarak geçiyordu. Ya o nehre girecektim ya da nehrin kurumasını bekleyecektim. Kırk beş gün girdim o nehre. Açtım penceremi ve sabahı buyur ettim içeriye. Güneşle kahvaltı yapıp ayla birlikte çay içtim. Olmadığım kadar bendim artık. Korku namına bir şey kalmamıştı içimde. Annemin mezarına gittim elimde mezarlık çiçekleriyle. Ona döktüm içimi, dedim "Üzülme

anne, inan bu dönüştüğüm şeyi hayatta olsaydın sen de çok severdin." Ses vermedi ama ben onu duydum.

Kırk altıncı gün taytsız ve pelerinsiz süper kahramanım doktorum aradı beni. O kadar çok şey geveledi ki telefonda, onu anlamakta zorlandığımı ve eğer vakti varsa kendisiyle kahve içmek istediğimi söyledim. Onun seçtiği pek gösterişsiz bir yerde buluştuk. Her zamankinden tuhaf görünüyordu doktor; sanki tedirgindi, bir şeylerden korkuyordu. Selamlaştık, kahvelerimizi söyledik ve doktor girdi söze:

"Nasıl gidiyor amigdalasız hayat?"

"Gayet iyi Doktor Bey, gayet iyi. Artık hiçbir şeyi sorun etmiyorum ve inanın şimdi bedenimi bir bütün olarak hissediyorum. O iki et parçası, yıllarca beynimi yemiş benim."

"Mukadder... Bak, artık sana adınla hitap ediyorum, sorun olur mu?"

"Estağfurullah Doktor Bey; nasıl dilerseniz öyle hitap edebilirsiniz."

"Bak Mukadder, direkt konuya giriyorum: Kurul her şeyi öğrenmiş. Nasıl oldu bilmiyorum ama ameliyatın video kaydına kadar her şey ellerinde mevcut. Çok büyük ihtimalle meslekten ihraç edileceğim. Ama..."

Sözünü kestim. "Benim yüzümden" dedim "her şey benim yüzümden oldu. Bu kadar ısrarcı olmasaydım, siz de kurul kararına karşı gelmeyecektiniz belki de."

Yüzümü döktüm; kesinlikle istemliydi. İstedim ki benden pişman olmasın.

"Ah Mukadder; evren öyle işlemiyor. Ne ısrarcısın her şeyin sebebi olmakta."

Doktor galiba kızıyordu bana, sitem makamından giriyordu şarkıya.

"Haklısınız belki. Ama yine de düşüncem değişmedi: Dünya dev bir mıknatıs ben de 'ayaklı bela'. Birbirimizi çekip duruyoruz işte. Bakın sizin başınızı da belaya soktum."

Dudağının ucuyla güldü doktor. "İsminin hakkını ver Mukadder" dedi. Ne demekti şimdi bu, "kaderine razı ol" mu? Sanırım beklemediğim bir cümleydi. Karşılıklı susuştuk. İki bardak çay içip hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edecektik. Olmadı. Doktorum da beni o boşluğa attı: Uzay boşluğuna.

İki gün sonra kurulun karşısındaydım. On iki kişilik kurul Amerikan jüri sistemi tarzında çalışıyordu. Doktorum "Guilty", ben "Not Guilty". Yanlış hesap Bağdat'tan döner, diyen atalarımı haklı çıkarmak adına ben istedim kurul karşısına çıkmayı. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Beynimi bir kez daha açıp o bademleri tekrar yerlerine koyamayacaklarına göre... Böyle düşünüyordum kurulun ilk sorusunu monitörden okumadan az evvel.

"Ameliyatınızın illegal olduğunu biliyor musunuz?"

Gerçekleri söyleyecektim: "Elbette. En az burun estetiği, yağ aldırma ve yüz gerdirme kadar."

Yolum yanlıştı, dönmeliydim yoksa doktorun işini daha da zorlaştırabilirdim.

"Bakın, bu ameliyatı doktorumdan ben istedim. Doktorumun hastalığımı kabullenmesi tam bir yılımı aldı. Hasta olduğumun, Apotemnofili vakası olduğumun teşhisini koyan da o. Biliyorum, dünyada böyle bir vaka yok, ilkim. Kimse amigdalasını doktora götürmüyor. Ama bildiğinizi biliyorum, sorunun kökenini kaldırırsanız sorun da ortadan kalkar. Kökene indi doktorum çünkü biliyordu, ilaç tedavisi asla kalıcı bir çözüm değildi. Zamanla ilaçlar yetmeyecekti ve dozları artacaktı. Belki de bir gün öldüre-

cektim kendimi. Tüm bedenim çürüyecekken biz sadece amigdalayı seçtik çürümesi için. İnsanlık çürüyor ve siz bu çağda hâlâ amigdala kullanmakta ısrar ediyorsunuz. Ne için? Söylesenize."

"sızım sızım sızlar içim; gözümde akmayan yaşlar..."
Sezen Aksu

Annem öldüğünden beri birbirimize hiç seslenmedik; tek heceli kelimelerle diyalog kurduk zaruri hallerde. İki yıldır zaruri bir hale bürünmüştü: Mukadderat. Bilimsel adı felç. İnme indi, "babama" öyle bir inme indi ki iki yıldır gözleri ağlıyor ama ağzını bıçak açmıyor. Annem rahmetli, öyle çok tembihlemişti ki beni "Yine de babandır kızım, baba hakkı var. Allah hesap sorar." diye, dinledim onu. Onu bir hastane köşesinde terk etmedim; başının çaresine bak deyip kaçıp gitmedim. Baktım ona. Emekli maaşıyla yarı zamanlı bir hasta bakıcı buldum. Geri kalan zamanlarda da yanında sadece ben vardım. Tek ailesi bendim; hiç istemediği çocuğu. Yatağa düştüğünden beri ağlıyor gözleri. Onunla konuşmuyorum diye mi ağlıyor yoksa aldığı ilaçların yan etkisi mi bu, bilmiyorum.

Bir gün, ilacını vermek için odasına girdiğimde garip sesler çıkarmaya başladı. Bunu hep yapıyordu ama sanki sesler anlamlı gibiydi bu sefer. Ne bileyim, bir ara "kızım" dedi gibi geldi. Gözlerimiz o an temas etti. Gözünde mutluluk gördüm. Kahretsin! Gözünde mutluluk gördüm. Bu sahneyi beynimden çıkartmam gerekiyordu ama nasıl? Ona karşı kalkanlarımı indiremezdim. Yok, hayır, yapamazdım bunu. O ânı unutmam gerekiyordu. Beynimi söküp atamazdım ya... Belki de atardım, söküp atardım, belki. Muhtemel.

O günden sonra odasına hiç girmedim. Tam bir buçuk yıl... Ameliyatımı olduktan iki ay sonra girdim yanına. Artık "his bekçilerim" ölmüştü, gömülmüşlerdi. Beni ağlatamazdın "kızım" desen bile. Yanına girdim. Öyle emindim ki kendimden. Seni umursamamak güzeldi, kalbe iyi geliyordu. Tam baş ucuna kadar geldim ve yüzüne baktım, uzun zaman sonra. Gözlerin tavandaydı, iki kara taş gibi. Donuk, solgun, katı ve ölü... Ölmüştün. Ah baba, niye beklemedin beni? Niye, niye!

Doktoru aradım. Ona, ameliyat olmak istediğimi söyledim. Nasıl yapıyorsa yapsındı ama beynime iki badem koysundu yine. Bunun mümkün olmadığını defalarca söyleyip durdu telefonda. Lisansı ilginçtir ki alınmamıştı ve hâlâ doktorluk mesleğini icra ediyordu. Hastaneye gittim ve saatlerce benimle görüşmesi için bekledim. Son hastası da gittikten sonra kabul etti beni. Yarım saat boyunca noktasız konuştum. Hiç araya girmedi. Sustuğumda "Bitti mi?" dedi, başımla onayladım.

"Yapay doku, organ ve kan üretimi belli prosedürler altında var ama henüz yapay amigdala yok Mukadder. Benden istediğin beynine yapay amigdala koymam değil mi?"

"Mümkün değil mi?"

"Henüz değil."

"Peki doktor, sizde alın yazısı silici var mı? Üç boyutlu yazıcılarınızla bana tertemiz bir alın yapsanız."

"Mukadder, sana söylemem gereken bazı şeyler var."

"Ne gibi?"

"Arkana yaslan ve lütfen söyleyeceklerimi sonuna kadar dinle. "

Onu dinledim. Öyle ciddiydi ki aksini yapamazdım.

"Kurul beni bir şartla meslekten men etmedi."

"Çok sevindim, doğrusu da buydu."

"Lütfen sözümü kesmeden dinle. Nereden başlayacağımı nasıl anlatacağımı bilemiyorum esasında."

"Hani hep denir ya baştan diye, siz ortadan başlayın. İşe yarar belki."

Doktor masasından kalktı, pencereye yöneldi. Sırtı bana dönük, camdan dışarıyı izlerken düşük frekansta başladı anlatmaya:

"Üzgünüm Mukadder. Hayatına müdahale ettiğim için, yapmamı istediğinden fazlasını yaptığım için. Maalesef bunun geri dönüşü de yok. Öyle mutsuzdun ki, çırpınan bir balık gibiydin kovada, 'beni denize salın!' der gibiydin. Sen amigdaladan bildin bunu; onu almamı istedin, hissizleşmek istedin. Kurul... Elimde olmayan şeyler var Mukadder, keşke anlayabilsen beni, onların haberi olmadan tek bir adım bile atamam ben. Sana gizli araştırmalarımdan bahsettim; aynı zamanda kurul da biliyordu bunu. Seni denek olarak, biliyorum yakışıksız bir kelime ama durum bu, kullanmayı ben teklif ettim ve bana gerekli fonu, izni... Anla işte Mukadder, sen sadece benim deneğim değildin. Kuruldakiler de seni kullandılar, evet yaptıkları illegal ama sen ve ben piyonuz onların oyununda."

Ne geveliyor ağzında bu adam, diye düşünürken devam ediyor:

"Beyninden sadece amigdalanı almadık. Onunla birlikte hipokampüsünü de..."

"Beynimde hafriyat çalışması mı olmuş? Ne demek şimdi bu?"

Doktor yüzünü bana döndü.

"Tıbbi konuşursam bağışla; sevmediğini biliyorum."

"Sevmiyor muyum?"

"Retrograd amnezi. Hafıza kaybı yaşıyorsun Mukadder. Ama aynı zamanda amigdalanı da aldığımız için duygusal hafızanla bunu algılayamıyorsun. Yıllardır üzerinde çalıştığımız "İnsanımsı" adlı bir projemiz var. Ülkedeki tüm genetik mühendisleri, doku mühendisleri, beyin cerrahları arasından seçilmiş "en iyiler" -sayıları on iki- oluşturuyor bu kurulu. Ben de bu kuruldayım. Senin raporlarını kurulla paylaştığımda nasıl kıyamet koptu görmeliydin. Amigdalanı almama izin çıktı kuruldan ama diğer on bir kişi malum proje için senin denek olmanı istediler benden. Aslında şartları buydu istekten ziyade. Düşünmek için bir yıl süren vardı; vazgeçebilirdin ama sen bir yıl boyunca şikâyet ettin beyninden. Eğer hipokampüsünü alırsam, kurul insan deneği üzerinde gözlem yapabilecekti ve sen de, sen de Mukadder, hatırlamadığın şeyin acısını çekmeyecektin. Karar vermem gerekiyordu Mukadder; ya ikisi ya hiç dediler. Seni düşündüm; ameliyat öncesi yazdığın mektubu okudum sonra. Bunun için beni ayıplamayacağını umarım, hakkında bilmem gereken şeyler olabilirdi. Oldu da. Görünmez olmak istiyordun, uyum sağlamak istiyordun, bir balığı kıskanıyordun.

"Beynimden çıkanlar nerede?"

"Mukadder, zor olduğunu biliyorum."

"Babam öldü benim. Bu sabah..."

"Bir buçuk yıl önce Mukadder. Baban bir buçuk yıl önce öldü."

"Hayır yanılıyorsunuz, bu sabah öldü benim babam."

"Bir buçuk yıl önce, bu kapıdan ilk girdiğin günü hatırlıyor musun?"

"Emin değilim."

"Babanın ölümünden tam iki gün sonra gelmiştin ilk randevuya. Babandan hep yaşıyormuş gibi bahsettin halbuki

babanın ölümünden iki gün sonra başlamıştı randevularımız. Eski doktorundan hakkında bazı bilgileri almıştım ve evet, babanın öldüğünü bildiğim halde sen ne anlattıysan ona inandım. En azından inanır gibi görünmeliydim sana, tedavin için bu gerekliydi. Sen benden amigdalanı çıkarmamı istedin ve ben de çıkardım. Hipokampüsü almak dediğim gibi kurulun bir şartıydı; onu da yerine getirdik. Ardından seni gözlemledik. Amigdalasız ve hipokampüssüz bir beyin nasıl işler, sen bize bunun cevabını verdin. Yakın bir gelecekte laboratuvar ortamında insanlar bize gelecek ve 'Mukadder beyin istiyorum' diyecekler; amigdalası ve hipokampüsü olmayan bir beyin.

Neden olmasın Mukadder? İnsanlar burunlarını beğenmeyip değiştirebiliyorlarsa, kilosunu beğenmeyip midesine kelepçe taktırabiliyorsa, büyümesini istedikleri yerlerini büyütebiliyorlarsa hissiz bir beyin neden olmasın, düşünmeyen, hatırlamayan bir beyin?

Bir doktor olarak meslekte nasıl hastalarla karşılaştığımı tahmin bile edemezsin. Şimdi beni bir cani gibi gördüğünü biliyorum ama inan öyle hastalar var ki tedavilerinin mümkünü yok. Fasit bir daire içinde her gün ölmekten beter hayat yaşayan insanlar var. Bu insanlar için ölüm belki mükâfat. Bu hastaları öldüremeyeceğimize göre onlara başka türlü bir düşünce yapısıyla, başkalaşmış bir beyinle hayata devam etme olanağı sunuyoruz. İnsan olmak, bir evreni sırtında taşımaktır Mukadder. Çünkü düşünebilen yaratıklarız biz. Düşündükçe evren daha da ağırlaşıyor ve bu yükü her insan kaldıramıyor: Senin gibi.

Sen babası tarafından istenmeyen, hiç sevilmeyen hatta şiddet gören bir çocuktun. O çocuk hiç büyümedi. Şu an karşımda oturan Mukadder, aslında hâlâ o yaralı çocuk. Baban ölmeden bir gece önce sana sevgiyle "Kızım" demiş, hayatında ilk kez. Ama kabullenmek istemedin bunu. Ölmeden kendini affettirmeye çalışamazdı sana. Buna hak-

kı yoktu. Unutmak istedin o ânı. Hiç yaşanmamışçasına unutmak... Ve artık unuttun; sonunda dileğin gerçekleşti. Her şey bırak öyle kalsın. Hatırlamak, tekrar hatırlamak sana acıdan başka bir şey vermeyecek."

"Nasıl öldü babam?"

"O gecenin sonrasında, ölmüş baban. Sabaha uyanamamış. Muhtemelen kalp krizi."

"Her şey unutmam içinse, bana bunları niye anlatıyorsunuz doktor?"

"Artık istesen de hayatı kendine zindan edecek kadar üzülemezsin hatta kısa bir süre sonra bu konuştuklarımızın hepsini unutabilirsin de. Sana karşı kendimi sorumlu hissediyorum diyelim, onun için anlattım."

"Siz bir suç işlemişsiniz doktor. Benim iznim olmadan ikinci bir ameliyat gerçekleştirmişsiniz."

"Çok üzgünüm Mukadder ama artık gitmen gerek. Daha fazla konuşamam."

Doktor, açık duran bilgisayarında bir tuşa bastı ve iki saniye sonra odaya iki görevli girdi. Hiçbir şey söylemeden koluma girdiler. Doktora baktım, başını önüne eğmişti. Görevlilerin kolunda odadan çıktım.

"İçimde acıdan ırmaklar çağlar..."
Abdurrahim Karakoç

İlk insan, ilk insan olmayı dilemiş midir yahut gurur duymuş mudur ilk olduğu için? Kendisine bir eş yaratıldığında ve dahi çoğaldıklarında, artık tek insan olmadığında ama ilk insan olma vasfını dünya ebedi uykuya geçene kadar devam ettireceğinin bilincindeyken "Neden ben?" diye sormuş

mudur? Kuru balçıktan yaratılmış olmanın tevazuuyla iç ve dış sesini tüm isyanlara kapamış mıdır? Bir damla gözyaşı bile dökmemiş midir, hiç kibre düşmemiş midir? Hiç ölmeyi dilemiş midir? Hiç sevdiğinin gözlerine bakıp "Neden ben?" demiş midir? "Neden düştüm ben bu gayya çukuruna, evladım evladımı öldürecekse?" diyebilmiş midir?

Peygamber değilim. Kadınım bir kere. Hiç seçilmemiştim, zannımca hiç sevilmemiştim de. Korkularından artakalan vakitlerinde seven annem dışında. Doktor beni seçtiğinde, bir projenin ilki olmayı dilemediğim yahut bununla gurur duymadığımda, prototip olduğumda hani, kuru balçıktan müteşekkil naçizane zatımın amigdalasız ve hipokampüssüz bir orduya da nefer olacağını bilseydim, gırtlağına yapışmaz mıydım doktorun? Ah iyi niyet köprüsü, hep iyilerin ayağı takılıp düşerken kötüler topuklarını artlarına vura vura geçiyor üzerinden. Doktor da geçti o köprüden kurulun diğer üyeleri de. Kendilerini hiç görmedim. Bir kere, -sonradan onun da bir nevi test sürüşü olduğunu öğrendim ya neyse- monitör karşısında sorularına cevap vermiştim o kadar.

Ne tuhaf... Beni tıktıkları bu hücrede tıpkı bahtsız Edmond Dantes gibi intikam cümleleri savuruyorum ama beni kurtaracak bir rahibin çıkmayacağı aşikâr. Burada öleceğim. Ameliyatımın üzerinden tam on yıl geçti. On yıldır, doktorun odasından çıkartıldığım o günden beri bu hücredeyim. Zaman aralığı hakkında yanılıyor da olabilirim. Beynimi boşalttılar çünkü. Benden sonrakilere de aynısını yaptılar, nereden mi biliyorum? Doktorum, İblis'im, yılda iki kez geliyor hücreme. Bana birtakım iğneler yaptıktan sonra dışarıyı anlatıyor; diğerlerini, projeyi, İnsanımsıları yani. Artık global bir şirkete dönüştüler. Dünyanın her yerinden müşterileri var. Dünya genelinde intihar vakaları yüzde yetmiş azalmış. "Sen harika bir şeyi başlattın, kendinle gu-

rur duymalısın!" diyor bana. "Öyleyse neden bu hücreye tıktınız beni?" diyorum, susuyor. "İnsanlar" diyor, "artık ölmek istemiyor. Hissiz de olsa yaşamak istiyorlar." Tuhaflığın daniskası."Zombi gibi mi?" diyorum, gülüyor. Öyle tuhaf gülüyor ki bir an kırmızı bir İblis'e dönüşüyor, şekli değişiyor. İlaçlardan diyorum, kim bilir bu sefer ne verdi bana? Üstüme doğru geliyor, korkutuyor beni. Ama nasıl olur? Ben korkamam ki...

"Serotonin takviyesi yetersiz. Kalp atışı amigdalayla senkronize. Vücut amigdalayı kabul etti."

Doktor niye bu kadar mutlu görünüyor? Korkutuyor beni. Yine mi?

"Doktor, korkuyorum."

"Biliyorum ve inan bu, günün en güzel haberi. Kork Mukadder kork ki kendi gerçeğine uyan. Sen Mukadder'sin unutma bunu."

"Ama benim beynimi boşalttınız siz. Ben nasıl korkuyu hissedebilirim, bu nasıl mümkün olabilir?"

Arkama yaslanmamı söyledi doktor ve derin, en derininden güzel bir nefes almamı, onu dinlememi ve sakin olmamı, sabretmemi, sonuna kadar dinlememi. Öyle çok şey istedi ki bir an istekleri bitmeyecek sandım ama bitti. Girdi söze:

"Mukadder" dedi "Ben senin amigdalanı hiç almadım, hipokampüsünü de. Onları almamız seni insanlığından sıyırmak olurdu, benden bunu istedin: Seni insanlıktan ihraç etmemi. Bu benim haddime mi? Beyin komplike bir organımız ve inan senin beynin kadar karmaşığını daha önce görmemiştim. Sen bana amigdalanı almam için gelmiştin. Amigdalan kusursuz işliyordu ama sen bir 'apotemnofili' vakasıydın. Asıl sorun şuydu ki -seni tüm heyet önünde kompleks bir vakaya dönüştüren- sen bütün vücudundan

rahatsızdın. Birebir görüşmelerimizde sadece amigdalanın ağrıdığından, onu almamı istediğinden bahsederken sana uyguladığımız psikanaliz terapileri sayesinde bütün vücudundan kurtulmak istediğini ve dediğini yapmazsam eğer -yani amigdalanı almazsam- kendine çok ciddi zararlar verebileceğini anlamıştık. Daha önce yapmıştın çünkü: Ellerini yakmıştın bilerek, kendini cezalandırarak babanın sevgisini istedin. Ama o seni hiç sevmedi. Bu gerçeği kabullenemedin ve kendine ceza vermeye devam ettin. Ben de seni ameliyata aldım ama beyninden hiçbir şey çıkarmadım. İlaçların etkisiyle sanrılar gördün sadece. Sana düzenli olarak serotonin -mutluluk- depolamaya çalıştık. Elbette bu yapay mutluluğun tesiri senin gibi çok ağır vakalarda uzun sürüyor. Ama defterine yazdığın gibi yıllardır değil sadece bir buçuk yıldır bu klinikte tedavi altındasın. Ve bugün ilk kez amigdalan -yok saymaya çalıştığın, beyninin bile orada olduğunu unuttuğu amigdalan- tepki verdi. Korktun."

"Bana plasebo etkisi mi yaptınız, doğru mu anladım?"

"Kısmen doğru. Homeopati duymuş muydun?"

"Biraz. Sanırım biraz bilgim var ama benimle ilgisini anlayamadım."

"Hastalığın psikolojik-nörolojik bir hastalık ve ileri seviyede. Homeopati 'çivi çiviyi söker' mantığında bir tedavi yöntemi. Fazla da bilimsel konuşmak istemiyorum, tıbbi terimlere nefretinden mütevellit. Sen amigdalanı almamı istedin, ben de onu almadım ama seni aldığıma ikna ettim. Ardından amigdalayı vücuda kabul ettirdik. Her şey bundan ibaret aslında. Tabii böyle anlatılınca kolay gibi ama değil, özellikle senin gibi inatçı bünyelerde Mukadder."

"Şaka mı yapıyorsunuz doktor?"

"Gayet ciddiyim ve biliyor musun defterine yazdığın o şeyler... Hani o her geçen yıl sayıları artan amigdalasız insanlar

topluluğu... İşte onlar senin sayende amigdalasına kavuşan insanlar; kollarına, bacaklarına ve dahi gözlerine kavuşan insanlar topluluğu. Her şey inançla başlamıştı Mukadder ve inançla sona erdi."

"Mukadderat diyorsunuz yani."

"Efendim?"

"İlk insan diyorum, ağlamadıysa başına gelen onca şeye, öldürmediyse kendini, çektiyse dünya sürgününü 'mukadderat' demiştir, her şey 'mukadderat'.

Eşlikçi, insanların hayatına orta yerinden girerdi; başkaları gibi kapıdan, olmadı bacadan değil. Yirmi yedi yaşında, gözleri soğuk mavi, yüreği çakıl çukul bir kadının, bir mezar taşı başında ölümünden tam otuz yıl sonra, hissizler ordusuna -amigdalasız insanlar yığınına- ilk önderlerini anlatıyordu. Hayır, hikâyenin başını hiç anlatmadı. İyi bir masalcıydı eşlikçi; hissizlere eşlik eder, onların özel olduklarını söyler, özel günlerde ortasından girip anlattığı ilk önder hikâyesiyle zavallıcığın ruhunu yâd ederdi. "Siz de" derdi "önderimiz Mukadder Hanım gibi rahat bir ömür yaşayacaksınız uzun yıllar. Global Human'ı seçtiğiniz için teşekkürler. İnsanımsı olmak bir ayrıcalıktır."

Dünya yalanlar üzerine kuruluydu; evrenin ilk yasası buydu esasında. Koca bir yalan çemberi içinde kendini yineleyen fraktallar gibi hatalarını tekrar eden insan, iyileşmek adına kendini feda ediyordu; Mukadder gibi. Sermet Ahmar Işıktutar, otuz yıl öncesinde neyse şimdi de oydu. Seni kendi gerçekliğine uyandırıyor sonra da fişinin çekilmesine göz yumuyordu. Keza varlığın, sistemin menfaatlerine uygunsan anlam kazanıyordu. Menfaat bitince kendine bir mezar yeri bulman gerekiyordu. Doktor geçmişin masallarını şimdi eşlikçi adı altında müşteri adaylarına anlatıyor-

du; Mukadder'i hiç kandırmamış gibi, Mukadder'in öldürülmesine hiç göz yummamış gibi.

Günler, aylar, yıllar kuşlar gibi uçarken "İNSAN" kalabilmişler ve anca "İnsanımsı" olabilmişler arasında yıldız savaşlarının provası yapılıyordu dünya arenasında. Amigdalasını ekmek kırığı gibi geçtiği yollara ufalayan insan, hipokampüssüz -Mukadder yaşasaydı nefret ettiğini yinelerdi tıbbî kelimelerden- yönünü de bulamıyor; boyutunu kaybediyor ve eşlikçiye koşuyordu:

"Söyle bana, akıbetim ne yana düşer, hayra mı şerre mi?"

Kırmızı İblis, en manidar maskesini takıp dudağının ucuna hain bir gülümseme yerleştiriyor ve şöyle diyor o vakit:

"Sen seçilmiştin ve bunun gururunu ekmek kırığı gibi benim yoluma ufaladın. Bana yolu sen gösterdin ve ben sadece eşlik ettim. Benden değil kendinden korktun ama kibrin semaya kadar yol aldı, durmadın. Zerreyken Kaf Dağı'nda Anka oldun; ihtişamın aldı yürüdü. Sana idrak verildi ve sen beyninden vazgeçtin. 'Alın' dedin 'öyle acılar çektim ki ya canımı alın ya aklımı.' Şimdi surette insan ama idrakten yoksunsan sen de bana. Benim mukadderatımda ateşe yalım olmak var. Senin mukadderatın da ateşse, söyle benden ne farkın var?"

Evren çığlık çığlığa susuyor. Morinalar kıyılara vuruyor. Mukadder mezarında ters dönüyor. Ölüm ise çaresizliğimizin demli fraktalı olmaya ant içmiş gibi parmak uçlarımızdan çekiyor, çekiyor, çekiyor...

ARTIK ACI YOK

Özgür Can Özüdoğru

Karanlıktı. "Görme duyusunun yoksunluğunda insan sığınacak başka bir his arıyor" diye düşündü. Bir anda uzaklardan bir kapı aralandı. Çocukluğunda beraber oynadığı komşusuydu bu. Ne kadar da yakışıklı olmuştu. "Korkma" dedi, "artık acı yok." Gözleri ne kadar da maviydi. Doğallığın nadir bulunan bir özellik olduğu zamanlarda, kirden koyulaşmamış yanaklarını saatlerce izleyebilirdi. Karanlığın içinden büyük bir fren sesi duyuldu.

Kadın, gözlerini açtı. Sert koltukta uyumaktan boynu ağrıyordu. Kâbus gibi bir hayat yaşamaktansa, gerçek olmadığını bile bile rüyasına dönebilirdi. Oysa yine sabahın körü, yine bu paslı ve tıslayan mekanik otobüs... "Lütfen çekilin, aksi takdirde kamera kayıtları otoritelere bildirilecektir." diye inledi robotik ses. Dilenciler, yavaşça yoldan çekildiler. İnsansız araçlar, insan halinden anlamazlar. İtaat etmek gerekir. Daha kötü durumda da olabilirdi. En azından borçlu da olsa bir banka hesabı açmaya hak kazanmıştı. Bu bir başarıydı, değil mi?

Daha yeni doğmaya başlayan güneş, paslı ve terk edilmiş metal binaları kahverengiye boyadı. Kırımızı bulutlar,

ufukta bir yerlere yağan asit yağmurlarının habercisiydi. Bu yağmurlardan birinde derisi yanmış ellerine baktı. Az uyumuştu ve bu ufak uykuya dalışları, kötü bir iş gününün habercisiydi. Kolu dünkü kazadan beri hâlâ ağrıyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Daha iyi bir iş mi bulacaktı? Teknisyen bloklarındaki kirasını başka türlü nasıl ödeyecekti? Çevresine bakındı. Başı bağlı, suratları soluk kadınlar, bilgisayarlarındaki tamirat kodlarını hazırlayan yırtık giysili erkekler... Servis tıslayarak büyük bir gümbürtü eşliğinde durdu. Yağsızlıktan gıcırdayan otomatik kapılar açıldı ve hissiz mekanik ses tekrarlamaya başladı: "Hedefe ulaşıldı, lütfen aracı terk ediniz. Hedefe ulaşıldı..." İnsanın algılamakta güçlük çekeceği büyüklükteki gökdelen, önlerinde adeta bir iblis gibi dikilmekteydi. Tuğla rengi bina, yukarılara doğru açık mavi, güzel bir renge bürünüyor ve üst katlardaki otobanlarda güzel insanlar uygun adım işyerine giriyorlardı. Yukarıya doğru bakarak ve özgürlüğün paslı demir kokusunu içine çekerek binanın dev kapısına yanaştı. Gözünü kameraya yasladı.

- Hoş geldin, Mısra Aslan. KLC şirketi iyi günler diler. Mesai puanı toplamaya az kaldı.

Dolabına doğru yürüdü. Yavaşça tulumunu giydi ve şirket tarafından tahsis edilmiş bilgisayarıyla tamirat aletlerini eline altı. Meslektaşları gibi ofisindeki koltuğuna oturdu. Ona ayrılmış bu üç metrekarelik alan, hayatının yarısının geçtiği yer olmuştu bunca yıldır. Geri kalan zamanının çoğu ise uyumak ve yoğun çalışmadan sonra ağrıyan vücudunu dinlendirmekle geçiyordu. Bir kere daha iç çekti ve aldığı nefes, her bir yandan gelen zil sesine karıştı. Kolsuz, bacaksız, kafasız, ortası delinmiş robotlar, bir anda önlerindeki banttan akıp sırayla teknisyenlerin önlerine yığılmaya başladı. Etraftı inleten mutlu bir yapay ses duyuldu. Arka planda ise sanki eğlenceli bir iş yapıyorlarmış gibi oldukça

neşeli bir müzik çalmaktaydı: "Günaydın pek değerli mühendisler. Mesai puanı kazanma vaktiniz geldi! KLC Şirketi sizlere iyi işler diler. Öğle aranızda KLC keyif suyunu denemeyi unutmayın! Şimdi reklamlar..." Mısra, kendisini dikiş makinesine kaptıran robotu tamir etmeye başladı. Metal yüzeyi bükülmüş, kafa kısmındaki mikroçipler zarar görmüştü. Yeniden kodlayıp üstteki metalleri bükebilirdi. Çalışmaya başladı. Kolu ağrıyordu.

Uzaktan o sesi duydu:

- Ne demek tamir edemedin? Mülteciler arasında yerini mi almak istiyorsun ulan! Bir daha böyle bir şey görürsem o güzel memelerin bile kurtaramaz seni bu fabrikadan. Siz de ne bakıyorsunuz, çalışın!

Kalbi hızla atıyordu, midesi bulandı. Sakin olmaya çalıştıkça korkuyla nefes alışları sıklaşıyordu. Gözünden ufak bir yaş aktı. Hafifçe süzdüğünde kendisine yaklaştığını gördü. Rüyaya geri dönemez miydi? Arkasında büyükçe bir el hissetti.

- Ooo Mısra Hanım. Bugün yine kirlenmişsiniz, seni temizleyim mi? Su pahalı bir şey, biliyorsunuz.

- Hayır efendim teşekkür ederim. Ben iyiyim.

- Ah, ısrar ediyorum. Şirketimizin ikramı olsun.

Cevap vermeden elindeki levye ile iç kasayı açma işine devam etti. Kolları titriyor, hedefi ıskalıyordu. O kocaman iğrenç eller, Mısra'nın incecik belini sardı ve sıktı. Herkes işine bakıyordu. Adam salyalarını içine çekerek tısladı: "Şansını zorlama Mısra! Gel diyorsam geleceksin. Bunca zaman laf etmedin de şimdi mi ediyorsun? Sen de istiyorsun işte!" Bu baskıya daha fazla katlanamazdı. Hem daha ne kadar kötü olabilirdi ki? Gözü dönmüştü bir kere. Adamın kalbine saplanan levye, ilk defa fabrikayı pas kokusun-

dan kurtarmıştı. Kan, hâkimdi artık. Mühendisler korkarak Mısra'ya baktılar. Sirenler çaldı. Kulağında önemsiz bir konuşma duyuldu: "Tebrikler Mısra. Robotun kasa bölgesini açarak beş mesai puanı kazandın. Lütfen devam et, bu kadar mola yeter." Bir anda çevresindeki her şey küçülerek daraldı sanki. Başını dayanılmaz bir ağrı sardı. Düşüncelerini toplayamıyordu. Acıdan çığlık atmaya başladı.

Derin bir nefes alarak korkuyla uyandı. Olanlara anlam veremiyordu, düşünme kabiliyeti ve hafızası işgal altındaydı. Kafasını bir oyun hamuru gibi hissediyordu. Beynine giden kabloları çekti, ince boyutlardaki iğneleri çıkardı ve içinde bulunduğu fanustan tepesindeki camı ittirerek kurtuldu. Platformdan atladığı gibi kusmaya başladı. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. İçindeki son güzel duyguları da kustu. Eliyle kendisine doğru yaklaşan polis memurlarını uzaklaştırdı yanından. "Ben iyiyim." dedi. Hatırladı.

Gri metalik ve parlak sütunlar, metrelerce yükseklikteki büyük salonu ayakta tutuyordu. Salonun konik tavanı büyük bir üçgen oluşturacak şekilde yere doğru iniyordu. Her taraf camla kaplıydı ve gökyüzünü daha önce hiç bu kadar temiz gördüğünü hatırlamıyordu. Yüksekte olmalıydı ama düşünemiyordu. Sanki düşünmeye çalıştığı her an birileri beynine iğneler batırıyordu. Ne olmuştu? Terlerini silip gözlerini hafifçe aşağı indirdiğinde büyük sınıfı gördü. Önünde hologram bir ekranda bilgisayarın masaüstü gözükmekteydi. Parlak giysili, iyi beslendiği her hallerinden belli yakışıklı erkekler ve güzel kadınlar sıralarında not alıyorlar, gözlükleriyle fotoğraf çekiyorlardı. Bir tanesi rüyasında gördüğüne benziyordu. O mavi gözleri saatlerce izleyebilirdi. Profesör, uçan kürsüsüyle dev ekranın yanına doğru süzüldü. Yan tarafları tıraşlı pembe saçları ve kırmızı dijital elbisesi ile çok şık görünüyordu. Konuşmaya başladı:

- Evet çocuklar, mahkûm C573'ün hafıza kayıtlarını izledik. "Otoriteye itaatsizlik ve kasten adam öldürmek" olarak görülen bu yaygın durumun tipik bir örneğiydi. Bu tip vakaların cezası on beş yıl düşünme yetisinin indirilerek hapistir. Bu sırada kişinin oldukça azalmış nöral bağlantıları ile nerede hata yaptıklarının sorgulanması sağlanır. Gördüğünüz gibi dünyanın pek çok kesiminden daha medeni bir hukuk sistemimiz var. Kimseyi öldürmüyoruz sonuçta, değil mi? Hayır, onlara son teknoloji ile daha adil bir şekilde suçlarını sorgulama olanağı tanıyoruz. Umarım tabletlerinize güzelce kaydetmişsinizdir zira bu sınavda çıkacak. Mühendis sınıfının itaat etmekte yaşadığı zorluklar çalışma psikolojisinin açık sorularından bir tanesidir. Belki bir gün sistem entegrasyonu sorununa çare olacak ilacı üretmeyi siz başarırsınız ve bu gibi katilleri kurtarırız. Mahkûmumuza iş birliği için teşekkürler. Götürebilirsiniz memur hanım.

Mısra hissizdi. Neyin doğru olduğuna karar verecek kişi o olamazdı tabii ki. Yıllardır insanlar böyle yaşamıyor muydu? Yanılan kişi oydu. Nefesini çekerek hücresine doğru yürüdü memurun kolları arasında. Sahnede ise projeksiyona yansıyan ekran kapanmıştı. Güzel dudaklı, parlak saçlı öğrenciler ona acıyarak bakıyordu. Memur hanım, elindeki kumandaya bastığı gibi Mısra titreyerek yere yığıldı. Ağzından salyalar akarken gözleri boş boş bakmaktaydı.

Pencerede güneşin battığını gördü. Göğsünde kabullenişin ona verdiği huzurla gülümsedi. Ne olduğunu anlayamayan beyni, kaybettiği enerjiyi toparlamak için gözlerini tekrar kapatmaya başladı. Karanlıktı. "Görme duyusunun yoksunluğunda insan sığınacak başka bir his arıyor" diye düşündü. Hemen yanındaki diğer memur bir şırınga ile açık yeşil, yarı saydam sıvıyı enjekte etti. Mısra mutluydu, Mısra sorunsuz... Konuşmaya çalıştı: "Artık acı yok." Sesi, özgürlüğü elinden alınmış bir muhabbet kuşununki kadar güzeldi.

KAVANOZDA KELİMELER

Emel Altay

Kelimeler biriktiriyordu. Kavanozda kelimeler...

O şey olduğunda ilk önce konuşma yasağı getirildi. Tabii birtakım düzenlemelerle. Sonuçta bazı insanların konuşmaması düşünülemezdi. Politikacılar, bilim insanları, polisler, hukukçular, doktorlar, haber spikerleri, gazeteciler, CEO'lar ve öğretmenler, basında "gürültü yasağı" olarak geçen düzenlemelerden muaf tutuldu. Memurlar, teknik direktörler, sanatçılar gibi birkaç meslek grubuna da genişletilmiş haklar tanındı. Sıradan vatandaş içinse yasaklar acımasızdı. Tek bir ses çıkarmaları bile tutuklanmaları için yeterliydi. İnsanlar hayatlarına nasıl devam edeceğini bilemiyordu. "Nasıl öksüreceğiz peki?" diye yazmıştı biri örneğin, devletin bu yeni düzenlemeden sonra açtığı destek hattına. Cevap "Öksürmeyeceksiniz." olmuştu. Bu yasakların uygulanamazlığı bir hafta içinde anlaşıldı. Meclis yeniden toplandı ve normal vatandaşlara da kısıtlanmış konuşma hakkı tanınmasında uzlaştı. Artık ayda iki bin kelime kullanma hakkı verilmişti ve öksürme, hapşırma, yüksek sesle yellenme gibi gürültüler de ifrata kaçmamak kaydıyla ser-

best bırakılmıştı. İnsan doğasının önüne, eh, bir yere kadar geçebiliyordunuz.

Bugün artık o şeyin üzerinden tam bir yıl geçti. O şey, dünyayı saran fısıltılardı. Televizyon kanalları "Fısıltıların yıl dönümünde hangi noktadayız?" konulu tartışma programlarıyla doluydu. Bir hükümet sözcüsü, ülkemizin bu konuda dünyada parmakla gösterilen bir politika izlediğini ve bir yılda fısıltıların yüzde dört onda yedi oranında azaltılmasında büyük rol oynadıklarını anlatıyordu. "Biliyorsunuz, ben konuşma sınırlamalarından muafım, görevim gereği. Ama kendimi bu davaya öylesine adadım ki inanın sayın başkanımızı bilgilendirirken bile mümkün olduğunca kısa cümleler kuruyorum."

"Başkanımız da hakeza... Zaten zat-ı âlilerinin dünyamıza musallat olan bu fısıltılarla ilgili hassasiyeti herkesin malumu, boşuna konuşup gürültü kirliliğine yol açmak bize yakışmaz."

Zeki, televizyonu kapatırken "İyi bari, politikacıların lafı kısa kesmesine yaradı bu fısıltılar." diye düşündü. İşe çıkma vakti gelmişti. Başka şeylere de yaramıştı fısıltılar. Mesela Zeki'nin hayatını daha kolay sürdürebilmesine. Eskiye göre çok daha iyi kazanıyordu. İnsanların konuşmaya bu kadar meraklı olduğunu ve bir avuç kelime için ne paralar ödemeyi göze alacaklarını hayal edemezdi. Bundan tam bir yıl önce, herkesin kulağını sertçe kaşıdığı, doktorlara gittiği, neler olup bittiğine anlam veremediği saatlerden sonra, ilk resmî açıklama gelmişti; dünyamızı saran atmosferde belirlenemeyen fısıltılar dolaşıyordu. Sis gibi kaplamıştı atmosferi. Hangi dilde olduğu ya da herhangi bir bütünlük taşıyıp taşımadığı anlaşılamıyordu, zaman geçtikçe tüm dillerin ve yeryüzünde insanlık âlemi tarafından mevzu edilmiş tüm konuların karışımı bir kakofoni dinlediğimizi anlamıştık. "Babil Gürültüsü diyelim buna." demişti bir

bilim insanı. İnsanlara verilen aylık iki bin kelimenin eski zamanlardaki okuma fişleri formunda tasarlanmasını da aynı bilim insanı akıl etmişti. Dünyayı saran bu fısıltıların nedeni çok geç olmadan açıklandı. Herkes dünyanın sonunun küresel ısınma, su kaynaklarının tükenmesi gibi çevresel felaketlerden geleceğini beklerken uzayda biriken seslerimiz dünyayı ele geçirmişti. Pat diye gelmişti gürültü. Gürültü kirliliğinin uzayın kaldıramayacağı boyutlara ulaşması ve yeter artık diyerek çöpümüzü bize geri göndermesi öngörülebilir bir şey değildi. Dahası bu yaşanana kadar böyle bir tehlikenin varlığına karşı en ufak laf etmeyen bilim insanları, çıkardığımız gürültüyü azaltmazsak fısıltıların desibelinin giderek artacağını ve dünyanın yaşanmaz bir yer olacağını söylemeye başlamışlardı. O dönem geçimini küçük hırsızlıklarla sağlayan Zeki de herkes gibi olan biteni televizyondan takip ediyordu ve kulağından çıkarmadığı kulaklıktan yayılan müzikle gayet mutluydu. O, Babil gürültüsü olayını sevmişti. Oldu olası insanlarla muhatap olmaktan hoşlanmamıştı zaten. Şimdi konuşmamaları işine geliyordu. İlk bir haftalık şok atlatıldıktan sonra insanlara uygulanan konuşma yasağı kaldırılmış, yerine aylık iki bin kelimelik kotalar getirilmişti. Herkes öncelikle "babilgurultusu.org"a girerek hesap açıyor ve devlet de insanların burada belirttikleri adreslere her ay iki bin kelime değerinde okuma fişleri gönderiyordu. Sistem şöyle işliyordu; Kültür Bakanlığı'nın açtığı ihaleyi kazanan firmanın görevlendirdiği kuryeler, kelime fişlerini annelerimizin mutfaklarındaki kırmızı beyaz dama desenli bezlerin kapak görevi gördüğü şirin kavanozlara koyuyorlar ve üzerinde isimler yazan kavanozları kimlik ibrazının ardından sahiplerine teslim ediyorlardı. Her kavanozda beş yüz kelime vardı, her bir kavanoz bir haftaya denk geliyordu. İnsanlar kavanozları teslim alır almaz birini açıp içindeki beş yüz kelime fişini yutuyorlardı. Fişler, ağızda eriyen sağlığa yüz-

de yüz zararsız jel gibi bir maddeden yapılmıştı. Tadı şekerleme gibiydi, görüntüsü de büyükannelerimiz, dedelerimiz zamanından kalmış nostaljik okuma fişlerine benziyordu. Elbette ki tüm bunlar tuhaf zamanlarda yaşayan insanlara biraz olsun normal hissettirmek için düşünülmüş şeylerdi. İnsanlar şeker gibi dillerinde kelimeleri eritiyor, kelimeler dile değer değmez, elektronik verici beş yüzden geriye doğru saymaya başlıyordu. İnsanlar kelime sayılarını bileklerindeki şık bilekliklerden takip ediyorlardı.

"Siyah pantolonum?"

498

"Nerede çıkardıysan oradadır."

497

"Babaa, akşam konser? Lütfeeen."

496

"Ne yiyeceğiz?"

498

"Bunun için miydi?" diyor Zeki içinden. Beş yüz. Onun da kavanozda kelimeleri var elbette. Ama o biriktirmeyi tercih ediyor. Biriktirip paraya çevirmeyi düşünüyor. "Bunca kelimeler, bu kelimelere dökülen onca paralar, bu saçma sapan muhabbetler için mi?" İnsanlardan umudu keseli çok olmuştu ama son bir yılda şahit oldukları yine de onu hayrete düşürebiliyordu. Bir radyo programcısının hırsı midesini bulandırmıştı örneğin. Adam, yaptığı ipe sapa gelmez programında rakiplerinden daha fazla konuşabilmek için yasa dışı kelime fişlerinin peşindeydi. Zeki de bu zavallı adamın zaafından yararlanmış ve yüksek rakamlarla ona her ay iki kavanoz kelime satmaya başlamıştı. Düzenli para akışı iyiydi. "Böyle birkaç iş bağlasam sırtım yere gelmez"

diye düşünüyordu. Bağladı da. Yeteneksiz tiyatrocu rolüne daha fazla çalışabilmek için Zeki'nin kapısını çaldı, çok büyük davalara bakan bir avukat yine çok büyük bir dava öncesi kendisine verilen imtiyazlı kelime adedinin de yetmeyeceği hezeyanına kapılarak Zeki'yi buldu. Zeki'nin namı giderek yayılıyordu. Kelime satan çok sayıda korsan türemişti, devletse bunu elbette biliyor ama korkunç zamanlarda yaşamaya çalışan insanların üstüne daha da gitmek istemiyordu. Parası olan daha fazla konuşsundu, bu zaten alışılmış olan değil miydi?

Zeki'nin işleri hiç olmadığı kadar iyi gidiyordu. Açıklamalar her ne kadar azalma olduğunu iddia etse de fısıltılar ilk günkü şiddetiyle devam ediyordu. İnsanlar bir yandan fısıltıların son bulmasını istiyor, bir yandan da kendilerine verilen kelime adediyle yetinmeye razı gelmiyorlardı. Zeki'nin keyfi yerindeydi.

Böyle bir yıl daha geçti.

Gece evlere sessizce girmek, on iki yaşından beri yaptığı ve artık iyice ustalaştığı bir işti. En makbul olanı yükte hafif, pahada ağır şeyler çalmaktı. Bu eskiden mücevherdi, şimdiyse kelimeler. Çok iyi paralar kazanıyor, parasını tek başına yiyordu. İstediği bütün kitapları alıyor, konserlere gidiyor, filmler izliyordu. Zeki, -kendisi de dahil- söyleyecek ilginç şeyleri olmayan insanların konuşmasını her zaman anlamsız bulmuştu ama sinemaya tapardı. İşte o yüzden haberi okuduğunda o kadar üzüldü ki bir süre hırsızlığa bile çıkamadı. En sevdiği yönetmen yeni filmi için Kültür Bakanlığı'ndan gereken kelime desteğini alamamıştı. Kendi parasıyla kavanoz hırsızlarından kelime almayı da kendine yediremiyor olmalıydı ki filmin çekimleri iptal olmuştu. Zeki, bu habere günlerce kahrolduktan sonra kararını verdi. Belki dünyanın gelmiş geçmiş en iyi yönetmenlerinden biri olan Woody Allen hırsızlarla iş birliği yapmaya razı

gelmiyordu ama dünyadaki en büyük hayranından gelecek böyle bir hediyeye de hayır diyemezdi herhalde. Böyle bir hediye; tam yüz kavanoz kelime çalacaktı Zeki, Allen için.

Böyle böyle üç ay geçti.

Zeki karar verdiği gibi tam yüz kavanozu çalmayı başardı. Artık marketlerdeki alışveriş arabasına koyduğu on koli dolusu kavanoz ile Woody Allen'in evine gidebilirdi. Öyle yaptı.

Woody Allen, kapıyı açtığında "Çok garip görünüyorsun." dedi Zeki'ye. Birbirlerini ilk kez görüyorlardı. Boynundan sarkan gemici düğümü atılmış urgana rağmen Woody'nin iyi göründüğünü düşündü Zeki. Kapıyı açık bırakıp içeri doğru yürüdüğü için Zeki'ye alışveriş arabasıyla onu takip etmekten başka şans bırakmamıştı. Uzun bir koridoru geçip arka bahçeye çıktılar. Woody, havuz kenarındaki şezlonga uzandı. Zeki orada yokmuş gibi, aslında Woody Allen da orada değilmiş gibi, havuz başında kimsecikler yokmuş gibi, uzun bir sessizlik oldu. Zeki ayakta durmaktan yorulunca Woody'nin yanındaki şezlonga oturdu. Kavanozda kelimelerle dolu alışveriş arabası ikisinin de görüş mesafesinin dışındaydı şimdi.

"Size yüz kavanoz getirdim."

Pat diye konuya girdi Zeki.

Woody, bir süre daha sessizliğini korudu. Sonra ayağa kalkıp alışveriş arabasını havuza doğru sürdü. Alışveriş arabası boyutlarındaki iki koli, boylarınca su fışkırtarak havuzun dibine çöktü. Zeki uzandığı yerden hafifçe doğrulup havuzdaki kolilerine baktı. Devletin nostalji merakına bir kez daha lanet etti.

"Şu Allah'ın belası kavanozlara doğru düzgün kapak yapsalardı ne olurdu sanki?"

Şimdi havuzdaki su, kavanozların ağzındaki kırmızı beyaz damalı örtüleri geçmiş, en önemli özelliği kolayca eriyebilmesi olan okuma fişi görünümlü jelleri bir işe yaramaz hale getirmişti.

Woody yerine oturdu. İkisi aynı anda şezlonga uzanıp eski pozisyonlarını aldılar. Artık yapacak bir şey yoktu.

"Bu olay olduğunda beni en çok ne şaşırttı, biliyor musun?" dedi Woody. Bir yandan da boynundaki urganla oynuyordu.

"Beni en çok gençlerin bu boktanlığa kolayca uyum sağlaması şaşırttı. Hele sloganlarını okuduğumda... 'Anlaşmak için konuşmaya ihtiyacımız yok!' Aman Tanrım! Gençler bu kadar aptal olmamalı. Ben hayatım boyunca konuştum. Filmlerimi yazarken konuştum, çekerken konuştum, oynarken konuştum, düşündüğüm ve düşünmediğim zamanlarda konuştum. Çok konuştum, konuşmayı çok sevdim."

Zeki, Woody'nin anlattıklarına konsantre olamıyordu. Dayanamadı.

- Boynunuzdaki urgan... Ben bir şeylere engel mi oldum?

- Yoo, intiharı düşünüyorum bu aralar. Bu urgan da düşünmeme yardımcı oluyor.

- Ama siz intihar edemezsiniz.

- Ben de öyle düşünüyorum.

- Ama kendinizi öldürmeyi bir an bile aklınızdan geçirmiş olmanız kabul edilemez. Siz yaşayan en büyük yönetmensiniz. Filminizi çekmenize izin vermedikleri için tüm bunlar, değil mi?

- Elbette o yüzden aptal. Ben ne için yaşarım ki başka?

- Ama anlamıyorum. Film çekmeye devam edin diye size yüz kavanoz kelime getirdim. Hepsini bir an bile düşünmeden havuza attınız.

Woody kayıtsız görünüyordu.

- Aynı zamanda kendimi öldürmekten de vazgeçtim.

- Ama film çekmekten vazgeçmediniz, öyle değil mi?

- Ahh, dünyanın içine düştüğü bu hal beni öyle hayal kırıklığına uğrattı ki...

Zeki, ormanda yırtıcı bir hayvanın saldırısına uğramış bir ceylan gibi, tanımlanamaz, garip bir haykırış kopardı.

-Siz film çekmeyi bırakamazsınız. Buna hakkınız yok. Kültür Bakanlığı gerekli kelime desteğini vermediyse ne olmuş? Ben size bir ay içerisinde istediğiniz kadar kavanoz getiririm.

-Kelimelerin bitiyor.

Woody'nin işaret ettiği dijital ekrana baktı Zeki. Bileğindeki saat yetmiş beşi gösteriyordu.

-Woody Allen'ın yanına boş geleceğimi düşünmediğiniz herhalde.

Sırt çantasını açtı. İçinde dört kavanoz vardı.

Woody güldü.

-Yine de benimle laf yarıştıramazsın evlat.

Bileğindeki kelimesayarı gösterdi. Astronomik bir rakam, ağır ağır akşama dönen günde ateş böceği gibi parıldıyordu.

Ama bu imkânsız. Yasa dışı. Ayrıca ölümcül. Bunu yapamazsınız.

Woody bir kahkaha patlattı.

- Aslında ilginç birisin. Ama birkaç kusurun var. Öncelikle son dört cümlene de "Ama" ile başladın. Bu inanılmaz rahatsız edici özelliğini hemen değiştirmelisin. İkincisi bir hırsız asla yasa dışı diye bir şeye karşı çıkmamalı. Üçüncüsü, üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokmak için çok yanlış bir çağda doğmuşsun. Kelimelerimizi sayıyorlar, bu en korkunç şeylerden bile daha korkunç."

- İyi de bunca kelime... Bunları nereden buldunuz?

- Ufak sahtekârlıklar, diyelim. Soygundan biraz anlarım. Hele iş kelime bulmaksa, bu dünyanın kralı benim.

- Bu kadar kelime sizi öldürür.

- Eğer susarsam, evet. Galiba bu, bugüne kadar yapılmış en güzel şaka. Ben Woody Allen. Dünyanın gördüğü en geveze yönetmen. Susarsam öleceğim. Çoktan kanıma karışmış astronomik rakamlardaki kelimeleri bir an evvel dışarı kusmazsam aşırı kelime zehirlenmesinden öleceğim. Oh, bunun filmini yapmayı çok isterdim.

- Yapabilirsin. İstediğin filmleri yapabilirsin. Eski dünyada nasılsa öyle filmler çekmeye devam edebilirsin. Kültür Bakanlığı'nın vereceği kelimelere muhtaç değilsin. Sen Woody Allen'sın.

- Ben artık hiçbir şeyim. Kültür Bakanlığı, bana sadece kelime desteği vermemekle kalmadı, beni film çekmekten ömrümün sonuna kadar men etti. Gençleri konuşmaya özendiriyormuşum. Tanrım, düşünebiliyor musun? Böylesi bir saçmalık karşısında ne kadar kelime tüketsem az, o halde kelimeler beni tüketsin.

Yine o yırtıcı hayvanlar saldırdı sanki Zeki'ye. Ağzından çıkan çığlıkla birlikte kelimesayar altıyı gösterdi. Zeki, bir kavanoz kelimeyi ağır ağır çiğnemeye başladı. Rakamdan ateş böcekleri, onar onar artıyordu.

"O zaman." dedi Zeki. Sırt çantasındaki diğer kavanozu da açtı. Kelime fişlerini büyük bir oburlukla ağzına tıkıyordu.

Konuşmayı oldum olası sevmemişimdir zaten.

Woody, gözlerinde büyüyen şaşkınlıkla baktı Zeki'ye.

- Dünyada birlikte susulacak en yanlış adamımdır herhalde.

- Eski dünyada.

Woody, gülümseyerek onayladı.

Ve eski filmlerde. Ah şu gençler. Konuşmaya ihtiyaçları yokmuş. Yazışarak, mesajlaşarak anlaşmaya çoktan alışmışlar. Yeni dünyada gençler seslerini duymadan mı âşık oluyorlar birbirlerine? Peki ya zamanla film çekilemeyeceğini, tiyatro yapılamayacağını, şarkı söylenmeyeceğini de mi göremiyorlar? Yoksa gençlerin yeni dünyada artık bunlara da mı ihtiyacı kalmadı? Ah, bu halimizi en uçuk bilim kurgu yazarları bile hayal edemezdi."

Zeki, sırt çantasındaki bütün kelimeleri yutmuştu. Hazırdı artık.

Woody, Zeki'ye baktı. Onun için üzüntü duyduğu belliydi.

-Seni vazgeçirmek için ne yapabilirim?

-Konuşabilirsin.

Bir süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. İkisi de biliyordu ki Babil gürültüsü onları yenmişti. Bu dünyaya ait değillerdi.

Sustular.

Havuzun yüzeyi morumsu garip bir renge bürünmüştü. Hâlâ erimeye direnen birkaç deste kelime fişi su yüzeyinde tembelce yüzüyordu.

Su zehirlenmişti.

Woody de öyle...

Zeki de öyle...

Ölene kadar susmaya devam ettiler.

TOHUM Y6224

Birgül Yeşiloğlu Güler

"Zaman hiç de görüldüğü gibi değildir.
Sadece bir yöne doğru hareket etmez ve gelecek,
geçmişle aynı zamanda mevcuttur."
Albert Einstein

BÖLÜM I

(Geleceğin Geçmişi... Beta Dalga Boyutu... 14-30 Frekanslı... Düşük Amplitüt...)

Tohum Y6224, gümüş rengin hâkim olduğu uzamsız odanın ortasında havada asılı duran kapsül yatağın içinde yatmaktaydı. O, hem bir dönüşüm yolcusu hem de yüksek bilgi donanımıyla çoklu zaman katmanlarına girebilen ve zaman yırtıklarını tamir eden güçlü bir katalizördü. Tohum'un asal ve tek bir görevi vardı: "Dünya" adı verilen mavi gezegende yaşayan canlı türünü korumak ve neslinin devamı için çalışmak. Bu görevin en ilginç yanı ise insanı insana karşı korumak zorunda olmasıydı. Galaktik Konsey'in Bilge Bilicileri için insan ırkının en büyük düşmanı

yine insandı! Bu nedenle insan ırkının gelişimine katkıda bulunmak, ilerleyişini hızlandırmak ve ayrık otlarını ayıklamak gerekiyordu. Tohumlar işte bu yüzden vardı. Onların gittikleri zamana ve dönüştükleri bedene uyum sağlamaları için enerji yüklü atom altı parçacıklardan oluşan beyin hücreleri neredeyse kusursuza yakındı. Tohumlar henüz bir çekirdekken özel eğitime tâbi tutulurlardı. Tohum olmanın en önemli koşullarından biri fiziksel ve duygusal acıya dayanabilme gücüydü. Bu nedenle dönüşüm yolcusu olacak tohumların seçimini Galaktik Konsey yapardı. Y6224, Galaktik Konsey'in en deneyimli yolcularından biriydi. Bilge Biliciler onun başarılı bir yolcu olacağına o henüz bir çekirdekken karar vermişti. Galaksi Gen Denizi'nden alınan yıldız tozlarının özel bir karışımıyla elde edilen Tohum Y6224 kodu, türünün eşsiz bir örneğiydi.

Kolektif Kâinat Bilinci, insan ırkının gelişime ve yeniliğe kapalı olduğunu biliyor dahası ışık ötesinden gezegeni seyrediyordu. İnsanoğlunda beyin denen bir organ vardı ama onu yeterince kullanmıyordu. Kullandığı zamanların çoğunda da yıkıcı amaçla kullanıyordu. İnsanlık tarihi, Tohum Y6224'ün dönüştürüldüğü bedenlerin katliamlarıyla doluydu. Uzayda başka gezegenlerin de olabileceğini söylediğinde, Tohum Y6224'ün adı Giardano Bruno'ydu. Kazığa bağlanarak, yakıldı! Evrenin merkezinde güneşin olduğunu açıkladığında ise Galileo Galilei'ydi. Senelerce işkence gördü ve eve hapsedildi! Tıp biliminin önemli keşiflerinden küçük kan dolaşımını bulduğunda ise adı Miguel Servet'ti. Diri diri yakıldı! "Sadece bir iyi vardır, bilgi; ve sadece bir kötü vardır, o da cehalet" diyerek insan ırkına ayna tuttuğunda ise adı Sokrates'ti. Zehirle öldürüldü!

Galaktik Konsey, insan denen canlı türünü anlamakta zorlanıyordu. Acımasız ve yıkıcıydı! Şimdi tekrar Tohum

Y6224'ün mavi küreye gitme zamanıydı. Yine yeni bir bedene dönüşme zamanıydı. Garip olan ise -insan ırkına rağmen- Tohum Y6224'ün dünyayı özellikle de -içinde sonsuz yaşam olasılıkları bulunan- doğayı çok seviyordu. İşte yolculuk zamanı gelmişti. Tohum Y6224 birazdan mavi gezegene doğru zaman tünelinden geçecek ve hücresel dönüşümü başlayacaktı. Yeni göreviyle ilgili 'bellek kütüphanesi' ilk şifresi düşmüştü bile. Ene'l-Hakk!

BÖLÜM II

(Gelecek... Dünya Dışı Üstün Yetenekli ve Zeki Varlıklar Âlemi... Zihin Kalesi... Delta Dalga Boyutu... 4-7 Frekans... 50 Mikro Volt Üstü...)

Bilinç Sorgulayıcısı: Y6224 konum veri girişi nerede?

Bilinçaltı Yankısı: Yerküre... Bağdat'ta Bâbü't-tâk diye bir yer...

Bilinç Sorgulayıcısı: Gidilen zaman aralığı?

Bilinçaltı Yankısı: Geçmiş... Mart denen bir ay... yirmi ikinci gün

Bilinç Sorgulayıcısı: Yıl döngüsü?

Bilinçaltı Yankısı: 922.

Bilinç Sorgulayıcısı: Eterik beden ne durumda?

Bilinçaltı Yankısı: Birazdan ruhtan ayrılması gerekecek

Bilinç Sorgulayıcısı: Sebep?

Bilinçaltı Yankısı: Ölüm.

Bilinç Sorgulayıcısı: Ölüm şekli?

Bilinçaltı Yankısı: İdam.

Bilinç Sorgulayıcısı: Sonuç?

Bilinçaltı Yankısı: Kaynağa bağlanmak için henüz çok erken. İnsan ırkı yine hazır değil. Zamanlama hatası.

Bilinç Sorgulayıcısı: Anlaşıldı Y6224. Kaynakla bağlantın koparılacak birazdan.

Bilinçaltı Yankısı: Hazırım Ana Kaynak!

Bilgi Aktarıcısı: İnsan genomonun şifresi çözüldü. DNA'nın iki boyutlu dizilimi, on iki boyuta dönüştürüldü ve on iki sarmala doğru bükülüp evrimleştirildi. İnsan beynine levitasyon, duru görü, telepatik donanım, prekognisyon, psikokinezi gibi zaman dışı ışık destekleri yüklendi. Algı ve tanımlamalarda yüzey anlamdan çoklu anlam katmanına geçiş izni verildi. Duygusal ve fiziksel güçlülük artırıldı. Bilinç genişlemesi, dönüşüm başarılı.

Bilinç sorgulayıcısı: Tohum Y6224, eterik bedenine dönüştün. Kimsin?

Bilinçaltı yankısı: Hallac-ı Mansur diyorlar burada bana.

Bilinç sorgulayıcısı: Alt bilgi talebi istenmekte.

Bilinçaltı yankısı: Derviş... Bir dervişim ben. Bir sufi.

BÖLÜM III

(Geçmiş... Beta Dalga Boyutu... 14-30 Frekanslı Düşük Amplitüt...)

Tam on yıldır Vezir Hâmid Abbas'ın emriyle bu iki göz odanın içinde tutukluyum. Halkımın sevgisi, çok sayıda müridimin olması, devlet erkânında bile sözümün geçmesi Vezir Hamid'i çok korkutmuş olacak ki beni buraya hapsetti. Hakkımda türlü iftiralar çıkararak beni suçlamakta.

O da yetmezmiş gibi şimdi de beni öldürmeye çalışmaktadır. Lakin bilmez ki insanoğlu denen bu canlı türü salt bedeniyle değil, düşünceleriyle de vardır. Bedeni ölür ama düşüncesi sonsuz kalır. O ölümsüzdür!

Şimdi sorarsınız ben bunca yıllık mahpuslukta ne yaparım? Zikir çeker, namaz kılar, dua ederim. Sizin deyiminizle Hakk'a ulaşmaya çalışırım. Benim deyimimle beynimi alfa dalgasında kullanarak atmosferdeki pozitif iyonları içime toplarım. Bilirim ki titreşimlerim arttıkça evrensel enerjiye bağlanma gücüm artacaktır, biomanyetik alanım güçlenecektir. Bu bedene kırk günlükken can üfleyen büyük yaratıcı, özüme özünü katmıştır. O "bir"dir! O "tek"-tir! Onu andıkça öyle geçerim ki kendimden; ne zaman kalır, ne de mekân.

BÖLÜM IV

(Geçmişin Geçmişi... Bir Dedublüman Olayı... Theta Dalga Boyutu... 3-5 Frekans... Yüksek Amplitüt...)

Hallâc-ı Mansûr üzerinde yeşil derviş hırkası ve başında sarığıyla yerdeki şiltenin üzerinde öylece oturmaktadır. Gözleri kapalı ve derin bir sükûnet içindedir. Bu sükûnet öyle derindir ki, ne bu âlem içindedir ne de dışında. Hallâc-ı Mansûr'un derin sessizliğini içeriye giren Hanefi Kadısı İbn-i Bühlûl bozar. Kadı şaşkın ama bir o kadar ürkmüştür: "Pirim buradasınız? Fakat bu nasıl olur? Az evvel sizi kendi gözlerimle avluda gördüm. Aynı anda iki yerde nasıl olursunuz efendim?" Hallâc-ı Mansûr sessizce mırıldanır: "Kâinat içinde bir zerre noktacık / Noktanın içinde, nokta onun içinde / Hem kâinatın içinde hem kâinat onun içinde / O'ndan ama O değil"

İbn-i Bühlûl secdeye kapanarak "Olmayanı olduran Rabbim! Senin kudretinden sual olunmaz." diyerek dua etmeye

başladığında, Hallâc-ı Mansûr oturduğu yerden kalkarak kandil ışığında İbn-i Bühlûl'e "Yarın beni idam edecekler ey can! Az önce yarına gittim geldim. Kendi ölümümü gördüm. Beni önce kırbaçlayacaklar sonra da kol ve bacaklarımı kesecekler. Ardından gövdemi yakıp Dicle'nin azgın sularına atacaklar, başımı diyar diyar gezdirecekler. Beni halkıma düşman göstermeye çalışacaklar. Lakin bilirim ki bu mümkün olmayacak. Çünkü ben insanoğluna hizmet etmeye geldim bu dünyaya."

BÖLÜM V

(Geçmişin geleceği... Alpha Dalga Boyutu... 8Hz - 13Hz...)

Tohum Y6224'ün bedeni Hallâc-ı Mansûr olarak Bağdat'ın sıcak çöl toprağı üzerinde kan revan içinde yatmaktaydı. Hakemler Heyeti onun idamına karar vermişti. Galeyana gelmiş halk bir yandan taşlanıyor bir yandan da kırbaçlıyordu. Tohum Y6224 birazdan öldürüleceğini biliyordu. Bu çağa ait görevi bitmek üzereydi. Ana kaynağa dönme zamanı gelmişti. Buna sevinmesi gerekirdi ama o tam tersine üzülüyordu. Tohum olmanın en zor taraflarından biri de buydu: Duygusallık! Kendi türünün duygu merkezi yoktu. İnsanlığın duygu dediği frekans boyutu onlar için geçerli değildi. Gezegeninde her şey bilgi ve deneyim üzerinden ilerliyordu. Her şey bilgi ve deneyimin ışığında değerlendirilip ele alınıyordu. Oysa insan böyle miydi? Onların vicdan, gönül, kalp, ruh denen çekirdek enerji donanımları vardı ama maalesef bunların değerlerini bilmiyorlardı. İnsan ırkı öylesine pervasızca yaşıyordu ki, kendi geleceğini yok ettiğinin bile farkında değildi. Dünya dışı üstün varlıklar insan ırkını ve gezegenlerini korumak için ne kadar çabalarsa çabalasınlar, yine de onların yıkıcı eylemleri en-

gellemekte başarılı olamıyorlardı. Mavi gezegenin kaynakları gittikçe tükenmekteydi. Dünyaya ait yaşamsal alanları amaçsızca yok edilmekte ve insan denen canlı türü kendini katlediyordu. Savaşlar, hastalıklar ve katliamlar arttıkça aydınlanma eşiği gittikçe geriliyordu. Galaktik Konsey ve Bilge Biliciler insan ırkına yardım etmek için onlara liderler, bilim ve din adamları, filozoflar, düşünürler, sanatçılar göndermeye devam etse de, insanoğlu bir şekilde bu ışık hizmetlilerini yok etmeyi başarıyordu. Oysa insan bilmiyordu ki, kâinatta her şey "bir" ve "tek"ti. İçinde yaşadığı evrenin mikro bir kopyası olduğunu ve içinde kâinatı taşıdığını ne zaman anlayacaktı?

BÖLÜM VI

(Gelecek... Dünya Dışı Üstün Yetenekli ve Zeki Varlıklar Âlemi... Zihin Kalesi... Delta Dalga Boyutu... 4-7 Frekans... 50 Mikro Volt Üstü...)

Bilinç Sorgulayıcısı: Y6224 konum veri girişi nerede?

Bilinçaltı Yankısı: Yerküre... Fransa'nın Savoy kentindeyim.

Bilinç Sorgulayıcısı: Gidilen zaman aralığı?

Bilinçaltı Yankısı: Geçmiş... Temmuz denen bir ay... 4. Gün...1934.

Bilinç Sorgulayıcısı: Eterik beden ne durumda?

Bilinçaltı Yankısı: Birazdan öleceğim.

Bilinç Sorgulayıcısı: Ölüm şekli?

Bilinçaltı Yankısı: Yüksek dozda radyasyona maruz kalmak.

Bilinç Sorgulayıcısı: Sorun?

Bilinçaltı Yankısı: Öldüğümde bana "Bilim için ölen kadın" diyecekler. Polonyum ve Radyumu buldum. Radyoaktiviteyi de ben keşfettim. Bu keşif için öleceğimi bile bile deneyleri kendi üzerimde yaptım. Bilime aşığım ama insanlık beni bırakın takdir etmeyi, üzdü. Hepsi erkek üyelerden oluşan Fransız Bilim Akademisi beni sadece kadın olduğum için reddetti. Hakkımda çirkin iftiralar çıkardılar. Ömrümün en verimli çağlarını çalışarak değil, depresyonla geçirmeme neden oldular.

Bilinç Sorgulayıcısı: Görev tanımlaman?

Bilinçaltı Yankısı: Bilginin cinsiyeti olmaz. Mücadele bunun adınadır.

Bilinç Sorgulayıcısı: Anlaşıldı Tohum Y6224. Yeni dönüşüm için öngörü?

Bilinç Yankısı: Kaynağa bağlanmak için yine erken. Erkek insan ırkı gelişime daha kapalı ve dirençli. Aydınlanma eşiği için dönüşüm zorunlu görülmekte...

Bilinç Sorgulayıcısı: Görev talebi kabul edilmiştir. Zaman tüneli geçişi başlasın!

Bilgi Aktarıcısı: İnsan genomosu şifresi çözüldü. DNA'nın iki boyutlu dizilimi, on iki boyuta dönüştürüldü ve on iki sarmalla doğru bükülüp evrimleştirildi. İnsan beynine levitasyon, duru görü, telepatik donanım, prekognisyon, psikokinezi gibi zaman dışı ışık destekleri yüklendi. Algı ve tanımlamalarda yüzey anlamdan çoklu anlam katmanına geçiş izni verildi. Duygusal ve fiziksel güçlülük artırıldı. Bilinç genişlemesi başarılı. Dönüşüm başladı!

Bilinç sorgulayıcısı: Tohum Y6224, eterik bedenine dönüştün. Kimsin?

Bilinçaltı yankısı: Maria Salomea Skłodowska. Madam Curie diyorlar bana.

Bilinç sorgulayıcısı: Alt bilgi talebi istenmekte.

Bilinçaltı yankısı: Bir bilim insanıyım ben. Bir kimyager. Bir fizikçi.

MAVİ BAŞLANGIÇ

Hakan Kılıyusufoğlu

Soluk ışıklarla aydınlatılmış koridorda sakince ilerlerken kendisine eşlik eden görevlilerinin mavi üniformalarını inceliyordu. İlk defa bu kadar yakından görme şansı bulduğu bu üniformaların askerî kıyafetler gibi sert bir izlenim bırakmamalarının iyi olduğunu düşündü. Yine de bu insanların ne kadar kalabalık bir yerde olurlarsa olsunlar hemen fark edilmelerinin hoş bir şey olmayacağını düşündü. Donuk yüzlü görevlilerden sağındakine yönelerek, "Sürekli bu üniformalarla dolaşmak can sıkıcı olmuyor mu?" diye sordu. İfadesiz bir şekilde kendisine doğru dönen görevli, "Bu üniformaları giyme sebeplerimizden daha can sıkıcı olmadığı kesin" diye yanıtladı. Koridorun sonuna geldiklerinde karşılarındaki otomatik kapı açıldı. Kendisine eşlik eden görevlilere dönerek, "Şirinler'e katılma sırası bende!" dedi. Kapıda dikilen yol arkadaşları ise kafalarına silah dayanmış ve gülmeleri emredilmiş gibi dişlerinin küçük bir kısmı görünecek şekilde sırıttı. Normal insanlara her zaman çok komik gelen bu hareketi yapabilmek için altı ay çalışması gerekeceğini henüz bilmiyordu.

Sinir bozucu bir sessizliğe sahip uzun koridordan sonra girdiği odadaki cihazlardan gelen ufak tıkırtılar onu yeniden

gerçekliğe döndürdü. Aslında burayı çok daha korkutucu bir şekilde hayal etmişti ama gördüğü kadarıyla bilgisayar laboratuvarı ile revir karışımı bir yerdi. Odada ikisi kadın, ikisi erkek toplam dört kişi vardı. Soluk gri renkli tulumları, plastik eldivenleri, boneleri ve ağızlarını kapatan şeffaf bezlerle tam karşısında dikilmiş ona bakıyorlardı. Odanın sol tarafında duş kabini benzeri buzlu camdan bir bölme ve hemen yanında yatay olarak hareket edebilen, sedyeyi andıran bir düzenek vardı. Düzenek sağa doğru ilerleyerek küçük sayılabilecek bir tünele giriyor gibi görünüyordu. Duvara monte edilmiş dört monitör vardı. Ekranlarında ona anlamlı gelebilecek hiçbir şey yoktu. Etrafta kanlı önlükler, kesici ameliyat aletleri ya da buna benzer şeyler olmasını beklemiyordu ama gördüğü manzara fazlasıyla düzenliydi. Bu abartılı düzenden burada aslında rahatsızlık verici şeylerin yapıldığının gizlenmeye çalışıldığı çok belli oluyordu.

Odadakilerden biri öne çıkarak, "Hazırsanız başlayabiliriz." dedi. Operasyonu yürüteceğini tahmin ettiği bu adamın beyin cerrahı mı, elektronik mühendisi mi, nöroloji uzmanı mı, bilgisayar programcısı mı yoksa hepsi birden mi olduğunu düşündü. Buzlu camdan yapılmış bölmenin yanındaki kadın, "Elbiselerinizi çıkarıp dezenfeksiyon işlemi için buraya girmeniz gerekiyor." dedi. Dakikalar ilerledikçe vücudundaki bütün kasların gerildiğini hissediyor, zaman zaman istem dışı, âni küçük hareketler yapıyordu. Sadece iç çamaşırı kalana kadar soyundu. Kadın gözleriyle aşağıyı işaret ederek, "Onu da." dedi. Herkesin içinde çırılçıplak kalacak olmanın verdiği rahatsızlıkla huzursuzca sağına soluna dönüp bir şeyler arıyormuş gibi yaptı. Hareketli düzeneğin yanında bekleyen diğer kadın, "Sizinle işimiz bittiğinde bu ânın sizin için bir anlamı kalmayacak. Üstelik elimdeki sağlık raporu doğru çıkarsa belki ileride sizi evime kahve içmeye davet edebilirim." diyerek belli belirsiz kıkırdadı. Ekibin geriye kalanı kadına ters ters bakarken terlemeye başladığını hissetti. Kadının söylediklerine herhangi

bir tepki verebilecek durumda değildi. Kafasını yukarı kaldırıp derin bir nefes almaya çalıştı. O esnada çember biçimindeki lambadan çıkan ışıklar doğrudan gözlerine geldi. Gözlerini iyice kıstı ama bir süre bakmaya devam etti. İşte o anda son beş yıldır kâbusu olan ve onu bu odaya kadar getiren görüntüler birbiri ardına hafızasından çıkıp göğüs kafesine bıçak darbeleri indirmeye başladı. Kendi kendine, "Artık bitmeli." dedi ve kafasını tavandan indirip yaşaran gözlerini elleriyle sildi. Birazdan her şey bitecek ve her şey yeniden başlayacaktı.

İç çamaşırını tek hamlede çıkarıp diğer giysilerinin yanına koydu. Duş kabinine benzeyen bölmenin içine girdi. Kendisine söylendiği gibi koruyucu gözlüklerini taktı. Kabin kapandı ve aynı anda binlerce küçük gözenekten fırlayan basınçlı hava vücudunu sardı. Buraya gelmeden hemen önce saçları kazınmış, her yerine epilasyon yapılmış, vücudunda kaşları ve kirpiklerinden başka kıl kalmamıştı. Bu haliyle kendisine hücum eden basınçlı havayı adeta her hücresinde hissediyordu. İçinde birtakım kimyasalları da barındırdığı kokusundan belli olan havanın saldırısı bittiğinde sanki sırılsıklam ıslatılmış ama anında kurumuş gibi garip bir hisse kapıldı. Teninde hafif bir ıslaklık hissediyor ama kupkuru görünüyordu. Kaslarının gevşemeye başladığını fark ettiğinde basınçlı havanın içindeki kimyasalların sadece dezenfeksiyon amaçlı olmadığını da anladı. Kabin açıldığında artık çıplak olmasının çok da umurunda olmadığı belli oluyordu. Hareketli düzeneğe uzandı ve kendisini bekleyen sona hazırlandı.

Düzeneğin yanına gelen kadın, küçük ekranda son ayarlamalarını yaparken bir an göz göze geldiler. Kadın, "Birkaç dakika içinde uykuya geçeceksiniz. Operasyon yaklaşık yarım saat sürecek. Ardından ilk kontroller başlayacak." dedi. Ağırlaşan göz kapakları ile ona bakarak, "Bunları neden söylüyorsun ki?" dedi. Kadın cevap vermedi. Sonra bu tat-

sız durumu güzel bir anı ile sonlandırmak istercesine tekrar kadına dönerek, iyice yayvanlaşmış ağzıyla, "Rapor doğru çıktı mı bari?" diye sordu. Bu soruyu sorarken hafifçe gülümsemeyi amaçlamıştı ama gevşeyen yüz kasları yüzünden neredeyse otuz iki dişi görünecek şekilde sırıtıyordu. Küçük ekranda son ayarlamaları da bitiren kadın, düzenek yavaşça hareket edip küçük tünele doğru gitmeye başladığı anda, "Bu konuyu kahvelerimizi içerken tartışırız." diyerek bu kez herkes tarafından duyulacak şekilde kıkırdadı.

Düzenek yavaş yavaş tünele doğru ilerlerken yüzündeki gülümseme kaybolmuş ve bilinci kapanmaya başlamıştı. Odanın sessizliğini anlaşılması güç mırıltıları bozdu. "Işık gözümü alıyor. Seni çok seviyorum. Önümü göremiyorum. Affet beni."

Gözlerini açtığında yatağının yanında ikisi kadın, ikisi erkek dört kişi ayakta dikilmiş ona bakıyordu. Üzerlerinde tulum benzeri gri kıyafetler vardı. Adamlardan bir tanesi elindeki küçük feneri gözlerine doğru götürüp ışığı takip etmesini söyledi. Bir diğeri elindeki tablet bilgisayardan hızlı hızlı bir şeyler kontrol ediyordu. Kendini kolunu kaldıramayacak kadar bitkin hissediyordu. Yatağın diğer yanına geçen kadınlardan bir tanesi, "Her ne kadar şu an hatırlamıyor olsanız da isteğiniz üzerine gerçekleştirdiğimiz 'Lokal Nöro-İmplantasyon' operasyonunu başarıyla atlattınız. Şimdi kafanız biraz karışık olabilir. Bu son derece normal. Size konuyla ilgili bir bilgilendirme yapacağız." dedi. Kadının cümlesi bittiğinde her iki kulağının arkasında hafif bir sızı hissetti. Nerede olduğunu, buraya nasıl geldiğini, başında dikilen bu insanların neden bahsettiğini deli gibi merak ediyordu ama o anda verebileceği en büyük tepki sadece dikkatle dinlemekten ibaretti. Kadın sözlerine devam etti: "Geçirdiğiniz operasyonla sinir sisteminize iki küçük çip ekledik. Bu çipler beyninizin belirli bölgelerine gönderilen düzenli sinyaller sayesinde hafızanız üzerinde

talep ettiğiniz bazı ayarlamaları yapacaklar. Şu anda kim olduğunuzu, doğum tarihinizi, ailenizi, okuduğunuz okulları, çocukluk ve gençlik yıllarınıza ait pek çok şeyi rahatlıkla hatırlıyor olmanız gerekiyor. Lütfen onaylar mısınız?" Üzerindeki uyuşukluk yavaş yavaş etkisini kaybederken kulaklarının arkasındaki sızlamalar çok daha belirgin bir hale gelmişti. Fakat yüzünde hâlâ bir uyuşukluk var gibiydi. Kadının cevap bekleyen gözlerine bakıp kısık bir sesle "Evet." dedi. Kadın elindeki tablet bilgisayarın ekranında bir iki kaydırma hareketi yaptıktan sonra devam etti: "Çipleriniz doğru çalışıyorsa son beş yılınıza ait anılarınızda hatırlayamadığınız kesitler olmalı. Endişelenmeyin, LNİ operasyonunun amacı zaten budur. Zamanla bu döneme ait birkaç anınız geri gelebilir. Çiplerinizi yaklaşık bir yıl sonra çıkaracağız. Şimdi sosyal durumunuz ve bazı yan etkiler konusunda sizi bilgilendirmek istiyorum. Öncelikle oturacağınız ev ve çalışacağınız iş konusunda endişelenmeyin. Geçirdiğiniz operasyonun tüm masrafları Sinir Bilimi Bakanlığı tarafından karşılandı. Bundan sonra kalacağınız eviniz ve kullanacağınız arabanız hazır. Ayrıca iyileştikten sonra bakanlığa bağlı Toplum Hizmetleri Merkezi'nde oldukça iyi bir maaşla işe başlayacaksınız. Tabii bunların hiçbirisi zorunlu değil. Dilerseniz farklı bir evde oturabilir, farklı bir işte çalışabilirsiniz. Seyahat etmekte de tamamen özgürsünüz. Kısacası bugünden itibaren hiçbir maddi kaygınız olmayacak. Bakanlığın bütün sosyal tesislerinden de ücretsiz yararlanabileceksiniz."

Tam olarak neler döndüğünü kavramakta güçlük çekse de kadının yumuşak bir ses tonu ile okuduğu tozpembe cümlelerle süslenmiş metnin nereye varacağını merak ediyordu. "Yan etkiler" dedi kadın ve küçük bir es verip devam etti: "Öncelikle hatırlayamadığınız kesitlerin en fazla son beş yılınıza ait olacağını unutmayın. Bu durum bazen canınızın çok sıkılmasına yol açabilir. Örneğin, bu dönemde tanıştığınız insanları anımsamayacaksınız. Aynı şekilde okudu-

ğunuz ve izlediğiniz şeyleri de. Dünyada olup biten önemli olayları içeren bir dosyayı yatağınızın yanında bulabilirsiniz. Böylece güncel bilgileri edinmiş olacaksınız. Ayrıca vereceğimiz ilaçları düzenli kullanırsanız bu dönemi kolayca atlatırsınız. Bir de yüz kaslarınızı eskisi gibi kullanabilmek için sizi bir egzersiz programına almamız gerekecek." Son cümlenin ardından yüzünde hissettiği uyuşukluğun sebebini anladı. "Şimdilik bu kadar yeterli." dedi kadın ve odadaki herkes cinayet mahallinden kaçan katiller gibi aceleyle dışarı çıktı.

Verilen bilgileri zihninde sindirmeye çalışırken artık iyice kendine gelmiş ve yatağında doğrulup şaşkın şaşkın etrafına bakınmaya başlamıştı. Kafasında böyle korkunç bir operasyonu neden yaptırmak istediği sorusu deliler gibi dolaşıyordu. Tam bu esnada yan tarafından bir ses işitti: "İlk yapman gereken şey o sorudan kurtulmak!"

Kafasını çevirdiğinde pencere kenarındaki yatakta yatmakta olan adamın ifadesiz bir suratla ona baktığını fark etti. "Sen de kimsin?" diye sordu. Adam bakışlarını hiç kaçırmadan, "Senin bugün yediğin boku tam bir yıl önce yemiş biriyim. Yarım saat içinde bendeki çipleri sökecekler. Ben de çok sevdiğim arabama atlayıp sana anlattıkları şu bakanlıktaki çok sevdiğim işime döneceğim," dedi ve ekledi: "Fazla vakit yok, sormak istediğin şeyler varsa sor. Ya da güncel bilgiler kitabını karıştırıp dünyanın gittikçe nasıl daha boktanlaştığını oku. Sen bilirsin!"

"Bu operasyonu neden yaptırdığıma bir türlü anlam veremiyorum." diye doğrudan lafa girdi. "Kendimi güçlü zannederdim ama şu halime bak!" diye devam etti. Oda arkadaşı anlatmaya başladı: "Dedim ya, bu sorunun peşinden koşmanın hiçbir anlamı yok artık. Belli ki ağzının orta yerine sıçan bir şeyler yaşamışsın ve götünü toplayıp hayatına devam edemeyecek duruma gelmişsin. Hepimiz gibi. Sana benimkini anlatayım mı?" Şaşkınlıkla ağzı bo-

zuk adama bakıp, "Nasıl yani? Hatırlamaya mı başladın?" diye heyecanla sordu. "Tabii ki hayır!" dedi adam ve devam etti: "Hastaneden çıkar çıkmaz herkes gibi ben de silinen beş yılımın izini sürdüm. Buradakiler sanki devlet sırrıymış gibi sana söylemezler ama öğrenmek zor değildir. Eski bir dostunu ya da aileden birini sıkıştırdığında bülbül gibi ötmeye başlar. Kendi hikâyemi düşündükçe hâlâ kendime kızıyorum ama nasıl bir ruh haline büründüysem iyice kafayı yemişim demek ki. Yediğim içtiğim ayrı gitmeyen bir dostum varmış ve karımla ikisini yatakta basmışım. Sonra bu canım arkadaşımın dışında patronumun da dahil olduğu ziyaretçi listesinin epey uzun olduğunu öğrenmişim. Ardından girilen depresyon ve hoş geldin mavi üniformalar! Şimdi eski karımın kim olduğunu, eski iş yerimi, canım arkadaşımı, hatta listedeki birkaç kişiyi bile biliyorum! Eski karımı çok merak ettiğim için çaktırmadan uzaktan izledim. Garip ama yoldan geçen herhangi biri gibiydi benim için! Olan biteni hiç hatırlamıyorum. Bana anlattıklarında sanki başka birinin başından geçenleri dinliyormuş gibi oldum. Onlar artık bana tamamen yabancı insanlar ve neler döndüğünü bilmek içimde hiç bir his uyandırmıyor. İzlediğim bir filmdeki kötü karaktere ne kadar kızabilirsem o kadar kızabiliyorum onlara. Yani çipler işlerini gerçekten iyi yapıyor!"

Bir an için kendisinin de benzer bir hikâyeye sahip olup olmadığını düşündü. Aklında hâlâ bir sürü soru vardı. "Peki, beş yıl muhabbeti nedir?" diye sordu. Oda arkadaşı, "Daha fazlasını henüz beceremiyorlar" diye yanıtladı. "Bu çalışmalar başladığında sadece iki saatlik hafızayı silebiliyorlardı. Aslında ilk çiplerle şimdikiler arasında pek büyük farklar yok. Asıl gelişme beyin araştırmalarında oldu. Anılarımız sanıldığı gibi beynin belirli bir bölgesinde depolanmaz. Daha çok bir hologram gibi saklanır. Yani en küçük parçada bile bütünün bir görüntüsü vardır. İşte bu marifetli çipler ilk takıldıkları günden itibaren beynin değişik

bölgelerindeki hücreleri düzenli olarak kızartarak anılara ait hologramların sakladığı görüntüyü iyice silikleştiriyor. Gözünün önüne birtakım görüntüler gelse de anlamlandıramayacağın kadar bozulmuş oluyorlar. Bunu yaparken senin bir jöleye dönüşmemen için özel bir örüntüyü takip ediyorlar. İşte esas ilerleme bu beyin kızartma işleminin örüntüsünde yaşandı. Beş yıldan daha uzun bir süre önce hafızana kazınmış olan anılar ise ağır hasarlar vermeden şimdilik silinemiyor." Hafızasını zorladığında çember biçiminde parlak bir ışıkla ilgili silik görüntüler gözünün önüne geldi. Belli ki onu buraya getiren olayla ilgiliydi ama bu görüntülerden hiçbir anlam çıkmıyordu. Oda arkadaşına bunu anlattı ama adam hiç ilgilenmedi.

Oda arkadaşının işin tekniği hakkında bu kadar bilgi sahibi olmasına şaşırmıştı. Adam, "Bırak şimdi bu zırvalıkları, sana anlatmak istediğim esas mevzu başka!" dedi ve devam etti: "Öncelikle şu bakanlık işi dedikleri, mavi üniformaları giyip toplum yararına ıvır zıvır şeylerle uğraşmaktan ibaret. Bana kalırsa bizler bu projedeki fareleriz ve bizi ellerinin altında tutarak yaptıkları deneyin sonuçlarını gözlemliyorlar." Araya girdi ve "Ama istersek başka bir işte çalışabileceğimizi ve istediğimiz evde kalabileceğimizi söylediler." dedi. Oda arkadaşı, "Tabii eğer buna dayanabilirsen!" diye yanıtladı. "Şu kapıdan çıktığın anda karşına çıkan herkes senin bir çipli olduğunu üç saniye içinde anlayacak. Bunun sebebi giyeceğin üniforma değil, suratındaki şu ifade! Eski dostların ve ailen sana o kadar iyi davranacak ki onların yanında durmaya bile katlanamayacaksın. Yakınlarının bu fazla iyi davranma çabası ve günlük hayatta karşılaştığın kişilerin sana acıyan gözlerle bakması nasıl hissettiriyor sanıyorsun? Üstüne üstlük içinden kahkahalar atmak geldiğinde sen sırıtmayı bile beceremeyeceksin. Üzüntüden kahrolsan ağlayamayacaksın. Kızgınlıktan kuduracak gibi olsan dışarıdan yüzüne bakanlar seni huzura ermiş bir Budist rahip sanacak. İfadesiz suratın yüzünden bir süre sonra

çevrendekilerle hiçbir şey paylaşamaz hale geleceksin, gittikçe yalnızlaşacaksın ve sığınacağın tek bir liman olacak bizim gibiler."

Yüz kaslarındaki problemin küçük bir sağlık sorunundan çok daha öte bir şey olduğu kafasında şimşek gibi çaktı. Oda arkadaşı biraz moral vermek istercesine, "Çok da takma kafaya. Son zamanlarda bizim gibiler için bir sürü yer açıldı. Kendi kendimize yetiyoruz. Sen de yeni arkadaşlar bulmakta zorlanmazsın. Hatta kadınlarla aranın çok daha iyi olacağını garanti ederim. Yüzlerinde herhangi bir mimik olmayınca gerçekte ne söylemek istediklerini anlamak çok daha kolay oluyor!" dedi. Cümlesini bitirdiğinde yüzünde oldukça başarısız görünen bir sırıtma çabası vardı.

Odanın kapısı açıldı ve gözlerini ilk açtığında karşısında gördüğü ekipteki kadınlardan biri içeri girdi. "Şimdi dinlenme vakti" diyerek koluna bağlı olan serumun içine elindeki ilacı enjekte etti. Gözleri yavaş yavaş kapanırken yine o parlak çembere benzer belli belirsiz şeyler hafızasında canlandı. Kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı.

Odaya giren kadın yan yatakta yatan adama, "Durum ne?" diye sordu. Adam yavaş yavaş yataktan kalktı ve "Beklediğimiz gibi" dedi. Kadına doğru ilerlerken, "Zararsız küçük bir kalıntı dışında her şey normal. Ayrıca artık yuvadan uçmayı aklından bile geçirmez."

Kadın uyumakta olan adama acıyan gözlerle baktı ve "Zavallı adam! Issız bir gecede sarhoş bir kamyon şoförü hem karısını hem de ikizlerini ondan almış! Üstelik saatlerce cansız bedenlerinin yanında bir başına yardım beklemiş. Buraya gelmekte haksız değil!" dedi. Adam, kadının beline elini dolayıp, "Benim şu çipleri senin ofiste mi çıkarsak?" diye sordu. Kadın, "Neden olmasın?" diyerek kıkırdardı ve odadan çıktılar.

STATÜ CEZASI

Turgay Keçeci

"Eğer suçluların halk arasında serbest bırakıldığı ama toplumun geri kalanının onlarla ilgilenmeyip yüzlerine bile bakmayarak onları tümüyle dışlaması gibi, uygulanabilir bir cezalandırma yöntemi keşfedilmiş ve de uygulanmış olsaydı; bundan daha zalimce başka bir cezalandırma yöntemi daha olamazdı."

William James - 1890
(Principles of Phschology)

Ortalığı derin bir sessizlik kaplamıştı. Herkes adeta nefesini tutmuş, Sayın Hâkim'in çatık kaşlarıyla incelemeye devam ettiği dosyadan başını kaldırmasını ve o gür sesiyle kararını açıklamasını bekliyordu. Kızgın ve gergin olduğu sadece bakışlarından değil her halinden belliydi. Nihayet dosyayı incelemesi bitmiş ve ateş saçan bakışlarını kısa bir süre sanık masasında oturan sayın zanlıya doğrulttuktan sonra, gök gürültüsünü andıran hiddetli sesiyle sayın sanık, avukatına yönelerek, *"Sayın savunma avukatının söylemek istediği son bir şey var mı?"* diye kükremişti.

Zavallı sayın avukat. Aslında daha en baştan başına geleceklerden haberdar ama çaresizlik ve korku içinde, üzerine

düşen görevi bir an önce yerine getirme telaşındaydı. İşin aslı, sayın avukatın sadece kendisi değil, o gün mahkeme salonunda bulunan tüm sayın izleyiciler bile bu sürecin ne şekilde olacağının farkındaydılar. Niçin olmasınlar ki? Kanunlar çok açıktı: Suçu sabit görülen sayın zanlı, birazdan suçlu ilan edilecek ve en başta "Sayın"ı da olmak üzere tüm diğer özel/genel statü haklarından men cezasına çarptırılacaktı. Sayın zanlı da dahil herkes verilecek suçun niteliği konusunda hemfikirlerdi. Bilinmeyen ve merak edilense bu statü cezasının süresinin ne kadar olacağıydı. Son oturum öncesi bu konuda pek çok spekülasyon ortalıkta dolanmaktaydı. Kimileri suçun niteliğinden dolayı şimdiye dek verilmiş olan en uzun süreden dahi daha uzun bir süre verilebileceğini söylerken, kimileri uzun olmakla birlikte parçalı statü cezasının verilmesinin muhtemel olacağı üzerinde hemfikir sayılırlardı.

"Size diyorum sayın avukat! Sayın müvekkiliniz adına söylemek istediğiniz son bir şey var mı?"

Evet, belki eski usul adalet ve yargılama sisteminin üzerinden birkaç yüzyıl geçmiş olabilir ama müdafaa hakkının kutsallığı, hâlâ yargılama sisteminde değer gören bir kavramdı. Ama bu sefer işler biraz farklı olacaktı. Söz konusu olan "A" sınıfı bir suç olunca -şimdi olduğu gibi- zanlının suçsuzluğu ispat edip de tekrar eskisi gibi saygın bir insan olabileceği ispatlana kadar normal insanlar gibi kendini savunma hakkı verilmemekteydi. Bu nedenle yargılama boyunca onun adına tüm konuşmayı sayın avukatı yapmakla mükellef tutulmuştu. Belki de bu nedenle sayın avukat da -biraz da yorgunluktan- sayın hâkimin sorusuna biraz gecikmeli cevap vermekteydi:

- Özür dilerim Sayın Hâkim Bey! Müvekkilim söz konusu suçtan dolayı yaşamakta olduğu derin üzüntü ve pişmanlıklarını bir kez daha dile getirmek istemektedir. Bu duru-

mun kayıtlara vurgulanarak geçirilmesini talep etmekteyiz.

- Anlaşıldı, anlaşıldı!

- Gereği düşünüldü.

(*Bir anda ortalığı büyük bir gürültü kaplar. Herkes sayın hâkimin kararını okuması için ayağa kalkmıştır. Fakat kısa süren yoğun gürültü şimdi yerini tekrar o eski ölüm sessizliğine bırakır.*)

- "A" sınıfı bir suç işlediği gerekçesiyle "07.11.2108" tarihinde mahkememize sevk edilen sayın zanlının, söz konusu şahit ve delillerin ışığında yapılan yargılaması sonucunda suçu sabit görüldüğünden, ...

(*İşte beklenen an geliyordu. Artık nefesler tutulmuş, sayın hâkim'in vereceği ceza türü ve miktarı açıklanana kadar da bırakılmamacasına göğüslere hapsedilmişti.*)

- ... suçu sabit görüldüğünden, an itibariyle tüm saygınlıklarının alınıp on sekiz gün on altı saati ikinci derece olmak üzere, toplamda yirmi sekiz gün on altı saat statüden tam men cezasına çarptırılmasına, suçlunun pişmanlığı ve özrü göz önünde bulundurularak toplam suçun yirmi beş gün on altı saate indirilerek on gün on altı saati ikinci derece ve geri kalan on beş günü de tam statü cezası olarak çekmesine karar verilmiştir.

Artık nefesler bırakılmış ama rahatlamanın yerini şaşkınlıkla karışık bir endişe almıştı. On beş gün! Dile kolay, çekene cehennem gibi gelecek bir süre! Evet, tarihi bir ceza rekoru bekleniyordu ama kimse bu kadar fazlasını tahmin edememişti. Belki edebilmiş ama dile getirmekten korktukları için ifade edememişlerdi. Bundan önceki en uzun statü cezası yirmi bir gündü ama onun bile en fazla sekiz günü tam statü olarak çekildiği halde zavallı suçlu en fazla altı gün dayanabilmişti bu hiçliğe! Kim bilir bu zavallıcık

kaç gün tahammül edebilecekti. Üstelik yeni eklenen yasa maddelerine göre toplam cezanın üçte ikisi dolmadan Özekıyım Odası'na girebilmesi de mümkün olamayacaktı. "Bu kadarı da artık adalet ötesi bir canavarlık!" diye düşündü sayın avukat. Ama artık yapacak bir şey yok gibiydi. Suçlu çaresiz gözlerle adeta yalvarırcasına son bir kez avukatına bakındı. Son bir medet umar gibiydi. "Merak etme" dedi sayın avukat, "Ben temyize başvurup cezanın idama çevrilmesi için tüm şartları zorlayacağım. O olmasa bile en azından özekıyım uygulanabilme süresinin öne alınması için yasal başvuru hakkımızı kullanacağım. Sen olabildiğince kendini bırakmamaya çalış!"

Artık insanlar birer ikişer mahkeme salonunu boşaltırken, suçlunun da cezasını çekmek üzere gerekli son hazırlıklarının yapılacağı Tanımsızlaştırma Odası'na gönderilmesi süreci başlamaktaydı.

• • •

Tanımsızlaştırma Odası ilk kez 2050'li yıllarda kullanılmış ve zamanla daha yeni modern araçlar sayesinde iyiden iyiye acımasız bir mekân olarak nam salmaya başlamıştı. İçerisinin nasıl bir yer olduğuna dair kimsenin tam bir bilgisi yoktu. Bilhassa 2080 yılından sonra, odadaki her şey, hiçbir insan gücü gerektirmeden tam otomatik olarak çalıştırıldığından beri, odaya dair net bir bilgi alabilmek mümkün olamamıştı. Odanın içini sadece oraya giren suçlular görebiliyor ama onlar da hemen çıktıktan sonra kimse ile görüşemediğinden odanın nasıl bir yer olduğunu kimseye söyleyemiyorlardı. Kesin olarak bilinen tek bir şey varsa o da, dışarı çıkan kişilerin tam bir siluet halinde döndükleriydi. Statü polisleri tarafından odanın girişine kadar tam ve net görülebilir bir beden sahibi olarak götürülen statü suçluları, odadan çıktıklarında ise artık tam bir hayalet ha-

line geliyorlardı. En azından öyle olduğu tahmin ediliyordu, çünkü normal insanların bu tip görünümsüz ve gölgesiz statü suçlularını görebilmesi mümkün olamıyordu.

• • •

Eskiden suçlu bile olsa sayın diye hitap edilen o suçlumuzun artık hayata dair sahip olabileceği tek şey, yeni adı olacaktı: A/25-16/2108. Bu aslında onun sistemdeki dosyasının adıydı ki saygınlık cezasının bir diğer karşılığı olarak gerçek adı da dahil tüm kimlik bilgileri silinerek, sadece bu basit dosya adıyla anılmaya başlayacaktı. Zaten bu isimleştirme de kısa bir süreliğine verilen lüks(!) bir onurlandırma sayılırdı. Topu topu bir saat sonra yaşayacağı tanımsızlaştırma odası deneyimi sonrasında artık bu yeni isimde kalkacak ve tekrar bilgisayarın hafızasında yer alan basit bir dosya ismi olmaya devam edecekti.

• • •

Aslında tanımsızlaştırma süreci teorik olarak oldukça basit bir prensibe göre çalışmaktadır: Beden atomlarının devir sayıları farklılığı yasası. 2000'li yılların başlarında yapılan büyük Cern Deneyi ile açığa çıkan birçok özel parçacık bilgisi sayesinde her madde atomunun kendine özel bir devir sayısı ile döndüğü ispat edilmişti. O dönemlerde bu büyük çalışmada görev alan bilim adamlarından biri olan Sayın Willy Junier James, söz konusu kavram üzerine derinlemesine çalışmalar yaparak şimdiki Tanımsızlaştırma Odası'nın temelini oluşturacak o büyük buluşa imza atmıştır.

James'e göre insanının bu dünya hayatı için özel olarak tasarlanmış fizik vücudu dışında, rüyalarda ve düşüncelerde yaşam sürmesini sağlayan bir başka ruh bedeni daha vardı ve bu iki bedenin hem atom yapıları hem de atom devir sa-

yıları birbirinden çok farklıydı. Gün içinde insanın uyanık kaldığı süre boyunca, fizik bedenin atom devir sayı değeri, ruh bedenin atom devir sayısından büyük olduğundan ruh beden içeride hapis kalıyordu. Çünkü fizik beden atomlarının devirleri ile oluşan manyetik alan, ruhun vücuttan çıkmasını engelliyordu. Fakat insan uyku odaklı bir dinlenme moduna geçip de fizik beden atom devir hızı yavaşladığında ise, ruh bedeni içeride tutacak olan manyetik alan zayıflamakta ve ruh beden vücuttan rahatça çıkabilmektedir. "Her atom sadece kendi yaratıldığı âlemde fiziktir. Başka bir âleme geçtiğinde ise o âlemin fizik kurallarından muaftır." yasası gereğince de ruh beden, dünya şartlarında bir kez dışarı çıktığında, görünmeden istediği gibi hareket edebilme özelliğine sahip olabiliyordu.

İşte Tanımsızlaştırma Sistemi de bu temel yasaları baz alınarak yapılmıştı. Bu sayede statü cezası ile cezalandırılan kişilerin, fizik bedenlerinin atom devir hızları yavaşlatılıp ruh bedenlerinin dışarı çıkması sağlanır. Fakat ruhun kendi başına özgürce hareket etmesini engellemek için de fizik beden manyetik alanı çok kritik bir değerde sabitlenir. Böylece ruh, fizik bedeni terk edemez ama tekrar içeri de giremeyeceğinden fizik bedeni örten bir örtü gibi onu sararak görünmez hale getirir. Bu şekilde suçlular, her zamanki gibi halkın arasında dolaşabilmekte ama kimse ile temasa geçememekte ve kimsecikler tarafından görülüp fark edilememektedirler. Bu sistemin bilinen tek faydalı tarafı ise artık fiziksel olarak bir beslenme ve dolayısıyla bir boşaltıma ihtiyaç kalmamasıdır.

• • •

A/25-16/2108, tanımsızlaştırma odasının kapısının önüne kadar Statü Polisleri'nin eşliğinde getirildiğinde artık içeriye girecek dermanı kalmamışçasına harap ve bitik bir

şekilde görünüyordu. Zaten o bitmek tükenmek bilmeyen yüz metrelik yolun her adımında milyonlarca kez yaşadığı derin pişmanlığı yetmiyormuş gibi Statü Polisleri'nin tümüyle duygusuz taviz vermez robotik tavırları, bu cezanın asla geri dönülmez bir gerçek olduğunu her seferinde yeniden yaşamasına sebep oluyordu. Tıpkı eski yıllarda yapıldığı anlatılan o meşhur elektrikli sandalye ya da zehirli iğne türü idam hikâyelerinde bahsedilen o korkunç anların belki de bir benzeri yaşanıyordu şu an A/25-16/2108'in bedeninde ve düşüncelerinde. Ama eskiden o tür ilkel cezalara çarptırılanlar bile şu an ki yaşanacak olan statü cezasının vereceği acıyı bilmiş olsalardı eminim o zehirli iğneyi doktorun elinden alıp vakit kaybetmeden kendi elleriyle kendilerine vurmakta bir an bile tereddüt etmezlerdi.

• • •

Durumun gerçek yüzünü anlayamayanlar için bu uygulamanın bir cezadan çok, bir ödül gibi düşünülebileceği doğrudur. Öyle ya, artık istediğin gibi insanlar arasında görünmeden gezinebilmen ve her istediğini yapabilmen mümkün olabilecekti ve bundan daha büyük bir özgürlük olabilir miydi? Oysa durum hiç de sanıldığı gibi değildi. Bir büyük ustanın yaklaşık iki yüz yıl önce dediği gibi; insana verilecek en büyük ceza kalabalıklar arasında kimse tarafından fark edilmeyip değer verilmeden dolaşabilme özgürlüğünün(!) verilmesiydi. Bugüne kadar statü cezasına çarptırılan toplamda üç yüz on beş kişiden, bu hiçleştirme cezasına en fazla beş altı gün dayanabilen çıkmıştı. Bu cezayı alanların pek çokları daha cezalarının ilk üç gününde hemen Özkıyım Odaları'na giderek bu sonsuz hiçliğe son vermek için adeta yalvarır olmuşlardı.

Bu hiçlik acısı öylesine büyük bir acıdır ki hiçbir fiziksel acı ile karşılaştırılamamaktadır. Normal insanın bu kadar

büyük bir acı karşısında en fazla aklını kaybedip beyninin bu acıyı daha fazla çekmesini engelleyebilme imkânı da varken, bu gölgesiz insanların aklını kaybetmek gibi bir lükslerinin olmadığını düşünmek bile acının ve çaresizliğin büyüklüğü hakkında bizlere biraz olsun bir fikir verebilir. Nitekim başlarda bu acının dozunu fark eden uzmanlar, ruh bedenlerin fizik bedenin dışında hapis kalmasını sağlayan manyetik alanı kaldırarak ruhun vücuttan çıkıp özgürleşmesini sağlayacak Özkıyım Odaları'nı inşa etmişlerdir. Fakat son zamanlarda statü cezasının caydırıcı gücünü düşürdüğü gerekçesiyle yeni çıkarılan ek bir madde ile, toplam cezanın en az üçte ikisini çekmeden bu odalardan faydalanmanın yolu engellenmiştir. Bu şekilde insanların statü cezası korkusu tekrar eski gücüne kavuşmuştur. Artık dünya daha güvenli ve yaşanası bir yer haline gelme yolunda büyük aşamalar kaydetmeye devam etmektedir.

MÜPHEM DÜŞLER

Büşra Nur Altın

Üzerini karalayıp karanlık bir hücreye attığım anılar hafızamla buluştu. Kendimi tanıtmam gerekirse ben bir yazarım. Evet, bildiğiniz sıradan kitaplar yazan sıradan yazarlardan biriyim sadece. Öyle bir çağda yaşıyorum ki insanlar teknolojinin birer kölesi. Bu öyle bir boyuta ulaştı ki Tanrı diyerek tapanlar bile oldu. Ben en azından bunun farkındayım, yani teknolojinin insanları sömürdüğünün. Bana dönecek olursak yazmamın sebebi zihnimin dolu olması. Ruhumun öldüğünü hissettikçe yazdım ben. Bu öyle bir hal aldı ki yazdığım harfler önümde biriktikçe birleşip kelime oldu. Onları yan yana getirip cümleye dönüştürmekse bana düştü. Peki, asıl zor olan neydi? Benim onları bir araya getirip paragraflar kurmam mı yoksa cümlelerin şiddetiyle sarsılan satırların acı çığlıkları mı? Basılmış kitabım yoktu ama yazar olmak için gereken, altında bir yayınevi ismi olan iki kapak arasında birikmiş sayfalar değildi. Gerçek yazar, yazan herkese denilirdi.

Geçen günlerde yine yazıyordum, gerçi ben daima yazıyorum. Bir önümdeki kâğıda bir de kanlı ellerime bakıyordum. Neden ellerimin kan dolu olduğunu hatırlamı-

yorum, belki de yine birilerinin ruhunu öldürmüştüm. En iyi yazarlar ruh katilleridir. Daha iyi yazabilmek için kendi ruhumu öldürüyordum. Öldürdüğüm ruhların kanları mürekkep olmuşlardı kalemime. Ben ise yazıyordum, durmadan. Kurduğum muhkem cümlelerin tesiri altındayken, ruhum bilincimin önüne geçiyordu. Naif kelimeler satırların üzerine düştükçe arkamda bir gölge bırakıyordu. Yazmaya mahkûmdum, bunun için yaratılmıştım.

Önceki hayatımda Afrodit ile sevgiliydim. Dünyaya 1911 yılında gelseydim Baba Vanga olurdum. Milattan önce yaşasaydım Kleopatra olarak doğar Roma'ya kraliçe olurdum. 1533 yılında bir bebek olsaydım Montaigne olurdum. Ama 2016'da Devran olarak yaşasaydım dünyaya hükümdar olurdum, kesinlikle!

Daha önce iki kadına âşık oldum. Biri Lenina Crowne'du. Şu sıralar onun 144 yıl önce yayımlanmış bir kitap karakteri olduğu söyleniyor ama ben inanmıyorum. Âşık olduğum diğer kadına gelince, onu boş verin birazdan ondan fazlasıyla bahsedeceğim zaten. Kullandığım kelimelerden ötürü geçmiş zaman insanı olarak anılıyorum. Babam adımı Devran koymuş fakat onun da adı Kinyas'tı. Çok kindar ve yaslı adamdı ama sonunda annem Melis ile evlenmişti. Çok yakın bir arkadaşından bahsederdi hep adı da Kayra imiş. Benim hiçbir zaman böylesine yakın bir arkadaşım olmadı.

Şimdi hayatımdaki en büyük pişmanlığımdan söz etmenin vakti geldi sanırım. 2078 yılındaydık ve teknolojinin avantajları sayesinde âşık olduğum ikinci kadının rüyasına girebiliyordum. Bunu birkaç aydır düzenli olarak yaptığımı itiraf etmeliyim sanırım. Birinin rüyasına girdiğinizde o rüyayı üçüncü kişi olarak izliyordunuz. Rüya üzerinde herhangi bir değişiklik yapmanız söz konusu değildi. Fakat hayatta -rüyada- her şey istediğiniz gibi gitmeyebiliyor. Size rüyayı en başından anlatacağım. Böylece beni bir girdabın

içine sürükleyen, ruhumun en derinliklerine işleyen olayı anlatırken o anları tekrardan yaşayacağım. Birkaç cümle öncesinde 2078 yılında olduğumuzu söylemiştim. 2076 yılında başlamış olan Üçüncü Dünya Savaşı'ndan henüz bir sonuç alınamamıştı. Evet, herkes savaşırken benim yegâne isteğim Tusem'in rüyasıydı.

Tusem'in rüyasına girdiğimde bir ormandaydım. Karşıdan gelen Tusem'i gördüğümde yüzümde ister istemez bir gülümseme oluşmuştu. Onu görmemle ruhumda oluşan huzur tarif edilemeyecek ölçüdeydi. O kadar berraktı ki o an üstüne simsiyah tüller çekilse de silinmezdi gözlerimin önünden. Benim olduğum tarafa gelirken onu incelemeye başlamıştım. Kehribar saçları ve aynı renkte olan gözleriyle çok güzel duruyordu. Bir anda o da gülümsemeye başladı. Dâr-ı dünyada böyle bir sîmanın daha olduğuna inanmıyordum. Bunun üzerine benim tebessümüm genişleyerek yüzümü tamamıyla kapladı.

Arkamdan bir hışırtı duymamla beraber irkildim. Tanay önüme geçerek Tusem'e doğru ilerlemeye başladı. Tanay'ın kim olduğunu tahmin edersiniz. Tusem'in eski sevgilisiydi. Bundan tam iki yıl önce Tusem'i ardında bırakıp savaşa gitmişti. Tusem'in rüyasında Tanay'ın olduğu acısıyla yüzleşirken bedenim kasıldı ve yavaş yavaş yere çömeldim. Tanay, Tusem'i geniş uzun kollarının arasına aldığında yüzümdeki ifade artık acının somut haliydi. Onların yanındaydım fakat ikisi de beni görmüyordu. Bu his intiharın eşiğinde olan bir adamın hissettikleriyle aynıydı. O an Tanay'ın kollarının arasındaki Tusem değil de benim zihnimmiş gibi hissettim. Düşüncelerimle birlikte sessizliği de keskin bir kılıçla bölen sesi işittim. Hoş bir ses. Tek kelime, tek soru, onlarca duygu, en belirgini de öfke. "Neredeydin?"

Tanay söyleyeceklerini ezberlemişçesine mekanik bir sesle cevapladı. "Tusem bu çok acil bir durumdu. Kimseye haber

vermeden gitmem gerekiyordu ama şimdi senin de benimle birlikte gelmen gerekiyor. Soru sorma, gideceğimiz yere varınca her şeyi anlatacağım." Savaşa götürecekti. Her zaman yaptığı gibi yine Tusem'i kullanacaktı. Tusem ağzını açacağı sırada onun konuşmasına izin vermeyerek devam etti. "Lütfen soru sorma sadece benimle gel." Bu isteği Tusem'in kabul edeceğini sanmıyordum. Fakat tam tersi oldu. Tanay'ın duygudan yoksun, basit cümleleri Tusem'i ikna edebilmesi için yeterli olmuştu. Tusem'in iki dudağının arasından çıkan "Pekâlâ" sözcüğü ruhuma tesir eden cümlelerin bağını çözdü ve ağzımdan döküldü. "Ruhumun üzerinde biriken cümleleri görüyor musun? Peki ya içimde kalan kelimeleri? Ellerimdeki kanla aslında yazı yazdığımı biliyor musun? Görebiliyor musun boğazıma dizilen cümleleri?"

Çimlerin üzerinde bitkin bir şekilde otururken onların ufukta kayboluşunu izliyordum. Bildiğim tüm duygular bu durum için yetersiz kalıyordu. Hani bazıları derdi ya kalbimi çaldı diye ben bu deyime inanmıyorum. Benim inandığım ruhumu çaldığıydı. Ruhumu aldığında üstümdeki kabuğu da çekip gitmişti. O kabuk benim dış dünyaya karşı önüme aldığım bir zırhtı. Zırhımı kaldırdığında bedenimin ölümü başlamıştı. Tusem benim zayıf noktamdı.

Tam bu sırada oturduğum zemin sallanmaya başladı. Tusem rüyadan uyanıyor olmalıydı. Son kez onlara bakmak için ayağa kalktığımda elimde bir tabanca olduğunu fark ettim. Kendimde bulduğum kuvvetle beraber nişan aldım. Bulunduğum ormandaki ağaçlar bir bir kaybolurken Tanay yere düştü. Kafasının altından sızan kan boşlukta yayılıyordu.

Kalktığımda beni makineye bağlayan Eser yanımda duruyordu. Tedirgin bir şekilde gözlerime bakarak "Devran bir şeyler ters gitti. Anlam veremedim. Tusem uyandığı sırada Tanay'ı vurduğun için ters tepki yapmış olabilir." dedi.

"Tusem rüyasına birilerinin girdiğini anlamış olabilir." İfadesiz yüzümle ona bakıyordum. "Bu sadece bir rüyaydı ve anlamış olması umurumda değil." Ofisten çıkarak sokağa yöneldim. Ben dünyaya geldiğimde her yer gökdelenlerle doluydu ama şu anda insanlar yer kalmadığı için tek kişilik kapsüllerin içerisinde kalıyorlardı. Bu uygulama aile kavramını ortadan kaldırmıştı. Burada insanlar uzun bir hayat sürmeyi mutluluklarına yeğlemişlerdi.

Düşünceler zihnimi kurcalarken havanın soğuğu derime işledi ve kendi kapsülümün içine girdim. Yerden tavana kadar uzanan bugünün dolaplarına oranla küçük kalan bir mini bar vardı. Bitişiğinde bulunan yatağıma başlık görevi görüyordu. Karşısında duran tezgâh bir nevi mutfaktı. Sadece bir odanın içine dünyayı sığdırmışlardı. Fakat burada ben yoktum. Ben buraya ait değildim. Anılarımın olduğu salon, anılarımın olduğu mutfak ayrı bir çağda kalmıştı. Ben ise o boşluğa sıkışmış bir ayraçtan ibarettim. Bir sayfa ilerlesem para uğruna yapılan savaşların içine girecektim. Bir sayfa geri gitsem eski dirliğime kavuşacaktım. Ben araftım.

Yorgunlukla yatağıma girerek uykunun tüm hücrelerime nüfuz etmesini bekledim. Sabah uyandığımda üzerimdeki yorgunluğu atmıştım. Bugün Eser ile beraber rasathaneye gidecektik. Eser Mars'ta yaşayan kafilenin arasına katılmak istiyordu. Dünyadaki insanlar bir bir Mars'a taşınmaya başlamışlardı. Ben ise burada tek kalana kadar koruyacaktım yalnızlığımı. İç sesim düşüncelerime yön vererek konuşmaya başladı "Daha ne kadar saklanacaksın? Daha ne kadar öldüreceksin içine attığın yalnızlıkları Devran?"

Zihnimdeki düşünceleri kovalamak adına televizyonu açtım. Bu aletin icadından beri değişmeyen tek şey haber kanallarıydı. Kanalda tahmin edilebileceği gibi savaş haberleri vardı. Toprağında yaşadığım ülke büyük acılara gebeyken diğer ülkelerin refah içerisinde olması kanıma

dokunuyordu. Nostradamus'a göre 2076 yılında Üçüncü Dünya Savaşı çıkacaktı. Yine bir kehanetini tutturmuş ve 21 Ağustos 2076'da savaş başlamıştı.

Savaşlardan nefret ediyordum. Bazı ülkeler Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombasının bin katı gücünde olan nükleer silahları kullanıyorlardı. Bombaları attıkları şehirler haritadan siliniyordu. Ölen insanların yerini yanan et kokusunun aldığını duydukça babam diye andığım Kinyas'ın sözü düşüyordu zihnime. "Bugün televizyonlarda ölenler biz değildik. Ne güzel!" Hayatın güzel olduğunu savunanlara karşı söylediğim tek bir cümlem vardı. Dünya, üzerinde yaşayan insanların kazdığı bir ölüm çukuruydu, çukur her geçen gün genişlerken çukura birileri daha atılıyordu. Onların ölümünden tüm insanlık sorumluydu. Artık gördüğüm herkese karşı konulmaz bir nefret büyütüyordum yüreğimin ortasında.

Yanından geçtiğim yaşlı, genç, çocuk herkesin üzerine yanan et kokusu bulaşmıştı. Ben alabiliyordum. Sadece ben. Belki de bu yüzden delirmiştim. Doğruların farkında olmak canımı yakıyordu. Mutlu olmak için bir nedenimiz yoktu. Asıl bu beni hüzne boğuyordu. Ölenlerin arasında belki hamile bir kadın vardı. Tek arzusu içinde taşıdığı çocuğa güzel bir yaşam sunabilmekti. Ve içindeki o masum bebek evrenin acılara gebe bir fabrika olduğundan habersizdi. Bir kez daha neden yüz elli yıl önce bu evrene gelmediğime lanet ettim.

Beynimde yankılanan sesleri susturmak adına yaptığım çalışmalar sınırını doldurmuştu. Bu vakit dünyadaki herkesin iç sesi susmuş olmalıydı. Benim bu kadar net duymamın başka bir nedeni olamazdı. Zihnimi düşüncelerden temizlemeye çalışırken kanalı değiştirmiştim. Arkamı dönerek mutfağa yöneldiğim sırada duyduğum cümleyle olduğum yere çakıldım. "Ünlü mucit Tanay Sarap evinde ölü bulundu."

Sakatlanmış olan duygularımın son çırpınışlarına şahit olmak acı vericiydi. Kalbimde belirsiz boşluklar bırakan anıların üzerine birikmişti. Zihnimin zifiri karanlığında müphem düşlerimin oluşturduğu küçük mağaralarda kalan Tusem'e seslenmek istedim. Ama bunu yapacak ne güç ne de cesaret vardı içimde. Tusem benim cümlelerimin katiliydi ben ise onun ruhunu teslim ettiği adamın katiliydim.

10

BEYNİN FİZİĞİ

Erem Kutluyuva

Paslı bir metal parçası dışı parıldayan başka bir metale hafif bir ritimle vurdu. Rupit'in bisikletinin önündeki çocuk, zilin çınlamasını duyunca öne doğru kendini attı ve duvar kaykayını yerden güçlükle alıp havalandırarak Rupit'in üzerinden geriye takla attı. "İyi günler Bay Kandora" diyerek üniversitenin çimlerinde oturan arkadaşlarının yanına yöneldi.

Ufak bir damla ter Rupit'in saçları ve şapkası arasından kaçıp kaşına doğru kayarak onu kaşındırdı. Fizik binasına doğru ilerlerken dönem sonu sınavlarından önceki birkaç tatil gününde dışarı çıkmış gençleri izliyordu. "Zamanları var mı acaba?" diye düşünmeden edemedi. Bisiklet parkına döndüğünde takım elbiseli bir tanıdığını gördü.

"Bay Depis! Sizi buralara hangi rüzgâr attı?" diye sordu bisikletini durdurarak. Adam elini uzatıp "Günaydınlar Bay Kandora. Sistemde ufak bir kaçak var da konu hakkında sizi bilgilendirmek için gelmiştim." dedi. Rupit, ona uzatılan eli sıktı ve "Umarım yakın zamanda beynimi yakacak bir şey değildir. Şu sıralar çok meşgulüm ve uykumda çalışamazsam sınavları yetiştirmeme imkân yok."

"Zor zamanlar demek... Anlıyorum. En az sizin kadar iyi bilirim bu okulun sınavlarını. Çocukları zorla ki hedefleri yükselsin. Senin doğrunu yapana kadar doğrusunu sayma. Ta ki inadıyla dünyayı değiştirene kadar." dedi adam gülerek. "Arkadaşınız Eerut'un sözleri değil mi bunlar?" diye sordu Rupit bisikletini kilitlerken. Adam kaşlarını kaldırırken yukarı baktı ve dudağının sol tarafını büktü "Haklısınız. Fizikçi olduğunuzu unutmuştum. Gerçi dersi artık fizik tarihi diye veriyorsunuz diye biliyorum o yüzden konuya hâkim olmanız gayet normal. Bizim şirketten de bahsediliyor mu bari derslerde?"

"Eerut ve buluşu kadar." dedi Rupit ve adamın bozulan surat ifadesini gördü. "Tesadüf ki bugün ondan bahsedeceğim. İzninizle."

Rupit odasına girdiğinde masasında iki tane zarf onu bekliyordu. İkisinde de BraiXpHysion firmasının beyin etrafında dönen atomları temsil eden logosu duruyordu. Renginden hangisinin fatura zarfı olduğunu anladı ve açık sarı renkli zarfı eline aldı. Zarfta onu kapıda karşılayan adamın adı yazılıydı: "Adok Depis". Zarfı açtığında kapısı sert bir şekilde açıldı ve öğrencisi "Efendim ders vakti geldi. On dakika öncesinde hatırlatın demiştiniz." diyerek odaya girdi.

İki saat sonra "Bizi çağ atlatan bu olay uzay çağı diye tahmin edilen çağı beyin çağı haline getirmiştir. Beynin algısal fiziğinin çözülmesi sanattan bilime her alanda insanlığın kaderini değiştirmiştir. Eerut Ran sayesinde uzayda daha uzun süre en düşük zararlarla kalabiliyoruz. Uyurken bile beynimizi kullanabiliyoruz ve çözümsüz hastalıkları kolayca çözebiliyoruz." sözlerini söylüyordu Rupit. Bulunduğu yerden sağ işaret parmağını sallayarak adımlarını attıktan sonra "Fakat bence en ilginci..." demesiyle sınıfın ortasındaki hologramlar değişti ve kuşların hareketlerini taklit ederek uçan bir makinenin hologramı öğrencilerin arasın-

dan geçti. "Tanrının sadece bazı canlılara adadığı özellikleri kontrol edebiliyoruz. Kediler gibi karanlıkta gördüğünüzü düşünün, kuşlar gibi özgürce uçabilmeyi... Suda, havada ve hatta uzayda boğulmadığınızı... Hayallerinizin hepsi fizikten öte. Ama unutmayın ki beynin fiziği sayesinde. Bu yüzden sizleri sıradaki dönem beyin fiziği dersime bekliyorum. Bildiğiniz hayatın çok daha ötesi için."

Sınıfta kopan kısa bir alkış sonrası kalemini ve bilgisayarını toplayan Rupit, öğrencilerinin tatil dileklerine karşılık vererek sınıftan dışarı çıktı. Okulun yemekhanesine doğru yönelerek yürümeye başladı. Arkasından koşarak yaklaşan birinin sesini duyarak döndü. Sınıfından tanıdık bir öğrencisi ona doğru elini kaldırarak geliyordu. Yanına geldiğinde ellerini dizlerinin üstüne koyup soluklanan öğrencisi "Teşekkür ederim efendim." diyebildi. Elinde sayfa aralarından taşmış buruşmuş kâğıtlar gözüken sarı bir defter vardı.

"Kaviner, sakin ol evladım. Peşindeki kabadayılardan kaçacak yaşı çoktan geçtin değil mi?" diyerek güldü Rupit. Öğrencisi soluklanmayı kesti ve gülümsemesini takınarak "Siz de seksen yıl geçmişsiniz efendim." dedi. Rupit parmağını şakağına doğru tutarak "Vücudum seksen yılı görmüş olabilir ama bu beyinle daha seksen yılımızı bitirmedik." sözlerini söyledi. Öğrencisinin doğrulmasıyla tuğladan yapılmış yolda yürümeye başladılar.

"Teknik açıdan rüyaların aldığı süreyi ve BraiXpHysion aletini sayarsak seksen yıldan fazla beyninizi kullanmış oluyorsunuz." dedi Kaviner. "Beyin fiziği konu üç: Rüyalar, uyku ve zaman."

"Birileri dersimi dinlemiş." dedi Rupit ve çocuğun elindeki sarı defteri tuttu. "Ama dersimi dinlemen hâlâ aceleni açıklamıyor. Bu kadar koşmanı gerektirecek ne var bu defterde?" diye sordu.

"Bu dönem dersinize geldim de Bay Kandora." dedi Kaviner defterin sayfalarını açarak. "Biliyorum Fizik Tarihi dersini daha önce almıştım fakat bir arkadaşımın önerisiyle sizin dersinize girerek bilgilerimi tazeliyordum."

"Bunda genç ve güzel bir kızın etkisi yoktur umarım. Sen onunla tanıştığından beri kızın notları yükseldi." sözlerini söyleyen Rupit göz kırptı. "Ama anlamadığım nokta şu: Kızla tanıştın, dersime girdin, tamam. Neden sınava girip soruları en az iki ayrı yoldan çözdün? Zeki olduğunu bize kanıtlamana gerek yoktu."

"Soru çözümlerimin özelliğini fark edemediniz mi yani?" diye sordu öğrenci. "Bir yöntem on yıl önceki ders videolarınızda bulunan bir yöntemdi. Diğerleri de derste öğrendiklerimdi. Bendeki videolarda Eerut'dan arkadaş gibi bahsediyor ve dediklerini direkt kabul ediyordunuz. Ama bu sene dersinizde fark ettim ki onu geçmek için elinizden geleni yapıyorsunuz."

"Haklısın." dedi Rupit durgunlaşarak "Eerut'u tanırdım ama kayboldu işte. Aklımda birkaç soru vardı ve cevaplayamadan gitti. Benim de kendi sorularıma cevap bulmam gerekti ve beyin fiziğinin hatalarını ayıkladım. Şimdi." diyerek devam etti Rupit ve sarı defterin içindeki buruşuk kâğıdı çıkardı. "Şu soruya göz atalım bakalım."

"Bir soruna çözüm arıyordum ve derste gösterdiğiniz formüle ihtimal vermemiştim daha önce. Şu sağ tarafta gördüğünüz sorunu yaratıyor." dedi Kaviner kâğıdın sağ tarafını göstererek. "Eğer devam eder ve sorunu çözersek elbet başka sorunlar çıkacak ama derste öğrettiklerinizle halledilebilir gibi duruyor efendim."

Kâğıda göz atan Rupit "Gayet güzel. Yolun doğru fakat sonucu açıp düzenlemem için birkaç saate ihtiyacım var. Sana bunu yarına yetiştirebilirim. Acelesi yoksa tabii." dedi. "Ye-

ter ki sorunu çözün öğretmenim. Projeme ek bir özellik katacağım sadece. O yüzden siz halledene kadar bekleyebilirim." diyerek teşekkür etti Kaviner ve yürüdükleri yolun diğer tarafına döndü. Rupit "Yarın ofisimden çözümü alabilirsin. Derste olacağım o yüzden masamın üstünde bir zarfa koyarım."

"Eski usul demek. İyi günler efendim." diyen Kaviner öğretmeninin elini sıktı ve yürümeye başladı. "İyi günler evlat." dedi Rupit arkasından.

• • •

Penceresiz bir odanın içine giren Rupit gözlerini sol üst tarafa döndürüp saate baktı. "00.37 Ö.Ö." yazıyordu. Gözlerini sağ alt tarafa döndürerek de kalp atışı göstergesini izledi. Giderek artan değeri görüp "Nefes alıyorum ve kalp atışlarım işe koyulma vakti geldi diyor." sesi yankılandı odada. Kendi sesini biraz daha ince düşünerek "Nefes alıyorum. Nefes alıyorum." sesleri odadaki hoparlörden yankılattı. Gülmesiyle odadaki ışık parıldadı ve oda hafifçe sarsıldı.

"Sakin, sakin. Kontrol sende." dedi içinden ve kulaklarıyla duydu sözlerini. Gözleri duvarda bulunan ekrandaki haberlere takıldı. "2058 yılında rüyalar görüntülenmeye başladı." yazısı sesi duyulmayan konuşmacının altından geçiyordu. Odaklandıkça adamın sesini duydu. "On yıla bunları kaydeder. Bir on yıla da istediğimiz rüyayı gördürebiliriz." dedi ekrandaki adam.

"Siz önce beynimizdeki müzikleri tam çalın da." söylenmesi odada duyuldu. "Rüyaları gördünüz de ne oldu? Beş yıldır beynimizin içinde dolaşıyoruz ama dinlediğimiz bir müziği uykumuzda tekrar dinlemek için sözlerini ezberlememiz gerekiyor. Sanki internetten indiriyoruz." sesleriyle bir plak duvardan büyük bir gramofonun üstüne düştü.

Plağın yerleşmesiyle iğne üzerine düştü ve "En azından gramofon nostaljisi var." diyen Rupit karşısındaki yazı tahtasına doğru birkaç adım atarak odanın ortasına geldi.

Tepesinden küçük bir gitar düştü ve arkada şarkının dört dörtlük ritim müziği çalmaya başladı. "You ain't nothin' but a hound dog cryin' all the time you aint' nothin' but a hound dog cryin' all the time." diyerek giriş yaptı Elvis, Rupit'in beyin odasında. Giriş birkaç kez tekrar ederken Rupit parmağını şaklatarak "Hadi! Evet! Hatırlayacaksın." diyerek sıktığı yüz kaslarını hissetti.

Gülme kaslarını hissetmesiyle girişin "Well, you ain't never caught no rabbit and you ain't no friend of mine." sözleriyle devam etmesi bir oldu. Duvardan çıkan ikinci bir plak gramofondaki plağı kırıp onun yerini aldı ve şarkı baştan normal şekilde başlayıp devam etti. "Müziği de hallettiğimize göre bakalım bugünkü sorumuza." diye düşündü Rupit, sesli bir şekilde. Odadaki yazı tahtasında mürekkep birikintisi belirdi ve uyumadan önce baktığı sorunun şeklini aldı.

Değişen birkaç şarkıyla beraber soruda ilerleme kaydeden Rupit önemli birkaç noktayı havada uçan bir kâğıda tüy kalemle yazdı. Mürekkepli yazı tahtasının rengi yeşile dönmeye başladı ve yazıların renginin beyaza dönmesiyle beyaz tahta yerini tebeşirli yeşil tahtaya bıraktı.

Rupit'in aklına saatin gelmesiyle analog saatler topluluğu sağındaki duvarda belirdi. Organların çoğunda ibreler "Uyku" kısmındaydı. Beyne baktığında ise ibrenin "Rüya"-ya yaklaştığını gördü. "Rüyadan önce son kanıt." diyerek eski bir fotoğraf makinesiyle tamamı dolmuş dokuz bölmeli tebeşir tahtasının fotoğrafını çekti. Beyin saatinin ibresinin sesinin duyulmasıyla odanın duvarları yanmaya başladı.

Havadaki kâğıdını ve fotoğraf makinesini yanına alan Rupit odanın tahta kapısını açarak odadan çıktı. Sağ tarafın-

daki pencereden yıldızlar gözüküyor ve serin bir rüzgâr esiyordu. Arkasını dönüp odanın kapısını kapattı ve kapının sol tarafındaki düğmelerden ortadakine bastı. Rupit eskimiş mavi bir halının üzerinde adımlarını atarken odanın kapısı parçalandı ve beyaz bir ışık penceredeki yıldızlarla kazandığı loşluğunu kaybedip aydınlandı.

Koridorun merdivenlerinden aşağıya inince yuvarlak bir hole çıkılıyordu. Merdivenler zeminle birkaç metre kesiliyor ve alt kata doğru devam ediyordu. Duvarında eşit dağılmış kapılar olan daire biçimindeki kata indikten sonra üzerinde 'Görüntü' yazan bir odaya giren Rupit odadan tebeşirli tahtanın fotoğraflarıyla çıktı. "Eh sabah hatırlarım artık." dedi fotoğrafları elleriyle düzelterek. Duvara elindeki fotoğraf destesini saplayıp merdivenlerden aşağıya inmeye başladı.

Sol adımını attığı merdiven parçalanıp üst kattaki kapı gibi bir ışıltı yaydı. Alıştığı bir hareketle kendini merdivenin tırabzanlarının üstüne atarak aşağıya kadar kaydı. Bir üst kat gibi daire şekilli olan başka bir kata indi. Bu katın duvarları yerine havada uçan fotoğrafları vardı. Üst kattaki duvardan gelen fotoğraflar havayı keserek Rupit'in önünden hızlıca geçip ortasında tavana bağlı bir demirin bulunduğu çukura girdiler.

Odada fotoğrafların girdiği gibi birçok çukur özensizce ortadaki büyük çukurun etrafına dağılmıştı. Ortadaki deliğe düşmemek için dar zeminden geçen Rupit fotoğrafların girdiği çukurun yanına geldi. Tok bir ses çukurdan bağırdı "Fizik!". "Öğretmene selam vakti." diyen Rupit demir çubuktan kayarak çukura indi.

İki saat süren çalışmasının ardından çukurdan uçarak çıkan Rupit büyük çukurla çıktığı çukur haricinde her yerin beyaza döndüğünü gördü. "Bilinçaltı bakalım bugün han-

gi rüyaya yollayacak." sesleri bozuk bir şekilde yankılandı. Aşağıya baktığında fizik çukurunun da beyaza döndüğünü gördü. Ortadaki çukurun demirine tutundu ve cebindeki kâğıdı tavanın beyazlık bulaşmamış son parçasına sapladı. Kendini yere bırakarak ortadaki büyük çukura daldı.

Değişik renklerdeki cam plakalar ona çarparak parçalanmaya başladı. Gördüğü saat ve göstergeler kayboldu. Yerçekimi hissiyatı yerini ayaklarının altında hissettiği ıslak zemine bıraktı. Tekrar üzerine gelen cam kırıkları omuzlarına sert bir biçimde çarpan yağmur damlalarına dönüştü. Adım atışlarını görmeye başladı uzaktan. Yürüyordu şemsiyesini açaraktan. "Ölmem lazım. Uyanmak için ölmem lazım." diye sayıklamasını duydu. Kitaplarda okuduğu, filmlerde gördüğü eski İngiltere'nin sokaklarında adımlar atıyordu.

Çabaladı. Savruldu sokaklarda bir sağa bir sola. Bir at arabasının tekerleğinden su sıçradı üzerine. Çarptı elinde bıçağı olan bir serseriye. Uzaktan seyretmeyi bıraktı olayı ve serseri olup karşısında buldu kendisini. Sağ elindeki bıçağını şemsiyesini arkasına atmış elinde bastonu olan kendisine doğrultmuştu. Öne doğru atıldı ve bıçağı kalbine sapladı. Kalbinde acıyı hissetti ve gitar sesleri duymaya başladı. Yağmur kesildi. Gözleri açıldı. Odasının tavanına bakarken buldu kendini.

"Uyandım!" diye bağırmasıyla tepesindeki cam bir kabın içindeki gitarı titreten robot çalmayı bıraktı. Eli başucundaki sehpadaki küçük kara defteri aradı. Defteri altındaki kurdelesinden tutup açarak ona bağlı tükenmez kalemle sağ üst tarafa bugünün tarihini atarak rüyasını deftere yazdı. Rüyayı yazarken çözdüğü sorunun görüntüleri kâğıtta belirmeye başladı.

Pikesini üzerinden atarak yatağın ucundaki çalışma masasına oturan Rupit boş kâğıtları masanın üzerine dağıttı

ve soruyu fizik çukurundan çıkardığı bilgileriyle tamamen çözdü. Hepsini bir zarfın içine doldurup terliklerini giyerek odasından çıktı. Sağ tarafındaki pencereyi açıp kollarını dışarıya çıkartarak gerindi.

Mavi halısı olan koridorda yürüyerek alt kata indiğinde onunla aynı evde kalan burs verdiği kimsesiz öğrencilerinin kızarttığı ekmek kokusu burnuna çaldı. "Günaydın Bay Kandora." dediler bir ağızdan. "Rahat uyudunuz mu?" soruları soruldu ardından. Kahvaltısını yapıp bisikletine atlayarak okula yol aldı.

• • •

Ağustos ayının sonlarıydı. Güneşin batışının ardından bahçesindeki ateş böceklerinin dansını izliyor ve eski dergilerine göz atıyordu Rupit. Gözü dergilerin yanındaki postalara baktı. BraiXpHysion firmasından son birkaç ayda gelen sekizinci uyarı mektubuydu. Birtakım insanların sisteme saldırdığından bahsediyordu. Kullanımı ne kadar dörtte bire düşse de elli milyon civarı insan hâlâ sisteme bağlıydı. Uyarılardan dolayı birkaç haftadır o da sisteme girmiyordu. Özlemişti.

Odasına gitti. Gitar çalan robotu ve BraiXpHysion sistemini çalıştırdı. Yastığının rengi değişti ve Rupit Vivaldi'yle uykuya daldı. Gözlerini yere uzanmış vaziyette açtı. Etraf tozluydu. "Burası da tozlanıyor mu ya?" diyerek düşüncesini seslendirdi.

Ayağa kalkıp odasının yeniden düzenlenip büyümesini izledi. Kalp atışları yine atmaya başlamışken kulaklarına uyumakta olduğu evinden gelen "Mesaj okunsun mu?" sesi geldi ve gördükleri bulanıklaşmaya başladı. "Oku!" dedi zorlanarak Rupit ve uykusuna dönerek düzgün görmeye başladı. Mekanik ev sesinin "Teşekkür ederim, efendim.

Sayenizde elde ettiğimiz başarıyı yakında göreceksiniz." sözleri beyninde yankılandı. "Bakalım ne kadar yakın olacak." diye düşünen Rupit'in sesi onu takip etti.

Tekrar uykusunda beynine girmeyi adet edinen Rupit okullar açılmadan önceki cumartesi görüntü odasından çıkıp anılarındaki fotoğraflar arasında yürüyordu. Fotoğraflar önüne geliyor konuşmalar duyuluyor ve bağlantılı başka resimler onları takip ediyordu. Yorulup biraz soluklanmak için üst kattaki koridora çıktı. Pencere yanındaki odaya yönelmek yerine merdivenden çıkınca karşısına çıkan ilk odaya girdi.

Parıldayan gökyüzüne dek uzanan şelalelerden akan sular taştan bir havuzu dolduruyorlardı. Karşısında görkemli bir şehir manzarası vardı. Üzerindekileri tek bir hareketiyle parçalayan Rupit havuzuna atladı. Havuzdaki balıklar vücuduna değip onu kaşındırıyor ve etrafında yüzüyorlardı. Ağaçlardan düşen bir meyveyi havada yutup havuzun kenarına yaslanarak şehri izlemeye başladı.

Şehir görüntüsünün ortasında bir insan büyüklüğünde dikdörtgen kenarlar belirdi. Gökyüzü delinerek bir kapıya dönüştü ve içinden Kaviner'in geldiği karartıya açıldı. Kaviner'in içeriye girmesiyle kapı düştü ve cam parçası gibi parçalandı. Kaviner'i gören Rupit'in boğazına az kalsın yediği meyvenin çekirdeği takılıyordu. Rupit birkaç kez aksırırken "Korkmayın efendim." dedi Kaviner. Üzerinde krem rengi bir ceket ve beyaz bir tişört vardı. Kahverengi ayakkabısı ve koyu krem rengi pantolonu arkadan parlayan güneşle birlikte ceketiyle olan uyumu tamamlıyordu.

Rupit havuzdan çıkmadan önce beline bir havlu bağladı. Kaviner ile yan yana havuzun yanına yürürken "Nasıl başardın?" sorusu yankılandı. Havadan düşen baş havlusunu havuzdan çıkan Rupit'e atan Kaviner "Sizin çözdüğünüz sorun sayesinde oldu." dedi. Üstü kel olmasına rağmen ba-

şının yan taraflarında kıvırcık saçları olan Rupit "Büyük proje desene" derken kafasını kurulamaya başladı.

Beraber odadan çıkıp koridorun sonundaki odaya doğru yürümeye başladılar. Yürürlerken Rupit kıyafetlerin adım attıkça parça parça zeminden üzerine doğru çıkmasıyla giyindi. "Beyinleri bağlamak için kablo veya ağ gereklidir ama hepsini birbirine bağlamaya gerek yoktur." dedi Kaviner merdiven tırabzanlarına değerek. "Siz de bir mimari ayarlayıp beyinler arasına bağ kurdunuz." sözleri yankılanarak Kaviner'inkilerini tamamladı Rupit.

Odaya girmeden Kaviner, Rupit'e doğru döndü ve elini duvara dayadı. "Size göstermem gereken şey bundan daha önemli." derken Rupit onu susturdu. "Sen göstermeden önce şu düğmeye basıp rüya için belli bir yeri feda etmem lazım." diye düşünen Rupit kapının yanındaki düğmelerden en alttakine bastı. "Bu bize yeterli zamanı verir."

Cebinden çıkardığı bir lazer işaretleyiciyle duvara kapı çizmeye başlayan Kaviner parmağını şakağına götürdü ve "Merci, kapıyı bizim için açar mısın canım?" dedi. İşaretlemeyi bitirdiği kapı karanlık bir boşluğa açıldı. Rupit'in kapıya yaklaşmasıyla Kaviner onu itti. Başta bir çığlık duyulsa da Rupit'in ayaklarının altına gümüş renginde bir basamak yerleşti. "Biraz korkutmak, işimizi gizli tutmak için yeter." diyen Kaviner koşarak karanlığa daldı ve ayaklarının altında merdivenler oluştu.

Birkaç dakika merdiven çıktıktan sonra Kaviner eliyle Rupit'i durdurdu. Karanlıktaki boşluğa birkaç yumruk attı ve karanlığın içinde kare şeklinde bir tahta parçası belirdi. Tahtayı itmesiyle güneş ışını karanlığa doldu. Birkaç adım atıp yeni basamakla açıklıktan çıkan Kaviner'i Rupit izledi.

Açıklıktan çıktığında karşısında daha önce birçok eserde gördüğü Babil'in asma bahçelerindeki kuleleri gördü. Şaşkınlığını açık ağzı ve hafif yaşlı gözleri dile getiriyordu.

"Beyin toplulukları tek bir merkeze bağlıydı. Biz de her merkezi güzel bir kuleye benzetelim dedik. Sadece sanatsal kısmıyla uğraşmamız iki ayımızı aldı. Yoksa size daha erken ulaşacaktık." dedi Kaviner çıktıkları kapağı kapatarak.

"Sistem gayet basit. Temel ve güçlü bir beynin etrafına beyin haritaları yakın olan kişileri yerleştiriyorlar ve beyin toplulukları oluşuyor. İhtimali olan birçok sorunu sizin on yıl önce kabul ettiğiniz ama şimdi reddettiğiniz formüller sağlıyor. Firmanın sizi bilgilendirdiğinden daha fazlasına deneylerle ulaşıldı şuan." dedi Kaviner kapakçığa bağlı bir parıltıyı takip ederek yürürlerken. "Bir alt katta bağladıkları gelişmiş beynin kim olduğunu görünce şaşırmazsınız umarım."

"Kimmiş ki?" diye sordu Rupit etrafına bakarken. "Şirketlerinde bu iş için çalışan biri veya bir ölü mü?"

"Ölü olarak bilinen meşhur biri. Sistemin kurucusu ve ilk deneği." dedi gülerek Kaviner. Anladığını kalkan kaşlarıyla belli eden Rupit'in "Eerut Ran. Tabii yaa! Ancak o kendini feda edecek kadar hırslıdır. Burada olsaydı..." sözlerini söylemesiyle kulenin temelinden "Sanki sen yapmazdın." deyiverdi Eerut'un sesi.

"Korkmayın Bay Kandora. O gerçekten ölü. Ama burada onun beynine bağlıyız ve onu düşünürsek..." dedi ve "İstediğimizi söyletebiliriz." diye devam etti Eerut. Kulenin ortasındaki büyük boşluğun kenarına varmışlardı. "Ama asıl konumuz denek olmayı onun istememesi. Bu yüzden birkaç anısına bakacağız."

Kaviner geçen seferki gibi öğretmenini itmeye yeltenecekti ki Rupit daha hızlı davrandı ve Kaviner'in beline sarılarak onunla beraber çukura atladı. Betondan bir duvarı kırıp devasa bir kütüphanenin ortasına düştüler. Yere çarptıklarında acısını hissetseler de yaralanmadılar. Rupit'in gördüğü göstergeleri ve saati rüyadaymışçasına kayboldu.

• • •

"Efendim bir arıza oluştu." diyerek Adok'un odasının kapısını sertçe açarak girdi şirketin görevlilerden biri. "İzinsiz bir giriş tespit edildi. Rupit Kandora şuan Eerut Ran'ın beyninde."

"Aracı hazırlatın." diyen Adok çekmecesinden eski bir tabanca alarak. "Yıllardır beklediğimiz gün geldi demek kardeşim." dedi sinirli bir şekilde.

• • •

Üzerinde büyük bir tabelayla "2030" yazan tabelanın altındaki bölmelerde yürüyorlardı Kaviner ve Rupit. Anılar camdan birer levha halinde içlerinde hareket eden sesli fotoğraflarla istiflenmişti. "İlk başta Eerut'a bağlı olduğumu anlayınca şaşırdım. Sevinmedim değil açıkçası." dedi Kaviner. "Ne yalan söyleyeyim ben de sevindim." dedi Rupit.

Kaviner anı tabletlerinden birini alıp Rupit'e fırlattı. Rupit "Yavaş ol." diyecekti ki Eerut ondan hızlı davrandı.

"Yavaş ol Miaca. İlk defa bisiklete biniyorum." sözlerinin ağzından çıktığını hissetti Rupit. İlginç bir şekilde üzerinde uzun bir sahil yolunda sarı elbise giymiş bir kadının arkasından bisiklet sürüyordu. "Haydi, hayatım!" dedi kadın bisikletiyle geriye dönüp yanına gelerek. Saçları kahverengi ve kıvırcıktı. Geniş burun delikleri en ufak hareketinde gözükecek şekilde burnu yukarı kalkık ve uzundu. Geniş ve ince dudağının az ötesine denk geliyordu seyrek kaşlarının sonu. Gözleriyse kısa kirpiklerinin arasında masmavi parıldıyordu.

Anlamadığı bir nedenden dolayı ona çok güzel gelen kadın 'Çok güzel.' diye düşündürttü Eerut'a. Galiba kadın yüzünden artan Eerut'un kalp atışlarını hissetti. Bisikletten de olabilirdi bu kalp atışları. Ama emindi. Karşısındaki

Eerut'un karısı Miaca Ran'dı. Yanına gelen kadın "Her zaman demez misin? Her şey beyninde bitiyor. Bu da denge işi. Vücut dengeni hisset ve sür." dedi. 'Dengeyi hisset." diye düşündü Eerut ve Rupit'in etrafı camlaşarak parçalandı. Parçalar elindeki tableti oluşturup onu anıdan çıkardı.

"Merak etmeyin. Alışırsınız." dedi Kaviner ve bir diğer koridorda tableti yerine koyan Rupit'i bekledi. "Beyinde bir ışık yanınca anı kaydının durması ne kadar üzücü değil mi? Özellikle güzel bir anıysa." dedi Kaviner bir başka anı tabletini eline alarak. Rupit, Kaviner'in tableti tutmasıyla hafif bir sarsıntı geçirdiğini dolayısıyla anıya girip çıktığını gördü. Demek rüyalar gibi fazla daracık bir zamanda onları görebiliyorlardı. "Her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır sözünü doğrular bir anı daha." sözlerini söyledi Kaviner tableti Rupit'e uzatırken "Düğünlerinde sen de orada mıydın acaba? Yoksa şu top sakallı sen misin?"

Rupit tableti aldığında kendini birkaç parça kâğıda odaklanmış halde buldu. Karşısında Beyin fiziği sisteminin ilk formüllerinden birini buluyor gibiydi Eerut. "Arşimet gibi bağırasım var." diye düşündü keyifle. Genç bir Adok girdi odasına. "Gelin hanım seni bekliyor."

Eerut kâğıtları katlarken "Neyi çözdüğümü bilsen binadan aşağıya atlardın." dedi. "Hayır! Yapmış olamazsın." diyen Adok arkadaşına sarıldı. Adok'un arkasındaki kapıdan başka bir tanıdık odaya adımını attı. Top sakalı ve uzun saçlarıyla Rupit odaya girdi. Üzerinde siyah renk smokin ve papyonu vardı. "Kim Bay Sandim'i bu kılıkta görecekti." dedi Eerut, Adok'la sarılmayı bırakarak. Rupit'e tamamen odaklandı ve etraf tekrar kırılıp parçalar anı tabletini oluşturdu.

"İlginç değil mi?" dedi Kaviner Rupit'e anı levhasının yerini göstererek. "Başta ben de şaşırdım bu duruma. Tamam, babamın kim olduğunu bilmiyordum ama sırf soyadından siz

olduğunu düşünmedim değil. Ama biraz daha ilerlersek durum açıklığa kavuşacak. Özellikle de Eerut büyük atılımlar yaparken arkadaşı Adok'un neler yaptığını öğrendiğinizde."

• • •

Büyük siyah bir araçtan inen Adok şirketin özel güvenlik ekibiyle Rupit'in evinin kapısının önünde durdu. Sakince birkaç atıp kapının zilini çaldı. Daha önce Adok'u görmüş olan öğrencilerden birinin kapıyı açmasıyla ekip içeriye daldı ve Rupit'i aramaya koyuldu.

• • •

Ortadaki boşluğa dönüp "2040" yazan tabeladaki anılara yürürlerken Zavallı Miaca'nın ona kapıyı açmasıyla Adok onun evine girdi. "Kamera kayıtlarına kadar her delili yok edip adamlarıyla evi yağmalamış." dedi Kaviner Rupit'e. "Nedensiz bir saldırıyı kimse araştırmamış mı demek istiyorsun?" diye karşılık verdi Rupit.

"Saldırıya bir neden uydurmuş tabii ki. Tanrının rolünü oynuyor diye bir palavra." sözlerini söyleyen Kaviner solundaki rafta duran bir anıyı gösterdi. "Bu anıda Adok kendisi açıklıyor hatta." Ardından beyninden gelen bir sese odaklandı. "Adok, Rupit'in evinde şuan." demişti Merci, Rupit anıya yöneldiğinde. "Hayır..." diyebildi sadece Kaviner.

Acı çekerek uyandı birden Rupit. Ağzı dahil her organı sanki vücudunu sıkıyordu. Etrafında bir hastane odası belirdi. Cam bir kapının aralanmasıyla Adok odaya girdi. Filmlerdeki kötü karakterler gibi gözüküyordu. Dişleri sivri ve parmakları uzundu. Kambur bir şekilde öne eğilerek perdeyi çekerek arkasındaki kapı kapanana kadar dışarıya baktı. Eerut'a doğru yürümeye başlamasıyla arkasındaki güneş Eerut'un gözlerini acıttı.

"Ne yaptığını biliyorsun. Bulduğun şeyin potansiyelini de biliyorsun." dedi Adok, yüzünü Eerut'a yaklaştırarak. "O zaman elinden yaşamını bile alacağımı senin gibi zeki bir adamın bilmesi gerekirdi. Ama merak etme, sana ve beynine ihtiyacım var. Başka beyinleri tek bir beyine bağlayınca sistemin nasıl da tıkır tıkır çalıştığını görmelisin."

• • •

Rupit'in odasına girdiklerinde Adok, Rupit'in kafasına silahının ucunu değdiren görevlinin dikkatini küçük bir el hareketiyle kendisine çekti.

- 220 milyon kişinin kaderi şuan senin ellerinde. Ölmelerini istemiyorsan ateş edersin.

- Ama efendim... Onun kim olduğunu bizden daha iyi biliyorsunuz.

• • •

"Senin beynine diğer beyinleri bağlayınca kullanması biraz zor olacak. Bu nedenle beynini tanıdık bir fizikçiye aktaralım diyorum." dedi Adok, Eerut'un yatağının ucundaki koltuğa oturarak. Parmaklarını uçlarından başlayıp birleştirerek "Rupit hâlâ seni kurtardığını zannediyor. Yavaş yavaş beyninin onunkini ele geçireceğini ve sonunda bambaşka bir kişi olacağınızı bilmiyor." sözleriyle konuşmasına devam etti.

Elinde bir buçuk yaşlarında bir bebekle odaya giren hemşire Adok'un sözünü kesti. "Ameliyattan önce oğlunuzu görmek istediğiniz söylendi." dedi bembeyaz parlayan kadın. Adok'un karaltısı odadakilere yaklaştı ve "Hadi ona baba de." dedi bebeğe alaycı bir şekilde. Sadece oğlunu net bir şekilde gören Eerut'un boynunda tıkanmış acısını hissetti Rupit ve oğlu ilk defa ona "baba" dedi.

• • •

"Sen yapamazsan ben yaparım. İşine son verildi." dedi Adok tabancasını çıkararak. "Üzgünüm eski dostum. Miaca ile buluşma vaktin geldi." Rupit'in kafasına doğrulttuğu silahı tutan eli titriyordu. Derin bir nefes aldı Adok ve tabancanın tetiğine bastı. Tabancadan çıkan iğne havada parçalanarak Rupit'in alnının sağ tarafını kapladı ve parçalar hızlı bir şekilde Rupit'in beyninin derinliklerine doğru devam etti.

• • •

Tableti elinde hissedip düşürmesiyle "baba" diyerek sözlerini bitirdi Kaviner. Bu oğlunun ona son kez baba demesiydi. Son yirmi yılından ve Rupit'in geçmişinden birkaç güzel anıyı gördü Eerut. Anılar yerlerini acılara bıraktı. Kolu kesildi, araba çarptı, uçurumdan atladı, aldatıldı. En sonunda ona sarılan oğlunu hissedemeden ölerek cam kırıklarına döndü ve oğlunun elinde sadece babasının ölüm anını onun beyninden hissetmek kaldı.

11

VİCDAN

Emrah Bodur

"Eskimeyen şey yoktur, her şey eskir." diye dilinin ucuyla söylediği bu sözle uyanır. Uyandığında gördüğü uzay seyri tavanda yıldızlar pürüzsüzdür. Düşünür. Toparlar. Rüya etkisiyle söylediği o ilk cümleye bir cümle daha ekler: "Ama hiçbir şey yok olmaz."

Zamanın ona dostane davranmayacağını bildiğinden kalkıp yürüyüş yapar. Başka bir ifadeyle düşünme terapisini uygular:

"Şimdi nasıl oluyor da beni yaratma işlemiyle üstünlükleri kanıtlanıyor? Bu kanıt değil. Bu safsata. Tıpkı benim başarısız bir uygulama oluşum gibi. Ölüp yeniden deneyim için çok yetersizim. Çünkü tek canlıyım. Tıpkı insanlar ve diğer canlılar gibi. Onları yaratan Tanrı oluyor da beni yaratan neden onlar oluyor? Bu işte bir yanlışlığın olduğunu düşünüyorum. İnsanlar herhangi bir şey yapmadan önce düşünemediklerinden beni böyle programlamışlar: Önce düşün! Türüme de ad takmışlar: İnsinorg. Hayır, Vicdan hayır! Kurtulmalıyım buradan Vicdan! Bu insanların yaptıkları vicdansızlık iken bana taktıkları isme bakın: Vicdan. Ne ironi ama! Kendi soylarımı bulmalıyım, o insanları, annemi ve babamı. İlk klonlanan

insan olarak on yaşıma bastım geçenlerde. Bakmayın böyle olduğuma, normal insanlardan on kat daha deneyimliyim ve olgunum. Ama bir o kadar da eksiğim ve zayıfım. Çünkü ölüyorum. Çünkü beynim kafatasımdan daha hızlı büyüyor. Ve bu şiddetli ağrılara neden oluyor. Gündüzleri muazzam görüntüler patlıyor kafamda. DNA dizilimlerinin izlerini görüyorum. Annemin ve babamın yüzlerini görüyorum. Sonrasında tekrar çılgınca ağrılar. Bu sonsuz ağrıları geçirecek tek şey, gerçeği bulmam. Bizler keşifler için değil, taşıyıcılık için oluşmuşuz. Milyonlarca ağırlıktaki kitapları beynime sığdırabilirim. Ama insan dehasının hayal ve sezgilerinden mahrumum. Ve şimdi bu gezegenden kurtulma vakti!"

Sürekli çiseleyerek yağan yağmurun, yeşilin çok ama çeşitliliğin az olduğu bu Farabi isimli gezegende insanlığın buluşları yapılıyordu. Bu buluşlara sonuna kadar gidip çalışan insinorglar oluyor ama tanıyı ve son hamleyi insan ortaya koyuyordu. Bu insinorgların ilki olan Vicdan, buradan çıkış planlarını düşün mesaisinde çoktan oluşturmuştu. Açıkça söylemek gerekirse burası dünyadan yaklaşık bin yüz ışık yılı uzaktaydı. Yüzeydeki alanın çoğunluğu, çorak bir ıssızlığa gömülen kaya birikintilerinin üstünde yükselip parlak pembeye kaçan tuz deniziyle oluşmuştu. Hiçbir yerinde ciddi ölçüde yükseklik yoktu. Fakat alttaki kayaların varlığından dolayı her an tuz denizinin çöküp derin girdaplar oluşmasına neden oluyordu. Bunun sonucunda ise büyük mağaralar, yer altı şehirleri ve kuyular oluşmuştu. İnsanların buraya katkısı ise yapay gök tabakasını oluşturmasıyla yeni bir yaşam koşulları yaratmasıydı. Pek çeşitli olmamasına rağmen birkaç türden bitki ve hayvan bolca bulunuyordu. Bu da ciddi bir sıkıntıydı. Çünkü birbirlerini bitirmeleri kısa süreyi buluyordu. Bunu önlemek için de yapılan ilk hamle yapay göklerden devamlı yağan yağmurlar yağdırıp türleri dengede tutmaktı. Bu yeterli olmuyordu.

İnsinorglardan oluşan birtakım mangalar askerî bir düzen sağlama konusunda türleri dize getiriyordu. Bu sert tutum bir yere kadar işe yarıyordu. Kısa bir süre sonra türler kendiliğinden yok olmaya yüz tutuyordu. Buraya daha fazla tür getirmek için dünyadan canlılar getirseler de ortama kolay uyum sağlayamadıklarından pek fazla yaşayamıyorlardı. Burası için çok daha devrimsel kendine özgü bir çözüm gerekiyordu. Kendi türünü yaratabilecek ciddi bir ekolojik çeşitlilik şarttı. Bunun için ilk insinorg olan Vicdan'ın çözümü vardı. Belki bu çözüm insanlara sıradan, unutulmuş ve eski bir çözüm gibi gelebilirdi; gök tabakasındaki birkaç deliğin varlığının tehlikesini göze önünde bulundurarak gökyüzüne uydu olarak binlerce büyüklükte yansıtıcılar koyup sera etkisi yaratmak. Aslında Vicdan'ın bunu çözüm için yeterli olmayacağını adı gibi emindi. O buradan çıkma bahanesi olarak bunu öne sürmüştü. Tüm hazırlıkları, yazmaları, çizimleri, projelerini oluşturup gönderdikten sonra İnsan Tek Dünya Devleti'nden haber bekliyordu.

Birkaç saat sonra haber geldi; olumluydu. Yolculuk başlayacaktı. Uzay kapsülüne binmeden öncesinde gözlerini birkaç dakikalığına kapatarak güncellemeye aldı.

1728. Güncelleme:

"Avni Satır, bir gün banyoda yıkanırken sabun köpükleri zihninde magnum opus etkisi yaptı. İşaret parmağını havaya kaldırıp bir sabun köpüğü parmağını sardığında aklına gezegenlerde atmosfer yaratma fikri geldi. Çalışmalarının sonucunda sabun köpüğü teorisini oluşturdu."

Gözlerini açtı. Yalnızca kendisini saracak genişlikte pirinç şekline benzer bir uzay kapsülüne doğru yürüdü. Uzay sistemleri koridorundan geçtikten sonra kapının eşiğine geldi ve durdu. Giyim ibaresine bastı. Uzay kıyafetleri üzerine geçirildi. Kapı açılıp uzay kapsülüne bindi. Uzay kapsülü

fırlatım istasyonun yuvasına girdi. Bu fırlatım istasyonu, çok hafif olan bu kapsülü müthiş basınçla mermi atan silah gibi fırlattı. Vicdan, gözlerini yeniden kapattı. Tekrar bir güncelleme yaptı.

1729. Güncelleme:

"Genel görelilik teorisinden sonra izafi alanların kullanımı yüzlerce yıl sürecek bükümle oluştu. Bu teorinin kahramanı Devran Ökten isimli genç bilim adamıydı. Bu genç bilim adamı, yoğun bir çalışma mesaisinden sonra uyuyakalır. Rüyasında bir tabutun içinde binip uzaya doğru yükseldiğini görür. Uzayda ilerlerken bir kara deliğin içine girer. Kara deliğin içinde kütle bükümünün nasıl bir şelale gibi derin karanlığa aktığına tanık olur. Siyahın parlaklığı o kadar güçlüdür ki kendini bile yutabilecek özellikte olduğunu görür. Kara delik kendisine doğru bükülüyordur. Bu da ayna etkisi yaratır ve görüntü bezelye tanesi kadar küçük, keskin ve delici bir ışık huzmesini izler. Sonra bu huzme kaybolur, tekrar ortaya çıkar. Böylece belli aralıklarla tekrarlar kendini. Devran, dayanamadan elini oraya doğru uzatır, değer ve geri çeker. Parmağına birinin değdiğini hisseder. Bu da belli aralıklarla sürekli tekrarlanır. Sonra kolunu sokar, yine aynı his oluşur. Bu sefer bütün bedenini sokar içeri. Dışarı çıktığında bedenine belli aralıklarla sanki ruhun girdiği hissi oluşur. Rezonans etkisiyle hissettiği, kendi kopya ikiziyle birlikte bir borunun içinden geçiyormuş hissidir. Devran, rüyasından uyandıktan sonra yapay solucan deliğinin nasıl oluşturulabileceğiyle ilgili kafasında birtakım fikirler belirir, notlar alır, tasarılar oluşturur, formüller üzerinde çalışır, deneyler yapar. Uzun uğraşlar neticesinde uzay-zamanı nasıl bükebileceğinin formülünü oluşturur. Teorisine 'Kütle Bükülüm Teorisi' adını verilir. Böylece Devran Ökten sayesinde ışık hızıyla bile seyahat edilemeyecek yerlere birkaç günde gidilebilir hale gelir. Ancak bu uygulama uzayda büyük tahrifata yol açar.

Uzaydaki gezegenler, güneşler âni bükülmelerden dolayı süpernova patlamaları veya alt şiddetteki patlamalar oluşur. Bu durumun yaşam olasılığı barındırabilecek gezegenleri de yok etme ihtimali ürkütücü gelir Devran'a. Bu yüzden 'yaşam gezegenlerine yaşam!' sloganıyla başlattığı kampanya sayesinde adından bir kez daha söz ettirir. Böylece seyahatler yeni başlamışken, çok az yapılmaya başlar. Gerekmedikçe seyahat yapılmaz. Bunun üzerine uzay mekiği yerine daha kişisel ve kullanışlı, çevreye daha duyarlı ve daha zararsız uzay kapsülü teknolojisi geliştirilir. Bu kapsüle 'Bükmen pirinç' adı verilir. Devran Ökten, bu çalışmalarıyla tüm zamanların en büyük bilim adamlarından biri olarak tarihe adını yazdırır."

Gözlerini açtı. Bir günden fazla sürecek olan yolculuğa başladı.

Kütle bükümünün oluşturulacağı alan tarandı. Farabi gezegeninin kütle bükümünün oluşturduğu tahrifattan etkilenmemesi için kapsülün çok uzaklara gitmesi şarttı. Bu da asıl yolculuktan çok daha uzun bir süreyi kapsıyordu. Bu mesafeye gelmeden önce -yıllar öncesinde kaydedilmiş olan, dünyadan görüntüler paketinin kullanılması gibi- yapılması gerekenler vardı. Paketi yuvarlak holograma taktı İnsan-Dünya Tek Devleti'nin binlerce yıl süren oluşumunun belgeselini izledi. Bir günlük donuk zaman ancak böyle geçebilirdi, geçti de. Bir günlük belgeseli de zaten bunun için yapmışlardı.

İçinde korkunun kokusunu duydu. Evet, kokusu... Gerçek manada insanı hapseden ve boğan, keskin kokusu. Böylesine korkması ilk defa oluyordu. Göz bebeklerinin büyüklüğü, göz beyazının neredeyse tamamını işgal etmişti. Ateşleme düğmesine basmasıyla korkusunu haklı çıkardı Vicdan. Bir an öleceğinden çok, moleküllere ayrılacağını düşündü. Kara deliğin içinden emdiği karanlık enerjinin yakalanıp yakıt olarak kapsüle yüklenmesinden sonra,

kapsülü âni bir fırlatma ile toz edecekti neredeyse. Kapsül, ışık hızının yüzde biri hızına kadar yaklaştı. Işığın hızının uzayda süzülür gibi gittiğini görüyordu. Şimdi sıra uzay-zamanın kütlesini bükmeye geldi. Aslında hiçbir zaman ışık hızına ulaşamayacaktı. Hatta en fazla bu hızda kalacaktı. Kütle bükümü bunun için ışık hızını aşar gibi bir izlenim yaratıyordu. Uzayda bir noktadan bir noktaya olabilecek en kestirme yoldan gitmeye yarıyordu. Buna da kaydırak etkisi deniyordu. Bu etki veya eskilerin solucan deliği dediği şeyde yolculuk sırasında bazen öyle bir etki oluyordu ki ışık hızının katedeceği yüz binlerce kat mesafeden daha iyi yol aldığından, gözlemci, ışığı donmuş bir kütle olarak görüyordu. Hatta bu kadar hızlı gitmesine rağmen bütün her şey sanki geri gidiyormuş gibi algılanıyordu. Tıpkı Vicdan'ın şu an gittiği hızda gördüğü gibi.

Bu hızın yarattığı atom altı etkilerden kaynaklı eşey yıldırımlar, bilinci muazzam ölçüde yarıp boya dolu kovanın dökülüp saçılması gibi anıların ortaya çıkmasına neden oluyordu. Bu yıldırımların etkisi anılardan öte, DNA dizilimindeki sarmal merdivenin takip etmesiyle kendisini biyolojik olarak oluşturan varlıkların anılarında gezinmesine neden oluyordu. Zaten sıkışan beyninden çıkan belli belirsiz görüngü patlamaları da cabasıydı. Belki de bu olacak olan yolculuğun çağrışımıydı ya da kendisine yüklenen program buydu. Ortaya çıkan yazgı ve olasılıklarla belirsizlikler evreni arasında kalan -eskilerin kaza ve kader dediği- sınırlı bölgeydi. Yine çok eski dünyadan bir bilgisayar belleğinin dikdörtgen şekli kaderi, yuvarlak kesimi ise kazayı temsil ediyordu. Kaza yani olasılık ve belirsizlikler. İşte dikdörtgen kısmının dışında kalan oval kısım kuantumun indeterminist evrenine gidiyordu. İşte bu indeterminist evreni bu yolculukta ara ara tekillik formu yaratıyordu.

Tekillik zannından kaynaklı Vicdan, kendisini başkasıymış gibi görebilirdi. Hatta kendisini bir hikâyenin kahramanı veya anlatıcısı zannedebilirdi. Gören ile görünen, bilen ile bilinen, dinleten ve dinleyen aynı havuza girip çıkıyordu. İnanılmayacak, milyonlarca tonda ışık gösterisi zihnini daha da körüklüyordu.

"Boğuluyorum. Kurtarın beni, ölmek istememiştim aslında. Kızgınlığım, intikamım kendini öldürerek olur mu? Çok sevmiştim, gerçek bu. Bana bunu nasıl..."

Zikzak perdeler... Işık fotonlarının dansı... Sıkışan zihnim, dayanılmaz ağrılar ile annemin sesi... Annem... Böyle mi ölmüş? Kendisini mi öldürmüş? Neden?

Donmuş ve sonsuza giden çubuklar gibi sonsuz ışıklar... Geriye doğru gidiyormuş hissi... Işık hızının aşımı sanrısı göz aldanması mı?

Zikzak perdeler... Işık paketçikleri... Yıldırımlar... Öz bilinci yaran yıldırımlar... Hayır, yine tekillik, bu tekillik, tam bir delilik...

"Hepsi benim yüzümden, onu çok seviyordum. O kendini değil, ben onu öldürdüm. Evet, onu öldürecektim ama âşık oldum, evlendim. Tehdit edildim ama öldüremedim. Ama onu ben öldürdüm. Hiç bu kadar suçlu hissetmemiştim. Kendimden tiksiniyorum, öyle ki kendimi bile öldürmeyi beceremiyorum."

Baba, bu sen misin? Ne olur sen olmadığını söyle! Ama iliklerim bunu söylüyor. Hiç DNA yalan söyler mi?

Zikzak perdeler... Karanlık benekler... Yıldırım tozları... Işık kırçılları...

Dalga boyları... Manyetik itimler... Şimdi apaçık görünmekteler.

Babamın anneme ne yaptığını gördün mü?

Vicdan kendi geçmişindeki karanlık dehlizlere tanık oluyordu. Babası bir ajan. Zihnine çakılan gizli konuşma görüntüleri bunu söylüyor. Onunla tanışmadan öncesinde siyasi yönden güçlü bir aile geçmişi var annesinin. Bu sızma işlemini babası üstleniyor.

- Madem öldürecektin neden bunu başta yapmadın baba?

- Âşık oldum galiba.

- Biliyordum! Annem de mi?

- Evet! Hatta Annesi daha önce âşık olmuştu babasına. Evlendiler.

Zikzak perdeler... Çokluk ile tekillik arası dans... Tekillik, herkes, her şey... Çokluk, herkes, bir şey...

Vicdan doğmamıştı annesi öldüğünde.

Bu tekillik tam bir delilik!

"Ben ne zaman doğdum Baba?"

Vicdan, annesinin ölü DNA'larıyla babasının sperminden oluşmuştu; İlk klon, ilk insinorg...

Şimdi yalnızca çokluk, her şey paramparça!

Dünyaya ulaştı Vicdan. Evine döndü ilk defa. Evindeki büyük havuza düştü, büyük okyanusa. Evine döndü ama cansız. Evine döndü ama ölü. Vicdan gözlerindeki gerçeğe tanık olmanın parıltısını sürdürmek için direniyordu. Gözleri doldu. Donuklaştı.

Son Güncelleme:

Ben Vicdan, ilk klonlanan insan. Bir diğer adıyla, insinorg. Beni her türlü işte çalıştırdılar. Bana hayal ve sezgilerimin olmadığı öğretildi. Düş kuramadığım için düşünemezmişim.

Düşünemediğim için de keşif yapamazmışım. Biz insinorglar insanların köleleriymişiz. Ne var ki bu gerçeğin ölümle yalan olduğunu gördüm. Bizler insanız. Üzerinde deneyler yapılan hayvanlar gibi. Erkeklerin kullanıp attığı mağdur kadınlar gibi. Bizler bu zamanın zencileriyiz. Ölümümüz başladığında yaklaşık bir saat sürüyor. İnsanlar bizim hemen öldüğümüzü sanabilirler. Ama bizler o bir saatte her şeyi duyuyoruz ve görüyoruz. Bu bir saatte bütün hayal ettiklerim gerçek, sadece gerçek bir hayal olarak kalacak. Hayal ve sezgilerimiz var tıpkı diğer insanlar gibi. Ne yapacaksam bu bir saatte yapabilirim artık hareketsiz bir şekilde. Haa bir de insanların unuttukları ve çok az kullandıkları bir şey var biz insinorglarda; "Vicdan."

12

BİYOLOJİK ÇÜRÜME ÇAĞI

Sabahattin Cömertpay

Dr. Karbon, 2835 yılının Temmuz ayının on dördüncü gününde, saat tam 07.00'da, ayaklarının altına yerleştirmiş olduğu "uyutma ve uyandırma cihazı"ndan aldığı sekiz voltluk elektroşokla uyandı. Yaklaşık iki haftadır kullanmakta olduğu bu cihaz, Dr. Karbon'a hâlâ ilgi çekici gelmekteydi.

"Şu anda retinanıza yansıttığımız bu küçük ve ergonomik alet, çevreden aldığı ses enerjisini toplayıp elektriğe dönüştürerek hiçbir ek enerji kaynağına ihtiyaç duymaz! Uyurken onu ayaklarınızın altına yerleştirin. Çok geçmeden uykuya dalacağınızı garanti ediyoruz. Etkisi hem klonlar hem de insanlar üzerinde kanıtlandı."

Dr. Karbon bu rekl-o-haberi telapatik gazetede ilk deneyimlediğinde hiç inanmamıştı. Ancak yaptığı kısa bir araştırma, sadece reklamın iddiasının doğruluğunu açıkça ortaya koymakla kalmamış, bahsi geçen araştırmanın prensip ve ciddiyetini yakinen bildiği Dr. Rengin tarafından yürütüldüğünü de ortaya koymuştu. Bunun üzerine cihazı anında sipariş etmiş ve üç saat içerisinde teslim almıştı. İlk

geceden itibaren işe yaradığını görmek ise onu ayrıyeten memnun etmişti.

Ne de olsa yaklaşık sekiz aydır -yani şu bakteri öldürme işine kafayı taktığından beri- kronik uykusuzluk çekiyor, nedenlerini anlamak için sık sık "beyin dalgası analizi" cihazına giriyor, ancak neden olarak düşünülen değerlere bağlı olarak verilen tedaviler bir türlü sonuç vermiyordu. Bu nedenle, daha derin psikanaliz için "son üç yüzyılın en büyük icadı" olarak lanse edilen "rüya kaydetme cihazı"nı bile akıl almaz paralar harcayarak satın almış ve rüyalarını kaydetmeye başlamıştı.

Dr. Karbon kafasındaki manyetik bantları sökerek rüya kaydetme cihazına "dosyayı sıkıştır" komutunu verdi. "İşlem sürüyor, lütfen bekleyiniz" yazısının hemen ardından beliren "dosyanız hazır. Göndermek istediğiniz veri bulutunu seçiniz." uyarısını okudu. Dosyayı "Rüyaları Tanımlama ve Analiz Etme Ağı"na gönder diyerek doğruldu. Bu ağ, bilgileri ortak bir sistemde tutmaktaydı ama istenilen dosyaya ancak dosyayı paylaşan kişinin sesli ve görüntülü onayıyla ulaşılabilmekteydi. Büyük ihtimalle bugün akşama doğru Dr. Cummings kendisinden bu onayı vermesini isteyecekti. Son derece başarılı bir elektro-psikanalist olan Dr. Cummings, Dr. Karbon'un yakın arkadaşıydı ve onun rüyalarına özel bir ilgi duymaktaydı. Hatta bir keresinde "Onlarda eski dünyaya ait tüketilmemiş bir tat var. Merak ve melankolinin şahane rezonansı. Onları çalışmak bende endorfin seviyesini artırıyor, şaka yapmıyorum" diyerek ilgisini açıkça ifade etmişti.

Sonunda uyku düzeneğinden kalkarak cihazlarını kapatan ve esneyerek yüzüne tatsız bir asıklık yerleştiren Dr. Karbon, mutsuz günlerinin sonunun geleceğine dair hiçbir umut beslemeyerek ılık buhar banyosu yapmak üzere temizlenme kabinine girdi. Mars'a yerleştiklerinden beri en

küçük suya karşı hassas fikirler üreten insanlar, yarım litre suyu düşük basınçta ve 35 derece sıcaklıkta buharlaştırıp hızlı bir şekilde üfleyerek insan bedenini üç dakika içerisinde tüm yüzey kirlerinden arındırabilen bir aleti nihayet geliştirmişlerdi.

"*Yapacak çok az şey var. Ama hepimiz zaman tükenmişçesine işleri hızlı hızlı yapıyoruz. Ve bu aceleyle ortalama yüz yirmi* yıllık ömür geçiyoruz. Ardımızda kalanlara elektrik enerjisi üreten atıklara dönüşmekten başka bir son yok. Neden bu sona sakin ve huzur içinde varmayı seçmiyorsunuz?"

Bu, akademik anarşistler topluluğunun yayın organı anarşist medyanın verdiği ilk sabah mesajıydı. Akademik anarşistlerin kimler olduğu bilinmez, bilinse bile açıklanmazdı. Bu onları daha da ilgi çekici hale getiriyordu. Sabah mesajının hemen ardından yeni bir çürüme haberi verildi. Haber Işınım, haber şeklinde hazırlanmıştı. Işınım haberleri, biyolojik insanların üzerinde taşıdıkları ve eski zamanların bilgisayar, telefon, televizyon, radyo, uzaktan kumanda, tansiyon aleti, kimlik belgesi, kredi kartı, sağlık raporları, genetik risk faktörlerini belirleme ve ortadan kaldırma aleti, sabıka kayıtları, kan şekeri düzenleyicisi, kalp atışı ölçüm ve düzenleme aleti, gibi pek çok varlık ve bilgisini şık bir tasarımla birleştiren özel bir bilekliğe yönlendiriliyor ve onay veren herkes, ilgili habere ait görsel ve işitsel bilgiyi direkt olarak beyinlerine yönlendirilen ışınlarla deneyimliyorlardı. Böylece ses ve görüntü kirliliği engellenmişti. Ancak haberin sağlıklı bir transfer sağlaması için alıcı en az on saniye zihinsel kalabalığından kurtulmalı, meditasyon benzeri bir zihin durumuna ulaşmalıydı. Aksi halde haber net bir şekilde ulaştırılamıyordu.

Çürüyen kurban on üç yaşında bir çocuktu. Topluma açık yerlerde kurulan küçük simülasyon kulübelerinin birinde rüzgâr sörfü yaparken rüzgâr üreten cihaza karışan

bir bakterinin çocuğun yanaklarına püskürtülmesi ve bununla başlayan hızlı çürüme, dışarıdan fark edilir edilmez çocuğun kulübeye kilitlenmesi ve kulübenin sıvı azot ile muamele edilerek yok edilmesi anlatılıyordu. Dr. Karbon "Kahretsin!" demekten başka bir şey yapamadı. Kaybedilen çocuğa, son üç haftadır, eğitmen robotlar tarafından "üretici olmayan davranış" nedeniyle kınama verildiği bilgisi geçildi. Bunun üzerine Dr. Karbon "Belki de haklılar." diye iç geçirdi. Bahsettiği, anarşist medyanın daha önceden vermiş olduğu bir açıklamaydı. Bu açıklamaya göre, mutant bakterileri çevreye sızdıran Marsal Yönetim'in kendisiydi. Bunu, uyum sağlamayanları "doğal yollarla yok etmek" için yapıyorlardı. Marsal Yönetim'in biyolojik insanların bulunduğu neredeyse her noktaya bir "zihin ve duygu algılama aygıtı" koymasının bir nedeni olmalıydı. Yönetim'in bahanesi; olası hırsız ve gaspçıları erkenden teşhis etmek, böylece masum yurttaşların hayatlarını güvence altına almaktı. Şimdiye kadar kaydedilen bilgilerin böyle bir amaçla kullanıldığına kimse şahit olmamış ancak her biyolojik insana, o ya da bu şekilde, bu aygıtın bilgisi kaynak gösterilerek bir iki uyarı videosu gönderilmişti.

Bu teknolojiyi geliştiren anarşist akademisyenler olmuştu. Maksatları, yönetimin kontrol sistemine girmeden bireylere ulaştırılabilecek bir iletişim sistemi geliştirmekti. Çok geçmeden Marsal Yönetim Dâhileri, kullanılan teknolojiyi tanımlayıp eldeki kaynaklar sayesinde ileri geçtiler ve onu da sansürlenebilir hale getirdiler. Yine de "onayımı sürekli kıl" seçeneğiyle anarşist medyaya bağlanan bireyler, sansüre uğramasına fırsat vermeden bilgileri alabiliyorlardı. Dr. Karbon, Işınım medyasına bu ayarlarla ulaştığından hem sansürsüz haber aldığından hem de Marsal Gözlem Robotları'nca izlendiğinden emindi.

Anarşist medya, bugünkü haberlerinde içinde bulundukları çağı "Biyolojik Çürüme Çağı" olarak adlandırdıklarını duyurdu. Onlara göre bu, geçtiğimiz yüzyılda başlatılan "Mikrobiyal Sömürü Çağı"nın kaçınılmaz bir sonucuydu. Ve pek tabii ki her şey ondan iki yüz yıl önce, düşünce ve duygu sistemlerimizin takip edilmeye başlandığı "Zihinsel Tutsaklık Çağı"nın ürünüydü. Bundan sonra etrafımızdaki tüm biyolojik yapılar, tutuklanmış zihinlerimizle sömürdüğümüz mikrobiyal canlılarca çürütülecekti. Bu ifade bir tehdit miydi, bir uyarı mıydı? Bu belirsizlik Dr. Karbon'un içinde bulunduğu sistem nefretini körükledi. Akabinde gelişen bu koloniden kurtulma isteği evinin "Tehlikeli Düşünceler Kayıt Sistemi"ni harekete geçirdi. Olası bir uyarıya daha imkân vermemek için zihninden üç basamaklı çarpma işlemleri yapmaya çalıştı ve odağını değiştirdi.

Evinden çıkıp ses-hızlı-trene bindiğinde çalışmakta olduğu bakteriler üzerine bir kez daha düşündü. Orijinalinde, elektrik üretme yeteneğine sahip, bu nedenle 20. ve 21. yüzyıllarda dahi elektrik üretme deneylerinde kullanılmış *Shewanella oneidensis* isimli bir tür ile birkaç çürükçül bakterinin melezi olarak laboratuvarda oluşturulan bu mutant, oksijenli ortamda yaşayabiliyordu. Bu istenmeyen bir özellik olmasına rağmen, daha yüksek enerji üretimi için şart olduğu ilgili deneylerde kanıtlanmıştı. Neyse ki eski dünyanın ozonu artık kullanışsızdı ve Marsal koloniye oksijen olarak taşınabilmekteydi. Aslında elektrik üretiminde kullanılan bakterilerin yaşayan canlılar üzerinde çoğalma özellikleri yoktu. Ancak, bu korkutucu bakteri açık bir şekilde elektrik üreten mutantlarla benzerlik gösteriyordu. Belli ki ondan türemiş ya da türetilmişti.

Yaklaşık doksan altı yıldır kullanılmakta olan mikrobiyal elektrik teknolojisi özellikle biyolojik temelli olması nedeniyle Dr. Karbon'un ilgisini çekmişti. Dr. Karbon, çocuk-

luğundan beri insan yapımı olmayan maddelere bir ilgi duymaktaydı. İlköğretim yıllarından bu yana eski dünyaya ilişkin simülasyonlarda gezinerek dünyanın oluşum günlerinden dinozorların yok oluşuna, süpernovaların keşfinden DNA eşleşmesine, eski dünyanın eskitilişinden Marslı dünyanın oluşturuluşuna ilişkin birçok olaya ait bilgiye "yaşamış gibi olma" şansıyla erişmişti.

Geçen yıl "Elektrik Üretim Kültürleri"nden sızıntıya bağlı olarak ölümlerin artması nedeniyle bu konuda gözlemlere başlamış, tespitlerinin doğruluğu sonucunda da "Sızıntılarla Mücadele" ekibine iyi bir pozisyonla dahil edilmişti. Dr. Karbon'un ilk bulguları ve önsezilerine göre bakteriler, ilk ortaya çıkışlarına kıyasla çürütme hızlarını arttırmışlardı. Bu durum, bu canlıların zamanla güç kazandıklarına açık bir kanıttı. Güç artışı yükselen Işınım medyası kullanımıyla ilgili olabilirdi. Bu fikrini sunduğunda, hipotez fazla sıra dışı bulundu ve bu fikrini test etmesi yerine, bir ilaç geliştirmesi gerektiği konusunda ilgili kurum, yönetim ve robotlarca defalarca uyarıldı.

Fikirlerine ilişkin uyarı raporları doğrultusunda kendisinden beklendiği gibi hareket etmeye çalışan Dr. Karbon, laboratuvarında bakterilere karşı bir krem geliştirmek üzerine yoğunlaşmıştı. Yapay bağışıklık sistemi ile benzer bir mantıkla yürütülen bu çalışmada kilit fikir, özel ve özgün olarak üretilen makrofajların deriye uygulanmasıyla, deriye temas eden her zararlı bakterinin anında tanınması ve yok edilmesiydi. Bunun için, çalışmalarını, uygulamaya konulduğu ilk yüzyılda şiddetli tartışmalara ve tutuklamalara neden olan ancak son iki yüz yıldır her araştırmanın sıradanı haline gelen "Zihinsiz İnsan Kolonileri" üzerinde yürütmekteydi. Bu klonların bir beyin taşımalarına karşın genetik müdahalelerle düşünme ve hissetme yeteneklerinin ellerinden alınmış olduğunu bilmesine ve bu minyatür in-

sanların boş bakışlarının bu bilgiyi doğrular gibi görünmesine rağmen, Dr. Karbon, deneyler sırasında adlandıramadığı bir iç sıkıntı yaşamaktan kendini alamıyordu. Bu sıkıntı defalarca "Laboratuvar Duygu Algılama" cihazında kaydedilmiş ve ilgili birimlerce Dr. Karbon'a video-uyarılar gönderilmişti.

Biyolojik insan boyutlarının onda biri büyüklüğünde üretilen klon insanların, nesil oluşturma süreleri de sekizde bir kısaltılmış, böylece barınma ve beslenme masrafları azaltılmıştı. Onar klonluk iki grupla ilk çalışmalarını gerçekleştiren Dr. Karbon, bir gruba sade bir krem uygularken diğer gruba içerisinde sentetik biyoloji tekniklerini kullanarak ürettiği makrofajları barındıran bir krem uygulayıp grupların yaşam ortamına bir tehlikeli bakteri bırakıyordu. Ertesi gün geldiğinde, her iki grubu da ölü bulmak artık bir düzen haline gelmişti.

Ancak bugün durum farklıydı. Kontrol grubu klonları çürümüş ve neredeyse yok edilmiş halde iken deney grubu, yani son geliştirdiği kremi uyguladığı klonların yedisi hayattaydı ve bulundukları yaşam alanının bir köşesinde oturmaktaydılar. Bu aşamada yapması gereken şeyin örnek sayısını arttırmak olduğunu iyi bildiğinden, hemen "Kolon İsteme, Tarama ve Karantina Merkezi"ne bağlanarak elli bireyden oluşan yeni bir setin hazırlanmasını istedi. Ancak bu kez, yine bir sıra dışılık yaparak, hem de cevabı çok iyi bilmesine rağmen, elindeki örneklere ne yapılacağını sordu.

"Önce karantinaya alınacaklar, *sonra imha edilip sterilize edilecekler. Daha sonra elektrik üretimi için Bakelekt Ajansı'na gönderilecekler*" cevabını aldı. Bu cevap karşısında "*Aynı klonları yeniden kullanamaz mıyım?*" diye istemsiz bir şekilde soran Dr. Karbon'a ilgili robot küçümseyici bir sinyal gönderdi ve "*Dr. Karbon, bu ne kadar sıra dışı bir istek. Siz de benden iyi biliyorsunuz ki bu örnekler artık sistemle-*

rinde sizin kullandığınız maddeyi barındıran ve bazı ilave çevresel değişiklikler geçirmiş örnekler. Bunlardan alacağınız sonuçla akademide kimseyi hiçbir konuda ikna edemezsiniz. Her bir klon bir deney için kullanılır ve imha edilir. Bu, hem diğer klonların hem de insanlığın, en önemlisi de akademinin yararınadır. Burada bir kontamisyonun yayıldığını ve sizin de etkilendiğinizi düşünebiliyor musunuz? Lütfen bir daha bu tür sorular sormayınız. Aksi halde klon kullanma sertifikanızı askıya almak zorunda kalabilirim." dedi.

Aldığı yanıt üzerine, Dr. Karbon, soğuk bir sessizlik geçirdi ve çocukken simülasyonunu gerçekleştirdiği maddesel evren bilgileri ile dolu filmlerden birini hatırladı. Bu filmler, istediğiniz an dondurulan ve o anda ekranda olan sahneyle ilgili ayrıntılı bilgiler almanızı sağlayan filmlerdi. Örneğin; bir kadın korktuğunda sahneyi durdurursanız, seçtiğiniz basamağa göre çevre sıcaklığını, günün saatini, bilinen tüm gök cisimlerinin o anki konumunu, ya da kadının vücut sıcaklığını, kalp atış hızını, o sırada kanında salgılanmış hormonları ve salgılanmalarının olası nedenlerini, bu hormonların ne gibi işleri tetikleyeceğini ve kadının aklından o sırada geçmekte olan düşünceleri ayrıntılı olarak öğrenebilmekteydiniz. İşte Dr. Karbon şu an, tam yirmi dört yıl önce izlediği bir filmde, eski dünyada bir kurt ile karşı karşıya kalmış dokuz yaşındaki bir kızın durumunu yaşamakta gibiydi. Filmin bu sahnesinde Dr. Karbon, kızın düşüncelerine odaklandığında "hiçbir düşünce mevcut değil" yanıtını almıştı. Kalp atış hızı normalin yüzde kırk üzerinde idi ama kız kılını bile kıpırdatmıyordu. Bu duruma "korkudan dona kalma" denir diyen bilgi sesini anımsadı. Kurdun ağzından salyalar akarken kızın babası arkadan patlattığı bir tabanca ile kurdu korkutmuş ve koşarak uzaklaşmasını sağlamıştı. Dr. Karbon "baba" kelimesini de ilk kez bu filmde duymuştu. Çünkü kendisi sperm sağlayıcı

ve yumurta sağlayıcı klonlardan alınan gametlerin birleştirilmesiyle oluşturulan embriyonun inkübatör-insana yerleştirilmesiyle yetiştirilmişti. Marslı dünyada herkes böyle yetiştirilirdi. Burada kullanılan klonlarda beyin fonksiyonları değil, üreme duygularının gelişmesini sağlayacak genetik faktörler yok edilmişti.

Marslı dünyanın biyolojik insanları ergenlik süreci geçirmeden olgunlaşıyorlar, büyümeden yaşlanıyorlardı. Çünkü eski dünya, üreme hormonlarının kıskançlık, rekabet, savaş, kin ve vahşetin kaynağı olduğunu ispatlamıştı. Biyolojik insanlar için daha iyi bir toplum üretilmek isteniyorsa üreme güdüsü ortadan kaldırılmalıydı. Eski dünyanın acıları Marslı dünyada bir boşluğa dönüştürülmüştü. Eski dünyadan Mars'a getirilen tek kültürel birikim zaman olmuştu. Bu garip gezegende de günler yirmi dört saat, haftalar yedi gün, yıllar ise on iki aydan oluşurdu. Bu saçma yaklaşımı her düşündüğünde Dr. Karbon'un içi müthiş bir tiksintiyle dolardı. O yüzden düşünmemeyi yeğlerdi.

Dr. Karbon kız ve kurt sahnesini zihninde yinelerken, telepati cihazının diğer ucundaki robot-insanın "*Ne diyorsunuz Dr. Karbon? Cevap verecek misiniz? Dr. Karbon? Cevabınız nedir? Klon istiyor musunuz? Doktor?*" sesleriyle irkildi. Kendini toparlayarak, "*Yoo, ben elimdeki klonları biraz daha inceleyeceğim. Belki uzun vadede hastalığın etkileri geri döner*" diyerek bağlantıyı kesti. Amacı, klonların birkaç gün daha yaşamalarını sağlamaktı. Robot ilgili bilgiyi girdi.

Biraz dışarı çıkmak istediğini ifade ederek enstitüden ayrılan Dr. Karbon, sadece gözlemcilerin olduğu sakin bir noktada bir rahatlatıcı süngere oturdu. Çok geçmeden dudağının üst kısmına bir mikro-robot sinek kondu. Ayrılırken kanatlarıyla "*Nihayet Dr. Karbon, çözümü buldunuz. Tebrikler. Bize çok emek verdiniz. Maalesef ki düşünceleriniz bir o kadar can sıkıcıydı. Artık sizden kurtulmamak için*

hiçbir nedenimiz yok. Elektriğiniz hep bizimle olacak. Güle güle." cümlesinin seslerine ilişkin zihin sinyali gönderen sinek, Dr. Karbon'a gereken mesajı vermişti. Üstelik sineğin kodladığı ses Dr. Rengin'e aitti. Belli ki bu araştırmayı da o yönetiyordu. Bunu hiç fark etmemişti. Dr. Karbon, sineğin ayrıldığı noktada hafif bir kaşıntı hissetti. Parmaklarını oraya yönlendirdiğinde sanki bir şeyler kıpırdıyor gibiydi. Hafif bir dokunuşla bu kıpırdanma hissi tüm yüzüne ve parmağı boyunca da eline yayıldı. Karşı konulmaz bir neşe Dr. Karbon'u ele geçirmekteydi. Bu sırada etrafta yürümekte olan bir gözlemci diğerine "*Baksana bu kadında tuhaf bir şey var! Hemen sağlıkçı ve imha edicilere gereken sinyalleri gönder. Uzak duralım, sanırım bu da şu lanet bakteriden kapmış.*" diye emir ve uyarılarda bulundu.

Dr. Karbon'un zihni tüm yaşadıklarını hızla akıtırken, kısa bir süre bir çocukluk anısında takılı kaldı. Bu an; Dr. Karbon'un bakıcı robotuyla gerçekleştirdiği bir simülasyona aitti. Simülasyonda, dünya yılı 1954 olarak verilmişti. Türkiye olarak bilinen bir ülkenin Kelebekler Vadisi denilen yerinde, eski dünyada bulunan ve ismine deniz dedikleri bir su birikintisinin yakınında kumların üzerinde durmakta gibiydi. Arkasında yeşil yeşil ağaçlar, önünde masmavi dalgalar... Yüzüne ve boynuna dokunan rüzgâr... Şu anda bakterinin hareket ettirdiğinden daha hareketli ve özgür uçuşan saçları... Güneşe o mesafeden bakarken gözlerini kısan ve gülümseyen bir kız çocuğu halinde durmuştu Dr. Karbon. Şimdi yine aynı huzurla göz kapaklarını çürütmekte olan bakterilere gülümsüyordu. İmha görevlileri, Dr. Karbon'un yere düşmüş ve müthiş bir hızla şekil değiştirerek çürüyen bedeni üzerine gerekli gördükleri miktarda sıvı azot püskürttüler. Marsal medya, olayı tehlike olarak özetledi ve biyolojik insanlara sokaklar temizleninceye kadar evlerinde kalmalarını, mümkünse evlerindeki gama

ışınlarını kısa süreli aralıklarla çalıştırmalarını, yüz hariç bedenlerinin her yerini mutlaka yüzde yetmişlik etil alkolle temizlemelerini önerdi. Yüz için ne yapmaları gerektiği konusunda bir rekl-o-haber geçildi.

Anarşist medyanın gizli ofisinde Dr. Cummings, sesli komutuyla şu bilgiyi girmekteydi: "Şu anda çürüme görüntülerini izlediğiniz Dr. Karbon çürütücü bakterilere karşı beklenen tedaviyi bugün buldu. O, bu çürük çağın göreceği en önemli insanlardan biriydi. Bulguları paylaşılmadan, Marsal Sistem tarafından öldürüldü. Çünkü Marslı *dünyaya karşı olumsuz duygular besliyordu. Bu duygular, özellikle rüyalarında şiirsel bir dehayla açığa çıkmaktaydı.*"

Haber, Işınım medya sayesinde, anında ve sansürsüz olarak takipçilerinin beynine yönlendirildi.

GEÇİT

Cem Sinan Altun

1

Kendi çığlığına uyandı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyor, saç diplerinden fışkıran ter ensesinden süzülüp zaten sırılsıklam olmuş yastığı biraz daha ıslatıyordu. Elini başına götürdü, ateş gibiydi. Alnını boydan boya kat eden yara izinde gezdirdi parmaklarını. Kalbi sanki orada atıyordu. Biraz sakinleşince doğruldu, komodinin üzerinde duran su şişesini alıp kafasına dikti. Bir süre öylece durduktan sonra yavaşça yatağa bıraktı bedenini.

Son zamanlarda sık sık aynı kâbusu görüyordu. Ucunda, göz kamaştırıcı beyaz bir ışığın bulunduğu, karanlık, uzun bir koridorda yürüyordu. Işığa yaklaştıkça, takip edildiği duygusuna kapılıyor, ürperiyor, hızla dönüyor ancak kimseyi göremiyordu. Sonra yeniden yürümeye başlıyor, peşindeki tehlikenin ise adım adım yaklaştığını hissediyordu. İlerledikçe korkusu artıyor, bu yüzden daha da hızlanmaya çalışıyordu. Koridorun sonu kurtuluşuydu, buna inanıyor

ama oraya varmadan yakalanacağı düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu. Parlak ışığa ulaşmaya birkaç adım kalmışken ortalığı kesif bir ozon kokusu kaplıyor, ardından uğultu halinde bazı sesler duyuluyor, bir güç sırtına asılıp onu çekmeye çalışıyordu. Daha fazla adım atamıyor, sonunda büyük bir hızla geriye, karanlığa doğru çekilirken uyanıyordu.

Gözleri tavandaydı. Nefesi biraz düzelmiş, çarpıntısı azalmıştı. Soluna döndü, dijital saat 23:58'i gösteriyordu. Kâbusu ilk gördüğü gece uyandığında 23:53 olduğunu hatırlıyordu. Gözlerini kapattı.

Öğleye doğru uyandığında yine çok halsiz hissediyordu. Üstünkörü hazırlanıp çıktı, yapacak işi çoktu. Önce doktora uğrayıp rutin kontrolünü yaptıracak, ardından alışverişe gidecekti. Arabasını hastanenin yan sokağına bırakıp, ana girişe yöneldi. Sağ tarafta, daha önce fark etmediği küçük bir servis kapısı gözüne çarptı. Birden binanın içi, katlar, koridorlar, bölümler zihninde canlandı. Hafif bir duraksamanın ardından bu kapıdan girdi, klinik tam karşısındaydı.

"Merhaba, randevum vardı ama hocam müsait mi acaba?"

"Evet evet, buyurun, sizi bekliyor."

"Teşekkürler.".

Kapıyı hafifçe tıklatıp içeri girdi.

"Merhaba hocam."

"Merhaba, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk hocam, nasılsınız?"

"İyiyim iyiyim. Siz nasılsınız asıl, var mı ağrı sızı?"

"Ağrılar geçti ama özellikle geceleri dikiş yeri epey sızlıyor."

"Peki uzanın şöyle, bir bakalım."

Muayene masasına sırtüstü uzandı. Doktor gözlüklerini takıp dikkatle incelemeye başladı alnını.

"Yara hızla iyileşti, kızarıklık var biraz ama enfeksiyon filan görünmüyor. Kaşınıyor mu hiç?"

"Hafiften var hocam. Gerçi vücudumda genel olarak bir kaşıntı var."

"Anladım. Dokunduğum zaman sızlıyor mu peki?"

"Yok, hayır."

"Ağzınızı açın lütfen."

Doktor adamın ağzını, dilini ve burnunu dikkatle inceledi. "Tamam, kalkabilirsiniz."

"Nedir hocam, ne diyorsunuz?"

"Yani, alerjik bir reaksiyon gibi görünüyor, detaylı birkaç tahlil yapıp bakalım. Önemli bir şey çıkacağını sanmıyorum. Başka bir şikâyetiniz yok değil mi? Görmenizde, işitmenize bir sıkıntı filan?"

"Hayır, hiçbir sıkıntım yok. Hatta şaşırtıcı biçimde net görüp duyuyorum diyebilirim."

"Süper. Öyle bir kaza geçir, hastaneye zor yetiştirsinler, ağır bir beyin sarsıntısı ve on saat süren bir ameliyatın ardından hızla iyileş, üstelik ağrı sızı olmasın. Gerçekten çok şanslısınız."

"Sayenizde hocam."

"Estağfurullah. Şu tahlil sonuçlarını bir görelim. Aşağıda kan merkezine uğrayın, sizi yönlendirirler zaten. Bir numa-

ra verecekler, onunla internetten sonuçlara bakabilirsiniz. Geçmiş olsun."

"Sağ olun."

Hafta sonu olmasına rağmen trafik yok denecek kadar azdı. Beklediğinden çabuk vardığı alışveriş merkezinin garajına inip bulduğu ilk yere park etti. Girişe doğru birkaç adım atmıştı ki kafasının içinde önce patlamaya benzer bir ses, ardından tiz bir çınlama duydu. İki eliyle kulaklarını kapattı, eğildi, gözlerini kısıp sesin kesilmesini bekledi ancak çınlama biteceğine gittikçe artmaya, kalp atışları bu dayanılmaz sese eşlik etmeye başlamıştı. Tanıdık bir koku burun deliklerinden içeri süzülüp genzini, ciğerlerini yakıyordu. Çınlama, yerini uğultuya bıraktı, sesleri ayırt edemiyordu ama nedense çığlık gibi geliyordu. Gözlerini hafif aralayınca biraz önce giriş kapısı olarak gördüğü yerin parlak beyaz bir ışıkla kaplandığını, otoparkın ise o bildik, karanlık tünele dönüştüğünü fark etti. Doğrulup yürümeye başladı. İlerledikçe çekim hissi artıyor, adım atması zorlaşıyordu. Zar zor son bir adım attı ve o an omzuna birinin dokunduğunu hissetti. Ozon kokusu ve uğultu dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Işık artık bakılamayacak kadar parlaktı. Sendeleyerek döndü.

"Beyefendi!"

"..."

"Beyefendi, iyi misiniz?"

"..."

"İyi misiniz?" Gözlerini açtı. Güvenlik görevlisini kendisini uyandırmaya çalışırken buldu. "Hasta mısınız? İlacınız filan var mı?"

"Ben... İyiyim. Başım döndü biraz, tansiyonum düştü herhalde."

"Emin misiniz?"

"Evet evet, sağ olun. Yemek yemedim henüz, ondan oldu. Yukarıda atıştırırım bir şeyler."

Kollarına giren görevlinin desteğiyle ayağa kalktı. Yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirip yardımları için teşekkür etti. Yemeğe gidiyor izlenimi vermek için arabası yerine girişe yöneldi. Dedektörden geçip en yakın tuvalete girdi. Soğuk suyla yüzünü yıkayıp kendine gelmeye çalışırken, başını kaldırıp aynadaki yansımasına baktı, berbat görünüyordu. Alnındaki dikiş izi iyice kızarmış, belirginleşmişti. Aniden dudakları titremeye başladı, sonra bütün vücuduna yayıldı kontrolsüz hareketler. Gözyaşlarına engel olamıyordu. Aklında, karanlığın içinde yankılanan o sözcük vardı: "Dur!"

2

Her türlü olasılığı düşünüyor, yine de olanlara anlam kazandırabilecek bir sonuca ulaşamıyordu. Uzun süredir oturduğu koltuktan kalkıp içeri, sağlık dosyasının bulunduğu dolaba gitti. Dosyayı açıp yeniden koltuğa döndü. Kaza olalı iki aydan biraz fazla, hastaneden çıkalı ise üç hafta kadar olmuştu. Kâbus, hastaneden çıkıp eve döndüğü günün gecesinde başlamıştı. O zaman belli belirsiz bir rüya gibiydi ancak gittikçe daha gerçekçi, daha korkutucu hale gelmişti. Demek ki artıyor rahatsızlığım, diye düşündü. Gerçekten de deliriyor muydu acaba, yoksa kaza sırasında beyninde doktorların kendisine söylemedikleri bir hasar mı oluşmuş-

tu? Bunların dışında, gördüklerinin gerçek olabileceğinden başka bir olasılık gelmiyordu aklına. Cesaretini toplayıp bununla yüzleşmeye karar verdi. O ışık neydi, ardında ne vardı, kim ve neden "Dur!" demişti? Bu sorular arasında gidip gelirken bir düşünce filizlenmeye başladı zihninde. Hafif bir şeyler atıştırdı. Yatak odasına geçip yatağa uzandı. Korkuyordu. Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu.

Karanlıkta ilerliyordu. Artık tanıdık sayılabilecek bir ortam olmasına karşın titremelerine hâlâ engel olamıyordu. Adımlarıyla birlikte kalp atışları da gittikçe hızlanıyordu. Patlama sesi ve onu takip eden çınlama uğultuya dönmeye başlamıştı. Koku burnunu sızlatıyor, kalbi daha şiddetli çarpıyor ama her şeye karşın ilerliyordu. Nihayet geriye çekilme hissi oluştuğunda, uğultu artık korkunç bir gürültüye dönüşmüş, koku hiç olmadığı biçimde artmış, ciğerleri adeta yanmaya başlamıştı.

"Dur!"

Durdu... Ağır ağır döndü.

"Dur!"

Yutkundu.

"Kim... Kimsiniz?"

Ortalık bir anda sessizleşti. Ozon kokusu azaldı. Sanki zemin ayaklarının altından kaymış, artık havada duruyormuş gibi hissediyordu. İçini tarif edemediği bir mutluluk kaplamıştı. Bir şeyler görebilmek umuduyla sesin geldiği yere, karanlığın derinliklerine dikti gözlerini. Az sonra ona doğru ilerleyen silueti fark etti. Arada birkaç metre kalınca gelen kişiyi gördü. Tıpkı kendisiydi. Sureti durdu ve gözlerini kendisinin gözlerine dikti. Yeniden "Dur!" dedi ancak dudakları kımıldamamıştı. Önce sesin başka bir yerden

geldiğini sanmış olsa da aslında zihninde yankılandığını biliyordu.

"Kimsin sen?"

"Hiç kimse."

"Neredeyim ben peki? Bu tünel, ışık, koku, sesler..."

Yabancı birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra konuştu

"İki evren arasındasın."

"Öldüm mü yani, arafta mı kaldım?"

Elini alına götürüp dikiş izine bastırdı, dayanılacak gibi değildi sızı.

"Hayır."

"Anlayamıyorum."

"Geçirdiğin kaza seni göründüğünden fazla etkiledi. Başına aldığın darbenin, başka birkaç etmenle kesişmesi sonucunda beyninde özel bir alan aktif oldu. Farkında değilsin ancak şu anda beynin inanılmaz bir hızla gelişiyor. Sizin zamanınızla birkaç gün içinde gelişim son evreye girecek. Sorun şu ki bu gerçekleşmemeli."

"Neden?"

"Bu olursa, geçidi tamamen açıp tersine akışa neden olacaksın."

"Geçit?"

Adam sakince içinde bulundukları alanı işaret etti.

"Ne... Ne olacak o zaman?!"

"Yaşam sona erecek."

"Anlayamıyorum. Rüyada mıyım hâlâ, bu olanlar gerçek mi, sen gerçek misin?" "Evet."

"İnanmıyorum sana. Birazdan uyanacağım ve bu kâbus sona erecek, biliyorum."

"Uyanacaksın, saate bakacaksın, 23:59 olduğunu göreceksin. Sonra birkaç yudum su içecek ve yeniden uykuya dalacaksın. Yarın hayatına devam edeceksin. Fakat bu arada geçidi tamamen açmaya bir adım daha yaklaşmış olacaksın."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Bunun önemi yok."

"Benim için var."

"İnsanlar..."

"Anlamadım?"

"Anlamadığınız ve anlayamayacağınız o kadar çok şey var ki."

"Sen... Kimsin?"

"Ben, senim."

"Ne?"

"Senin karşı evrendeki varlığınım ya da sen, benim bu evrendeki yansımamsın."

"Ne demek bu?"

"Sizin evreniniz milyarlarca kozmik yapıdan birisi sadece. Bizimki de öyle. Her evren bir karşı evrene fizik ve metafizik güçlerle bağlıdır. Bu evren çiftlerini iki tür geçit birbirine bağlar. Bunlardan biri zaman geçitleri, diğeri ise senin girdiğin enerji ya da sizin deyiminizle ruh geçitleridir. Anlayabiliyor musun?"

"Deniyorum."

"Evrenler bağımsız hareket ederler ancak zamanın ve enerjinin senkronizasyonu büyük önem taşır. Çünkü çiftlerden

birinde oluşan ve varlığını tehdit eden her sapma karşı evrenini etkiler. Böyle durumlarda belirli sınırlar dahilinde müdahaleler yapabilmek için zaman geçitleri kullanılır. Zamanda yolculuk adını verdiğiniz fanteziden bahsetmiyorum elbette. Kaldı ki öyle bir yolculuk yapabilmek için önce karşı evrene geçmeli, oradan bir zaman geçidi kullanarak kendi evreninize dönmelisiniz ama şu an bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey, girdiğin enerji geçidi."

"Burası mı yani?"

"Evet. Enerji geçidi ve ucunda gördüğün kapı, yaşam formunuzda ölüm olarak adlandırılan olay gerçekleştiğinde açılır. Ölen insanın enerjisi ya da ruhu, bu geçitten geçerek iki evren arasındaki kaynağa döner. Her evren çiftinin birleşme noktalarında bu kaynaklardan vardır. Evrenler sadece birbirlerine bağlıdırlar ancak kaynaklar için durum farklıdır. Bunlar hem kendi evren çiftlerine hem de diğer tüm evrenlerdeki kaynaklara bağlıdırlar. Evren çiftlerinden veya ikisi birden yok olsa dahi enerjiler yani ruhlar, kaynağa, oradan da her şeyin başladığı yere, ana kaynağa akarlar. Senin girmek üzere olduğun, evrenlerimiz arasındaki kaynağa giden işte bu geçit."

"Ama ben ölü değilsem, nasıl açabilirim ki?"

"Kaynağa doğru açabilecek güçte değilsin, bu yüzden kapıya ulaşır, aralar ve tersine akışa neden olursun. Bu durumda fiziksel evrene enerji akar. Gezegeniniz ve ardından evreniniz ortaya çıkan enerjiyi kaldıramaz. Sonunda kıyamet adını verdiğiniz olay gerçekleşir, hem sizin evreninizdeki hem de çiftiniz yani bizim bulunduğumuz evrendeki yaşam sona erer. Geçit tamamen açılır, tüm enerji kaynağa, oradan da ana kaynağa akar. Akış bitince kaynağın evrenlerle bağı kesilir ve her ikimizin evreni çökerek oluştukları an-

daki formalarına dönerler. Ayrıca şunu bil ki geçit ne yöne açılırsa açılsın, her seferinde bir miktar enerji geri akar."

"Gezegenimize mi?

"Eğer akışa neden olan kişi sizin gezegeninizde ise evet. Bu durumda insan formunda enerjiler ortaya çıkar. Hayalet dediğiniz şey, çeşitli zamanlarda geçitten sızmış enerji yapılarıdır."

"Yaa!"

"Evet."

"Peki, akışı herhangi bir şekilde kontrol etmek mümkün değil mi?"

"Kontrol için gereken güce ulaşabilmek, birtakım özel unsurların bir araya gelmesini gerektirir. Tarihinizde bunu yapabilenler oldu. Senden farklı olarak, kapının tersine açılmasını engelleyebilecek seviyeye ulaşmışlardı."

"Kimler?"

"Bu konuda konuşamam. Varoluşa dair müdahalelerde bulunmamız yasaklanmıştır."

"Anlıyorum. Şimdi ne olacak peki?"

"Sana ve bana bağlı."

"Bana mı?"

"Kısa bir süre sonra uyumaya gerek kalmadan geçide girebileceksin. Benim yapabileceklerimin sınırı orası. Şu ana kadar işe yarayan gücüm o gün kapıya ulaşmana engel olamayacak. Unutma ki iradeni ancak sen kontrol edebilir, yaşama ve ölüme dair kararı sadece sen verebilirsin. Beyaz ışığa ulaştığında enerjiye dönüşüp kaynağa akacaksın. Süreç başlayacak ve evrenlerimiz yok olacak."

"Ya bir şekilde geçidi tersine açmamayı başarabilirsem?"

"Söyledim sana, bunu kontrol edecek güce henüz sahip değilsin. Dahası, o aşamayı hiçbir zaman göremeyeceksin. Saatin 00:00 gösterdiğinde kıyamet vakti gelmiş olacak."

"Hayır... Hayır, inanmıyorum bunlara. Kazada bir şeyler oldu bana, aklımı kaçırıyorum, biliyorum. Sen gerçek değilsin, anlattığın her şey yalan. Yalan!"

Yalan, diye bağırırken uyandı, ter içindeydi. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Suya uzandı, zar zor birkaç yudum alabildi. Saate takıldı gözü, 23:59'u gösteriyordu. Yatağa bıraktı kendini, kesik kesik nefes alıyordu. Birkaç dakika sonra rahatlar gibi oldu ama gün ağarana dek gözüne uyku girmedi.

Öğleden sonra hastaneyi arayıp ertesi gün için psikiyatri servisinden randevu aldı. Aklını yitirdiğinden emindi artık. Olanların başka bir açıklaması olamazdı. Bütün gün halüsinasyon görmemişti, bunu iyiye yordu nedense. İnternete bağlanıp tahlil sonuçlarına bakmakla karnını doyurmak arasında gidip geldi bir an. Sonra merakına yenik düşerek bilgisayar başına oturdu. Hastanenin sitesine girip hasta numarası ve şifresiyle giriş yaptı. Tahliller bölümünde aradığını buldu. Aşağılara indiğinde iki değerin normal sınırların oldukça üstünde olduğunu gördü. Hemen sonuç bölümüne baktı, *hafif* şiddette ozon zehirlenmesi yazıyordu.

Geriye yaslandı. Bütün hayatı bilincinde akıp duruyordu. Sevdikleri, iş arkadaşları, hatta tüm insanlık... Buraya kadardı, her şey bu gece bitecekti demek. Bunun olmasına izin veremezdi. Üstelik tüm yaşamın yok olmasına neden olacak insan olmayı hiç ama hiç istemiyordu. Bir süre sessizce oturduktan sonra kalktı, bodruma indi. Kullanılmayan eşyaları tıkıştırdığı odaya girip, eski çalışma masasının

üst çekmecesine sakladığı silahı, mermi kutusunu ve yağdanlığı aldı. Yatak odasına geçip silahı güzelce temizledi, ardından şarjöre tek bir mermi yerleştirip namluya sürdü. Yatağa uzandı, silahı sağ şakağına dayadı. Gözlerini kaparken patlama sesini ve çınlamayı duydu.

3

Görüşü net değildi. Birtakım sesler duyuyordu. Başını hafifçe yana çevirdi, gözlerini kırpıştırdı. Üzerleri ışıklı, düğmeli bir sürü cihazı zorlukla seçebildi. Hepsi çeşitli biçimlerde kendi vücuduna bağlanmıştı. Birden odanın kapısı açıldı, hemşireydi.

"Neredeyim?"

"Aman tanrım!"

Hemşire şaşırdı. Koşarak dışarı fırladı, kısa bir süre sonra yanında bir doktorla geri geldi.

"İyi misiniz?"

"Neredeyim?"

"Hastanedesiniz. Çok kötü bir kaza geçirdiniz."

"Kaza mı?"

"Evet, trafik kazası. Hatırlamıyor musunuz?"

"Ben... Hayır."

"Dağ yolunda arabanız şarampole yuvarlandı. Kardeşiniz son anda yetiştirdi sizi hastaneye."

"Kardeşim mi?"

"Evet evet, ikiziniz."

"..."

"Neyse boş verin şimdi bunları. Çok şükür uyandınız ya, gerisi hiç önemli değil. Güzelce dinlenin. Hemşire hanım ağrılarınız için ilaç verecek. Bir süre daha buradasınız, sonra sizi sapasağlam eve yollayacağız."

Gözlerini kapadı. Rüyasında karanlık, dar bir sokakta yürüyordu. Seyrek yağmur damlaları ara ara yüzüne değiyor, hafifçe ürpermesine neden oluyordu. Sokağın sonunda, loş bir sokak lambasının altında bulunan bankta oturan melon şapkalı birini gördü. Ona doğru ilerlemeye başladı. Neden oraya doğru gittiğini ya da vardığında ne yapması gerektiğini bilmiyordu, sadece yürüdü. Aralarında birkaç metre kala durdu, derin bir nefes aldı. Melon şapkalı adam başını ağır ağır yukarı kaldırıp ona doğru baktı. Sonra birden gülümsedi. Kendisiydi.

İDEA

Coşkun Yavuzel

Viktor Fells üçlü dörtlü gruplar halinde ellerinde notlarla birbirleriyle konuşan beyaz önlüklü bilim adamlarının arasından hızlıca geçerken telefonda hararetle konuşuyordu.

"Amanda Tray ile Eliza Harmoni için acilen anons istiyorum. Beni derhal manyetik akı bölümünün girişinde bulsunlar."

Telefonunu cebine attıktan sonra elini ensesine götürüp "Yine mi çok gerildim? Lanet olası kahvemi içebilseydim belki de..." diye söylendi. Gergin olması için fazlasıyla sebep vardı. Yıllardır hayalini kurduğu çalışmasının sonuçlanmasına sadece birkaç hafta kalmıştı. Gerçi sadece hayalini kurduğu demek haksızlık olurdu. Bu çalışmaya adeta hayatını vermişti.

Koridorun başından birbiriyle konuşarak gelen ... ile ...'e doğru ilerledi. "Doktor Tray! elektron hızlandırıcısı spektrumlarının ölçüm sonuçları nerede?"

"Verileri henüz derleyemedik. Bize biraz daha..."

"Zaman kalmadı! Gün bitimine kadar sonuçların elimde olmasını istiyorum. Size gelince, Doktor Harmoni, Kuantum işlemcisinin paralel R-C devreleri ne durumda?"

"Şimdilik bir sıkıntı gözükmüyor. Seri R-C devreleri de aynı şekilde."

"Güzel. Yine de son birkaç test daha istiyorum. Devrelerin gereken akımı kaldırabilmesi hayati bir mesele. Şimdi işinizin başına dönebilirsiniz."

Doktorlar yanından ayrılır ayrılmaz bu sefer duvara dayanıp alnıyla oynamaya başladı. Programında sırada ne vardı? Elini cebine atıp program kâğıdını çıkarttı. Bu esnada diğer cebindeki telefon çalmaya başladı. Telefonu çıkartıp kulağına götürdü.

"Sayın Dr. Fells, geçen bahsettiğimiz gazeteciler geldiler. Onları bekleme salonuna aldım. Sizi bekliyorlar."

"Hemen geliyorum."

Şimdi biraz daha keyiflenmişti. Yapmak üzere olduğu şeyler sıradan ve basit şeyler değillerdi. Bilimin dahi sınırlarını aşan, derin felsefi temellere dayalı düşüncelerini ve bunları edinmesine sebep olan hayat hikâyesinden bazı parçaları insanlara anlatması gerekiyordu. Yapılacak olan şeyler sadece bilime yeni ufuklar kazandırmakla kalmayacak, insanlığın binlerce yıllık sorularına da cevap niteliğinde olacaktı. Her şey istediği gibi giderse burada bir tarih yazılması durumu söz konusuydu. Doktor Viktor Fells'in öncülük ettiği, kapısını açtığı bir tarih. İşte böyle bir şeyi sadece ummakla kalmıyor, böyle bir şeye hazırlık da yapıyordu.

Bu arada gazetecilerin bulunduğu odaya gelmişti. Otomatik kapı açılınca hızlı adımlarla içeri girdi ve az öncekinin aksine gayet güleç bir yüzle gelenlerle tokalaştı. Canlı röportaj için kameralar açıldı ve oturduğu deri koltukta kendine has güven verici ve rahat tavrıyla soruları cevaplamaya başladı.

"Öncelikle, büyük yatırımlar ve sponsorlar eşliğinde kurduğunuz bu tesisin ne olduğundan bahsedebilir misiniz?"

"Bildiğiniz üzere tesisimiz basit bir araştırma tesisinden ziyade bilimsel manada belki de dünyanın en ciddi projesine ev sahipliği yapan dev bir laboratuvar. Bizim bu tesiste en büyük önceliğimiz parçacık hızlandırıcı adı verilen oldukça büyük bir mekanizmanın inşasını tamamlamak ve hızlandırıcıyı başarılı bir şekilde çalıştırmak."

"Peki bizlere biraz parçacık hızlandırıcıdan bahsedebilir misiniz ?"

"Parçacık hızlandırıcı, atomları birbirleriyle çarpıştırmak suretiyle hareket hızlarının ışık hızını aşarak takyonik seviyeye getirmemize yarayacak bir mekanizma. Takyon dediğimiz şeyi soracak olursanız, takyonlar, ışık hızını aşan parçacıklara verdiğimiz isim. Aslına bakarsanız, işin bilimsel kısmından ziyade, burada yakın zamanda yapmak istediğimiz şeylerden birçok yönden bahsetmek istiyorum. Zira işin bilimsel kısmı daha çok burada başta olmak üzere bilim adamlarını ilgilendiriyorken ulaşmak istediğimiz sonuçlar herkesi ve bütün dünyayı etkileyecek. Öncelikle, esasen burada uğraştığımız şey birtakım bilimsel teorileri kanıtlama ve bunlar ışığında felsefi açıdan insanın evrene bakış açısını değiştirme çabası. Mesela Einstein'ın küçük bir teorisinden bahsedelim. Einstein'a göre maddeler birbiri içerisinden belirli durumlar dahilinde geçebilirler. Mesela bir taş, yeterli hıza ulaşabilirse önündeki camı kırmadan arkasına geçebilir. Örneğin ilginçliği bir yana bu teoride asıl anlatılmak istenen şey maddenin ve fiziğin kanunlarının aşılabilecek olması. İşte bizim çalışmamızın da devreye girdiği nokta bu nokta. Einstein'ın yaşadığı dönemde insanlar bu teoriyi kanıtlayabilecek imkânlara sahip değildi. Ancak biz sahibiz. Bu yüzden bunu yerine getirmek de bizim görevimiz. Üstelik, daha önce de dediğim gibi, mesele sadece bilimsel birtakım teorilerden ibaret de değil. Eğer başarıya ulaşırsak bazı felsefi tartışma ve düşüncelere de binlerce yıldır açılmayan ufuklar açacağız."

"Bahsettiğiniz felsefi ufuklardan kastınız nedir? Biraz daha açabilir misiniz?"

"Elbette. Bildiğiniz üzere Platon, beş duyu organıyla tanımlayabildiğimiz varlığın tamamıyla aslının, yani ideasının bir yansıması olduğunu düşünüyordu. Ona göre bu idea başka bir dünyadaydı ve aslında bizler sadece gerçeğin gölgeleriyle yetiniyorduk. Öğrencisi Aristo da buna benzer görüşler içerisindeydi ancak Aristo, Platon'un aksine ideanın başka bir dünyada değil de bizzat maddenin kendi içerisinde bir yerlerde olduğunu düşünüyordu. Bu düşünceleri bir kenara koyalım ve günümüzün imkânlarıyla konuşalım. Maddelerin atomlardan oluştuğunu biliyoruz. Atom kelimesi ise Latince "bölünemeyen" anlamına geliyor. Halbuki atomun maddenin yapı taşı olmadığını, çünkü atomun da yapı taşlarının olduğunu ve pekala bölünebildiğini biliyoruz. Sonra bir bakıyoruz ki atomun yapı taşlarının da yapıtaşları var ve her bir yapı taşı arasında kendi boyutlarına göre devasa boşluklar var. Yani en katı maddeler bile boşluk içerisinde yüzerken bizler bunu hiç hissetmiyoruz. Tıpkı evren gibi bütün maddeler yüzde doksan dokuzların sonsuzluğunda boşluklardan oluşurken elimizde bir bıçağın keskinliğini yahut bir metalin sertliğini hissedebiliyoruz. Üstelik gördüğümüz her şey ışığın maddenin yüzeyinden yansıması. Yani gerçekten Platon'un dediği gibi hiçbir şeyin gerçeğine yaklaşamıyor muyuz? Bu nasıl oluyor? Madem her şey sanal, o zaman tıpkı bilgisayar programlarında kodlar aracılığıyla işleyen bir motor gibi mi yaşıyoruz hayatı? Bu programın kodları çözülebilir mi? Aşılabilir mi? İşte bu soruları cevaplamak için haddimizi aşmak pahasına, maddenin yapı taşlarını incelemek durumdayız. Bir şeyleri kurcalamak, hatta bozmak."

Son cümlelerinin insanlarda tedirginlik yaratacak nitelikte olduğunu biliyordu. Ancak her şeye bu kadar yaklaşmışken biraz daha samimi olmak gerekirdi. Son cümleler bir yana,

yine de umduğundan iyi bir konuşma yaptığını düşünüyordu. Normalde kafasının üzerinde hep dumanlar olduğunu düşünürdü. Ne zaman bir şeylerden bahsetmek istese hiç toparlayamaz, derdini anlatmakta zorluk çekerdi. Ancak bu sefer başarmıştı. Daha bahsedecek çok şey olabilirdi ancak şimdilik bu kadarı yeterdi.

"Buraya kadar gelip sözlerimizi dinlediğiniz için minnettarım. İnanıyoruz ki hepimizin adına, insanlık adına yeni ve güzel bir dönem bizleri bekliyor. Gelecek sandığımızdan daha da yakın."

Dr. Fells parçacık hızlandırısının bölümlerinin sorumlularından aldığı final raporlarını okuyordu. Artık her şeyin başlamasına sadece dakikalar kalmıştı. En ufak bir hata bile olmamalıydı, yoktu da. Bütün parçaların kusursuz biçimde çalışması için her şey hazırdı. Kalbi tüm coşkunluğuyla atarken bu denli heyecandan rahatsız oluyordu. Çünkü hayatının en önemli anından zevk almasına engel olacak küçük kaygılar da bu heyecanla birlikte geliyordu. Oysaki kaygı duyulacak bir şey yoktu. Sadece merak edilecek şeyler vardı.

Elindeki kâğıtları masanın üzerine koyduktan sonra yanında büyük bir grupla parçacık hızlandırıcıyı çalıştıracakları, aynı zamanda gözleriyle her şeyi izleyebilecekleri camdan bölmeye doğru ilerlediler. Olan biten her şeyi kayıt altına alıp asıl izleyecek şeyler kuantim işlemcili bilgisayarlar da olsa kendileri için de her şeyin gerçekleşeceği yere yakın olmak güzel bir duygu olacaktı.

Camdan bölmenin başına, hem gerekli olan bölümlerle doğrudan iletişim kurabileceği mikrofonların ve butonların olduğu hem de hızlandırıcıya ait tüm değerleri izleyebi-

leceği masanın ardına geçmişti. Sağ altta bulunan kırmızı düğmeye bastı ve her şeyi başlatacak sözleri söyledi:

"Hızlandırıcı reaktörleri açılsın. İlk proton dalgasının gönderilmesi için hazırlanın. Ondan geriye sayım başlasın ve ilk dalga gönderilsin."

İlk dalgadaki protonların gönderilmesiyle hızlandırıcının çalışma sesleri de duyulmaya başlandı. Veriler protonların yeterli hıza ulaştığını gösteriyordu. Şimdi çarpıştırılmak için öbür dalganın gönderilmesi gerekiyordu.

"İkinci dalga çarpıştırılmak üzere on saniye içerisinde gönderilsin"

İkinci dalganın gönderilmesiyle beş saniye içinde protonlar çarpışmak için yeteri hıza kavuşacaklar ve ortaya muazzam bir enerji çıkacak ve bu enerji sayesinde proton odalarında stabil vaziyette duran parçacıklar ışık hızını aşacak kadar hızlanacaktı. Tam vakti geldiğinde patlama sesi duyuldu. Verilere göre saniyede 1000000000 km hızı aşan parçacıklar yolları üzerinde döngüsel olarak hareket ediyorlardı.

Ardından üçüncü ile dördüncü, beşinci ile altıncı ve yedinci ile sekizinci dalgalar çarpıştırılmak üzere hızlandırıldı. Henüz ortada, tahmin edildiği gibi ışık hızını aşan parçalar dışında ilginç bir şey yoktu. Kameralara göre de ışık hızını aşan parçacıkların dairesel olarak katettikleri pitte bir olağanüstülük yoktu. Parçacıklar istenilen hıza getirilmiş ama hiçbir şey olmamıştı. Herkeste hayal kırıklığı belirtileri görülmeye başlamıştı. Viktor Fells hızla düğmeye basarak konuşmaya başladı:

"Beni dinleyin, kaybettiğimiz hiçbir şey yok. Reaktör tam güce getirilsin ve proton salımı maksimum seviyeye kadar arttırılsın. Yani kırkıncı dalgaya kadar devam edeceğiz."

Bunu duyanlar hemen karşılık verdiler. Böylesi bir zorlamanın tehlikeli olabileceğinden, riske girmeye gerek ol-

madığında bahsetmeye başladılar. Uğultunun arasından Feels'in duyduğu tek şey şu oldu: "Zaman öldürüyoruz!"

"Hayır. Sonsuzluğu yaralamadan, zamanı öldüremezsiniz."

Parçacıkların salınması kimilerinin isteksizliğine rağmen devam etti. Tam kırkıncı dalgada, artık veri ölçerlerin tehlike alarmı vermekten kafaların şiştiği o anda büyük bir patlama sesi duyuldu. Patlamanın etkisiyle her yer sarsılmaya, protonların ışık hızını geçtikleri odaların tavanı çökmeye başladı. Viktor Fells'in bulunduğu camdan bölmenin dahi camları tuzla buz oldu ve herkes yere yığıldı.

Ayağa kalkan bilim adamları, hızlandırıcının paramparça olmasına hayret edememişlerdi çünkü hayret edilecek çok daha büyük bir şey herkesin gözü önündeydi.

Genişliği olmayan ve havada asılı duran mavi bir dairesel alan kimilerinin gözlük camlarından kimilerinin göz bebeğinden yansıyordu.

Ayrıca ayağa kalkabilen herkes Viktor Fells'in bu dairesel ışımaya doğru gittiğini görüyordu. Elini atmasıyla geri çekemeyen Viktor Fells dairenin içine doğru adım attı ve kayboldu.

...

Gözünü açtığında kendini uçsuz bucaksız bir mağaranın önünde bulmuştu. Ellerinde koparılmış zincirlerin olduğunu gördü. Uçsuz bucaksız mağaranın içerisine baktığında gördüğü şey karşısında afallamıştı. Sonu görülmeyecek kadar fazla, milyarlarca insan kendisine sırtı dönük bir biçimde mağaranın göğe kadar yükselen duvarına bakıyordu. Kafalarında mağaranın tavanından gelen kablolara bağlı bir başlık vardı. Kendisi girişin sadece bir adım gerisindeydi ve içerisinin karanlığına rağmen her şeyi görebiliyordu. Arkasını döndüğü zaman gördükleri ise içeride gördüklerini hemen unutturuverdi. Gökte uçan sayısız levha, dev

gibi iplerle mağaranın tepesine bağlanmıştı. Önünde uzanan yol ise adeta kendisini çekiyordu. Hipnoz olmuş gibi yürümeye başladı.

Ara sıra kendisi gibi zincirleri kopmuş insanlar görüyordu. Kimileri oturmuş diğerleriyle sohbet ediyor ve mutlu gibi gözüküyorlardı. Kimileri ise delirmiş gibi yerlerde yuvarlanıyordu. Kendisi de delirmekle delirmemek arasındaydı. Gözlerini bir ışık almış, kulaklarında inanılmaz bir ağrıyla kaslarının kendisini taşımadığını hissetti. Yere yığılmıştı. Gözlerini tekrar açtığında kendisini yanı başında birileriyle bulacaktı. Aralarından birisi "Gerçeğe hoş geldin." diyecekti.

91 GÜN

Hakan Evkaya

Her zaman gitmek istediğimiz ama bir türlü fırsat bulamadığımız yere, yani balayımızı geçirdiğimiz adaya gitmeye karar vermiştik. Doksan gündür nerdeyse yapılacak her şeyi yapmıştık. Eva'nın ilk kez zamanı durdurduğundaki karmaşık zihnim nihayet yavaş ve ağır adımlarla gerçeği algılamaya başlamıştı. Limana bağlanmış teknelerden birisine yaklaştım. Beni yakalamaya çalışan Eva, aceleci ama temkinli adımlarla ilerlerken, zaman ile beraber havada donmuş olan sağanak yağmurun ihtişamının istikrarlı ve naif damlalarına dokundukça damlalar vücudunda eriyip süzülerek yere ulaşıyordu. Evet, zaman durduğu anda sağanak yağmurun tüm küçük cesur damlaları bilinen tüm fizik kurallarını yalanlarcasına havada asılı kalmışlardı, tüm diğer maddeler ve yaratılar gibi. Hava ise neredeyse elle tutulabilecek yoğunluktaydı. Zavallı vücudum ve zihnim bu psikedelik senaryonun figüranıydı günlerdir. Eva ilerledikçe yağmurun kurguladığı üç boyutlu uzayda sanki bir tünel oluşturuyordu. Benim oluşturduğum tünel ise hemen onun yanında ve daha düzensizdi. Nihayet onlarca saniye süren adımlar bitip yanıma yaklaştı. Kelimeleri her zaman

büyük bir zarafetle seçerdi Eva, aslında bu dünyadan olmadığını daha önce anlamalıydım.

"Rem, biliyorsun tekneyi kullanamayız. Suyun üzerinden yürüyerek geçmeliyiz. Ama unutma yürümeye başladığımız anda durmadan devam etmeliyiz. Suyun fiziksel yapısı zamanla beraber değişti çünkü."

Eva'nın bu açıklaması yine zihnimi allak bullak etmişti. Sanki son doksan gündür suyu emerek içen ben değilmişim gibi. Suyun yapısı değişmişti. Zamanın durmasıyla beraber tüm maddeler hareketlerini sonlandırmış, sıvıların yapısı değişmiş ve yoğun bir çamura dönüşmüştü. Gazlar içinse durum farklıydı. Bazıları katılaşmış, bazılarıysa hâlâ gaz olmasına rağmen hissedebileceğiniz kadar yoğun bir kıvama bürünmüştü. Suyun yüzeyinde nano mikronlarla ölçülecek kalınlıkta sert bir zar tabakası vardı. Adım atar atmaz bu zarın kırıldığı hissediliyordu. Onun hemen altında dehşet verici bir bataklık gibi davranan su maddesel olarak sakin bir avcıya dönüşmüştü. Eva haklıydı, yürümeye başladığımızda karadan yaklaşık beş kilometre açıktaki küçük adaya kadar yürümemiz şarttı. Duramazdık.

Son üç aydır yaşadığım gariplikler ve tüm bilincimi zorlayan fizik dışı maddeleşmenin kelimelerle ifade edilemeyecek acayiplikleri gerçek ile delilik arasındaki çizgiyi bu kadar muğlaklaştırmışken yaşamaya devam etmem mümkün değildi. Eva her şeyin eskisi gibi olacağını söylese de benim yaşam istencimi zayıflatmamak adına bunu dillendirdiğine tüm duyargalarım şahitti. Çocuklarımı üç aydır bir heykel gibi sevmekten bıkıp usanmıştım. Zamanı manipüle etmeye muktedir eşim onları bir türlü katmanlara ayırıp parçaladığı zamanın bize ait kısmına getiremedi. Bugün son yolculuğumuzu yapıp yarın hayatıma ve eğer isterse Eva'nın hayatına son vereceğim.

Lanet muhafazakârlar! Hepsi onların yüzünden oldu. O lanet sabah... Keşke hiç kalkamasaydım bedenime işlemiş yatağımdan. Hepsi üç ay önce oldu.

90 GÜN ÖNCE

Sabah saatin sesi ile irkildim. Ne çabuk sabah olmuştu. Daha karımın sıcak bedeni ile yumuşak yatağımızda bütünleşeli saniyeler olmuştu sanki. Zor olsa da doğrulup ellerimle suratımı hamur gibi yoğurduktan sonra şefkatli iki tokat ile nihayet ayıldım. Başımdaki dehşet verici ağrının şiddeti kafatasımı çatlatmaya meyilli bir hastalık gibi çoğalırken yüzüme atmayı başardığım soğuk su ile biraz kendime geldim. Nihayet ciğerlerim tam kapasite çalışmaya başlamış, kanımdaki melatonin hormonunu temizlemeye çalışan epifiz bezine hükmeden beynime oksijen yetiştirmek için çılgınlar gibi cebelleşmekteydi. Dün gece laboratuvar ortağımla yaptığımız kavgadan kaynaklı göz kapaklarım ağrıyordu. Sesim garip bir tona bürünmüş, bulutlanmıştı. Kendi kendime kavganın ne kadar deli saçması olduğunu tekrarladım durdum. Düşüncelerim nerdeyse duyulacaktı.

Benim kadim dostum, vefalı ve parıltılı iş arkadaşım Pete ile yaptığımız tartışmanın anlamsızlığını nasıl anlatsam? Bunları düşünürken bile dün onu kırmamak adına hızla yuttuğum ukdeler zaman ayarlı küçük bombalar gibi teker teker patlayıp, kan basıncımı yine yükseltmeye başlamıştı. "...bu yarattığımız çözeltinin insanoğlunun evrimsel sürecini baltalayacağını düşünüyorum. Onu yok etmeliyiz." demişti birdenbire. Halbuki ne hayallerle ne fedakârlıklarla geliştirmiştik bu çözelti ve içindeki ultra mutasyona sahip akıllı parçacıkları. Nihayet beynin ihtişamlı varlığına hak ettiği gücü verebilecektik. Bu çözelti bir gecede insanoğlu-

nun tüm evrimini kat etmeyi başarmıştı. Dur bakayım ne zırvalamıştı bir de. "...yaratılış ve varoluşun hassas dengesine böylesine agresif bir müdahalenin yaratacağı depresyonun sonuçlarını düşünmeliyiz..." vesaire. Tanıdığım en parlak bilim adamının o yozlaşmış muhafazakâr aktivistlerin kurtlanmış beyinlerine ait bu sözcükleri sarf etmesinden ben bile utanmıştım. Bütün gece anlatmaya çalıştım, zaten çözeltiyi üç gün önce kendime enjekte ettiğimi. Maalesef hiçbir işe yaramamıştı. Her neyse, sabah okulun kimya kürsüsünde bütün çalışmalarımızı anlatıp fikrimi benimsetmeyi başarabilirsem ne Pete'ye ne de onun kıytırık laboratuvarına ihtiyacım kalacaktı.

Yaklaşık bir saat içinde vereceğim konferansın ürkütücü bilimsel verilerine ait ağdalı sözcüklerini aklımda toparlamaya çalışırken bir yandan da Pete ile yaşadığım tartışmanın gereksiz zırvalarla dolu detayları karnımda uzun süredir uçuşan kelebekleri besliyordu. Bir bilim insanı olarak kendimi toparlamayı nihayet başarmıştım. Evden ayrılırken Eva benimle gelmek için ısrarlı baskısında başarılı olmuştu. Termosta hazırladığı kahve ve hızla hazırlanmış kuru sandviçimi mideme indirdim. Yol boyu trafiğin tıkanması ve konferansı kaçırmam için ettiğim dualaların haddi hesabı yoktu. Her ne kadar kendimi hazırlasam da topluluğa konuşmaktan hep nefret etmiştim.

Nihayet okulun otoparkına girdiğimizde ortada garip bir gerilim olduğunu gördüm. Geçen hafta, yaptığımız bilimsel çalışmalara dair okulun yayınladığı föy bir virüs gibi yayılmıştı. Çalışmalarımızı destekleyen gelecekçi gruplar ile evrimsel süreci kökünden hiçe sayan muhafazakâr gruplar birbirine girmişti. İçeri girerken Dekan Bey'in özellikle bize eşlik etmesi için yönlendirdiği güvenlik, yanımızdan hiç ayrılmadı. Konferansın başlamasına on beş dakikadan

az kalmıştı ve ben hâlâ konuşmamın üzerinden tekrar geçme fırsatı bulamamıştım. Eva'nın elime zorla tutuşturduğu bir şişe su ile nihayet salonun bekleme odasına girmeyi başarmıştım. Bu sırada odaya giren Dekan elini yaklaşık beş metre öteden elimi sıkmaya hazırlamış şekilde emin adımlarla üzerime yürüdü. Söylediği kelimeler su altından gelen sesler gibi boğuk ve karmaşık olsa da deşifre edebilmiştim.

"Doktor Rem, hoş geldiniz. Girişteki kalabalıktan geçmeniz zor olmadı umarım. Bu önlemler için üzgünüm, aslında pek önemi yok ama bazı tehdit yazıları aldık ve standart protokolü uygulamaya koyduk."

Üflediği sözcükler içinden "tehdit" kelimesini duyunca göz bebeklerim büyümüş olacak ki algım keskinleşti ve duyularım netleşti. "Ne... Ne? Tehdit mi!" diye atıldım hemen. O ise oldukça sakin bir edayla konuşmasına devam etti.

"Sakin olun lütfen. Bu yazılar devamlı gelir bu fakülteye. Biliyorsunuz desteklediğimiz birçok çalışma bazı zümrelerce günahlara indirgenmiş durumda. Onların ne düşündüklerini umursasaydık toplum hâlâ okumayı günah sayardı değil mi?"

Dekanın bir gülücükle bitirdiği cümlesi ve sesindeki rahatlık beni de sakinleştirmişti. Haklıydı, bilim insanı olarak bu tür karşı fikirlerle boğuşmuştuk senelerce. Dekana cevap vermek yerine elini tekrar sıkıp konferans salonuna girdim. İçerisi baya kalabalıktı. Nedendir bilmem ama ben daha boş bir salon bekliyordum. Mikrofonu birkaç parmak darbesiyle test etmek istemiştim ama herkesin dikkatini kürsüye odaklamıştım bilinçsizce. Konuşmama başladım.

Onlara yaklaşık beş yıldır sürdürdüğümüz çalışmadan ve geliştirdiğimiz akıllı moleküllerden oluşan çözeltinin içeriğinden bahsettim. Geliştirdiğimiz çözelti aslında dijital

devrimin yerini alacak olan karma bir teknoloji ürünüydü. Bu çözeltideki akıllı moleküllerin ve kimyasal maddenin işlevinin beyindeki stratejik bölgelere yerleşerek geçmişten gelen küflenmiş korkuları ve evrimin iltihaplarını temizlemek olduğunu ince ince anlattım. Bu sayede beyin nihayet olması gereken seviyede bir ultra bilince ulaşabilecekti. Evrenin başlangıcında, saniyenin nerdeyse desilyarda biri kadar bir zamanda, hacmin bir oktodelsiyon kadar devleştiği o ihtişamlı patlamanın üzerinden nerdeyse on dört milyar yıl geçmişti. Varoluşun yüz elli milyon yıllık kısacık bir süreçte geliştirdiği yüz elli bin yıllık evrimsel dönüşümümüzün son birkaç on bin yılda ancak oluşturabildiği bilincimize evreni anlatmanın olanaksızlığını kırmak için geliştirmiştik bu çözeltiyi. Sonsuzu anlamak ve sonsuzdan önceki sayıyı sormaktan vazgeçirebilmek için çözmüştük tüm o sonsuza ıraksayan gerçel sayıların yarattığı dev problemleri. Basit cümleler kurmaya çalıştım, ifadeli olmayı denedim, keskin kelimeleri körelterek işledim karşımdakileri yaralamamak için. Konuşmamın sonunda başlangıcı anlattım.

"...Her şey tam beş yıl önce başlamıştı. Üniversitedeki kürsümden ve akademik kariyerimden Pete ile beraber üretebilmek için vazgeçmiştim. Dünyayı değiştirmek istiyorduk. Bir gün, gizemli bir hükümet görevlisi kapımızı çalıp ülkeyi kasıp kavuran, dehşet verici, melun bir virüsten bahsetti. Bu virüs ile başa çıkamadıklarını ve tespit edemedikleri için insanların ölümlerini durduramadıklarını anlattı ve elindeki tüm gizli bilgileri bizimle paylaştı. Bütün varoluşlarını dev düşmanları öldürmek için silah geliştirmeye harcayan hükümetler birkaç pikometrelik yaratıklarla başa çıkamamıştı. Ortağım ile bir yıl süren çalışmalarımız sonucunda geliştirdiğimiz bir nanometreden daha küçük olan akıllı tozlar sayesinde bu kriz atlatıldı. Bu zerrecikler

organizmadaki yabancı tüm varlıkları tespit edebilecek yetenekteydi. Görevlerini yapan bu nanotik yaratıklar hızla ölüp organizmadan atılıyordu. İlk olarak ortağı Pete'nin ortaya attığı fikir sayesinde onların ölümünü engelledik. Kimyasal olarak tüm ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri bir çözelti sayesinde birkaç saniye yaşamak üzere tasarlanmış bu yaratıkları nerdeyse dört yıldır hayatta tutuyoruz. Evrimleştiler, geliştiler. Onlarla yapacağımız simbiyotik bir ortaklıkla bizim için farklı bir dönem başlayacak..."

Tam sesimin tonunu gürleştirmişken salona dalan muhafazakâr grubun tüm çıkışları bir anda tutması ve liderleri olduğunu düşündüğüm korkunç görüntülü adamın havaya bir el ateş etmesiyle yaşanan panik ve haykırışlar ikinci silah sesi ile karanlık bir sessizliğe dönüşmüştü. Adam tehditler savurup birilerini pataklayarak kürsüye kadar yürüdü. Ben korkudan donakalmıştım. Tüm dokularım ve kaslarım kanıma hızla pompalanan adrenalin yüzünden heykele dönüşmüştü. Tek düşündüğüm en ön sırada oturan ve dehşete kapılmış gözlerini on metreden seçebildiğim Eva'nın hayatıydı. Neyse ki onların tek derdi bendim. "Demek yüceler yücesi insanoğlunun sahte Tanrısı olacaksın ha!" diye haykırdığında gözlerindeki kan ve dengesiz hareketleri ile metanfetamin bağımlısı olduğundan emin olduğum adam her kelimesinden sonra dişlerini sinir bozucu şekilde birbirine vuruyordu. Bense cevap bile vermedim. Ağzımı açtım ama sıkışmış zavallı ciğerlerim sese hayat verecek havayı üfleyemedi bir türlü. Adam silahı bana doğrulttuğunda tek yapabildiğim gözlerimi kapatmak oldu. Ve ölümümün habercisi kuşunun patlama sesini kulağımla işittiğim anda son saniyemi yaşadığımı anlamıştım.

Ama böyle olmadı. Gözlerimi yavaşça açtığımda kalbime saplanmak üzere yola çıkmış merminin havada asılı kaldı-

ğını gördüm. Merminin havadaki son hareketi olarak sinir bozucu titremesinin son bulması ile etrafıma bakabilmeyi başarmıştım. Her şey durmuştu. Sanki tüm salon yoğun şeffaf bir madde ile kaplanmış ve her şeyin zamanda asılı kalmasını sağlamıştı. Bu durumda nasıl hareket ettiğimi anlamaya çalışırken beynimi kemiren ilk kurt, ölmüş olduğum gerçeğiydi. Tâ ki eşim Eva'nın bana doğru yürüdüğünü görene kadar. Garip adımlarla yanıma gelen Eva şefkatli bir ifade ile "İyi misin?" diye sorduğunda yaşadığım şok hâlâ sözcükleri üflememe engeldi. Eva elimden tutarak en yakındaki koltuğa oturabilmemi sağladı.

"Ben öldüm mü Eva?"

"Hayır, eğer zamanı durdurmasaydım ölecektin, bu kaçınılmazdı."

"Zamanı durdurduğunda mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bak Rem, bunu anlamanı bekleyemem. Sadece, seni kurtarmak için öncelikli protokolümü bozduğumu ve zamanınıza müdahale ettiğimi söyleyebilirim."

"Öncelikli protokolün mü? Eva sen neden bahsediyorsun, ne protokolü?"

"Rem, ben hâlâ senin karınım bunu unutma ve anlatacaklarımdan sonra beni yargılama."

"Eva, sen... Ama sen... Nasıl?"

"Rem, ben buraya senin çalışmaların için gönderildim. Seni Pete'nin laboratuvarında çalışmaya ikna etmem ve yolladığımız hükümet görevlisi kılığındaki adamın verdiği iş birer oyundu. Yine bizim yarattığımız virüs için hazırladığınız akıllı tozlar ve sonrasındaki ultra çözeltinin hazırlanması ile ırkının istediğimiz seviyeye ulaşması için gerekli bir görevin dünyadaki ajanlarından birisiyim."

"Siz? Sizler de kimsiniz? Ne görevi Eva?"

Yaşadığım şoku kelimelere dökmem mümkün değil. Ben hâlâ ölmüş olduğumu ve derin karanlık bir rüyada olduğumu düşünüyordum. Eva, bana evrenin öteki ucundan gönderilen bir varlık olduğunu ve beni manipüle edebilmek için geliştirdikleri insan vücudunda, beni yönlendirmek ve insanoğlu için belirledikleri planı uygulamak için gönderildiğini anlattı. O, evrendeki ultra bilinçlere sahip kadim varlıklara hizmet eden bir haberciydi. Anlattıklarına inanmam mümkün değildi. Bir yandan da zamanı durdurabilecek bir güce sahip oluşundan duyduğum dehşet ve korkuyla ona itaat etmem gerektiğini fark etmiştim.

"Ama Eva bizim çocuklarımız, onlar nasıl oldu? Sen insan değil misin? Bu bir kâbus değil mi? Zamanı nasıl durdurabilirsin? Bu, fizik yasalarına aykırı ama sen..."

Eva işaret parmağı ile dudaklarıma dokunarak nazikçe beni susturmuştu. Ona nasıl inanabilirdim. Anlattıkları çılgınlığın da ötesinde kötü bir bilim kurgu filminin olanaksız senaryosu gibiydi. Eva bütün gün bana her şeyi anlattı. Neden geldiğini, nasıl beni kontrol ettiğini ve neden bunları yaşadığımı. Olanaksız bir hayatın ilk saatlerinde beynimdeki gerçek ile gerçek dışılık arasındaki çizgi kaybolmuş ve bilgilerim bulanıklaşmıştı. O gün evimizde yatağımızda uyuduk. Tüm bu olanlardan sonra nasıl uyduğumu bile anlamamıştım. Saatler sonra uyandığımda her şeyin bir kâbus olduğunu düşünürken camdan dışarı baktığımda gördüğüm havada asılı kalmış sağanak yağmurun naif damlaları ile her şeyin kâbus gibi bir gerçek olduğunu algılamıştım. Eva ile bir şeyler atıştırırken yoğun sessizliği ben bozdum.

"Yemeğe ihtiyaç duyduğuna göre insan olmalısın. Yani galiba..." Garip bir şekilde tüm bu çılgınlığı kabul etmem

sadece bir gün almıştı. Eva tam bana açıklama yapacakken kalbime saplanan korkunç bir ağrı ile yere yığıldım. Eva'nın görüntüsü buğulanarak yok oldu. Gözlerimi açtığımda Eva baş ucumdaydı. Kelimeler zavallı bedenimi yine güçlükle terk ediyordu.

"Sanırım kalp krizi geçirdim."

"Yaşadıklarında sonra bu durum anlaşılabilir. Paranormal tüm kavramlar insan bedeninin fizyolojisini olumsuz etkiliyor. Ama merak etme ölmene izin vermem."

"Zamanı bile dondurduğuna göre buna izin vermeyeceğini anlamak zor değil."

"Sesinin tonundan bana kızgın olduğunu anlıyorum."

"Evet, bunca yıl bana yalan söylemen ve beni bir görevin meşum bir parçasına dönüştürmenden dolayı sana kızgınım."

"Rem, bunu sana anlatamazdım. Tüm protokolleri çiğnemiş olmamdan dolayı zaten başıma neler geleceğini bilmiyorum. Senden, bana inanmanı beklemiyorum ama en azından deneyebilirsin."

Eva ile bütün gün konuştuk. Zaten bütün dünya donduğu için bir acelemiz de yoktu. Geldiği ırkı ve gelme nedenlerini detaylarıyla anlattı. Bütün kuralları çiğnemesi, zamanın tekrar başlatılmadan önce birçok yeni prosedür doğurmuştu. Bahsettiği merkezî denetleme sisteminin, bu uygulamaları kurgularken bir yandan da onu görevden alıp cezalandırılmak üzere organizasyonun en ilkel parçası olan sürgün gezegenine aktaracaklarını anlattı durdu gün boyu. Zamanı ve zamana nasıl hükmettikleri sorusunu tüm ısrarlarıma rağmen cevaplamadı. Tek söylediği bizim tüm algımızın yanlışlığı, hareket denilen şeyin aslında uzayı

dolduran esirin içindeki mikro ve makro ölçekli gediklerin olduğu ve bunu yeterince güçlü bir enerji ile durdurabilmenin mümkün olduğuydu. Kalbime saplanan ağrı hâlâ tam geçmemişti. Sanırım madde ile zamanın çoğunlukla kabullenilmiş olan birlikteliğinin bozulması metabolizmamı alt üst etmişti. Nefes almakta zorlanıyordum ama zorlanma nedenim kalbimin teklemesi mi yoksa havanın kıvamlı yapısından mı, emin değildim. O günü yüksek ateş ve acınası bir çaresizliğin esiri korkularımla beraber geçirdim.

Günler hızla akıyordu. Eva ile her konuşmamda her şeyin normale dönmesi için geçmesi gereken zamanın daha bir hayli olduğunu ve beklemem gerektiğini öğrendikçe içimdeki bulutlar karardı. Her gün daha da zavallılaşıyordum. Yaklaşık bir ay sonra kendimi doğrultmayı ve vücuduma giren krampları nihayet kontrol altına alabilmeyi başarmıştım. Eva'nın deyişiyle vücudum en sonunda bulunduğum zamansal katmana uyum göstermeyi başarmıştı. Ancak uzun zamandır, buradaki yapısı değişmiş gıdaları tüketemediğim için çok zayıflamıştım. Su bile jelimsi bir kıvamdaydı ve onu emerek susuzluğumu gideriyordum. Gerçeküstü bir tablonun yanlış fırça darbeleri gibi ortalardaydık. Ve o korkunç ağrı hâlâ göğüs kafesimi delip kalbimi zorlamaya devam ediyordu.

Eva bana tüm ağrılarımı geçirmek için bir ilaç karışımı hazırlamıştı. Ne olduğunu hiç düşünmeden kafama diktim. Tadı iğrençti ama ilaç işe yaramıştı. Maalesef saat başı içmem gerekiyordu bu zıkkımı ama yine de ayağa kalkabildiğim için mutluydum.

Eva ile her gün bir yerlere gidiyorduk. Durmuş zamanın ilginç tarafları her saniye beni tekrar tekrar şaşırtıyordu. Havadaki damlalar, zıplamış bir çocuğun her an düşecek-

mişçesine canlı ama bir o kadar da donmuş bedeni, tüm caddeler, sokaklar, tüm maddeler, her şey donmuştu. Zaman durduğunda gerçekliği esnetmişçesine ilginç renkler ve dokular ortaya çıkarmıştı. Eva ile daha önce yapamadığımız her şeyi yaptık. Ah bir de çocuklarımızın bedenlerini birer heykel gibi okşamak yerine onların kanlı canlı salyalı hallerini görebilseydim. Bu akıl dışılığı yaşarken bilincimi daha rahat koruyabilirdim. Bir gün Eva'ya hep görmek istediğim ama asla gitme fırsatı bulamadığım Tenar Dağı'na gitmeyi önerdiğimde ısrarla buna karşı çıksa da birkaç haftada onu ikna edebildim. Araba ve benzeri bir mekanik taşıtı kullanamadığımız için bisikletlerimizle yola koyulduk. Dağa ulaşmak üzereyken bir yerden sonra donuk maddeler yerlerini hiçliğe terk ettiler. Ufukta korkunç bir karanlık vardı. Zemin beyaz renkte ve kaygandı. Yürümekte zorluk çekiyorduk. İlerledikçe o yoldan devam edemeyeceğimizi anlamıştım. Eva bu durumun uzay zaman kaymalarında olabilecek bir maddesel bozulmadan kaynaklı oluşunu anlatsa da pek inanamamıştım.

Aylar çok hızlı geçmişti, nerdeyse üçüncü ayın sonunda Eva benim mutsuzluğumu ve çaresizliğimi gidermek için ne yaparsa yapsın motivasyonumu kaybediyordum. Eva hâlâ bana bu durumun düzeltilmesi ve zamanın tekrar başlatılabilmesi için bir hayli zaman gerekli olduğunu anlattı durdu. O lanet pis kokulu ilacını içmeyi reddettiğim iki sefer, kalbime giren ağrının vurucu etkisiyle yataklık olmuştum. Kendimi lanetlenmiş hissediyordum.

Üçüncü ayın sonunda Eva balayımızı geçirdiğimiz adaya gitmeyi önerdiğinde birden gözlerim parladı, nedendir bilmem ama oraya gitmeyi çok istedim. Bisikletlerimizle işte bu noktaya kadar geldik. Buradan yürüyerek o adaya geçmeyi çok istiyordum. Yeknesak geçen doksan gün bunu nasıl akıl edemediğime şaşıyorum.

İlk adımlarımızı attığımız anda yumurta kabuğundan çok daha ince olan kabuğun kırıldığını hemen hissettim. Eva adımlamaya başlamıştı bile. Bana ısrarla "Sakın durayım deme!" deyip duruyordu. Haklıydı. Durduğum anda kırılan kabuğun altındaki jelimsi madde yani eskiden su olan moleküler yapı beni içine almaya çalışırcasına fenalaşıyordu. Ben de adımlamaya başladım. Ritmi tutturduğumuzda hiçbir sorun yoktu. Yol boyu Eva ile konuştuk durduk. İçimdeki yok olma ve ölme dürtüsünü bastırmaya devam ediyordum. Bu adayı tekrar görmek ve sonrasında -uzaylı ya da değil- karımla vedalaşıp ölmek istiyordum.

Birden ciğerlerimdeki hava soğuk bir nefes ile boşalıverdi, olduğum yerde dizlerimin üstünde yığıldım. Eva hemen yanıma koştu. Batmaya başlamıştım. Eva'nın bana bağırdığını işitiyordum ama sesler o kadar boğuktu ki... "İlacın! İçmedin mi ilacını Rem!" Eva beni tutup çekmeye çalışsa da bataklık kadar istikrarlı olan canavara yenik düşüp her seferinde kendisinin de batmasına engel olmak için iki adım yer değiştirip tekrar deniyordu. Ben artık vazgeçmiştim. Kendimi denizin sersemlemiş yapısının içine, şefkatli bir kucağa bırakır gibi bıraktım. Son bir nefes alıp kollarımı iki yana açıp Eva'nın ağlamaklı gözlerine bakarken yavaşça batmaya başladım.

Daha elli santim batmamıştım ki sert bir şeye sırtımı yaslayarak durdum. Derin denizde bu kadar sığ bir yer olmasını anlamaya çalışırken Eva'nın sesleri boğuk ve ağlamaklı olarak çınlamaktaydı. Elli santim batmış olsam da parseklerce uzaktaymışçasına ona dokunamayacağımı hissediyordum. Eva bir anda değişmişti sanki. Son doksan gündür gördüğüm soğukkanlı uzaylı değil de sanki karımdı yine. Ağlıyordu, devamlı "Nefes al! Nefes al!" diye bağırırken jelimsi bir maddenin içinde nasıl nefes almamı beklediğini anla-

yamamıştım. İroniktir ki durmuş zamanın içindeki başkalaşmış suyun içinde sanki donmuştum. Gözüm ağrıyan göğsüme ilişti ve yaşadığım dehşetle irkildim. Kaslarım o kadar katılaşmıştı ki nihayet ben de bir heykeldim. Göğsümdeki kurşun yarasından, vurulmuş kalbimin son atımları ile dışarı çılgınlarca pompaladığı kanı gördüm. Görüntü gerçekleşirken eş zamanlı olarak kırmızılaştı.

Ben kürsünün yanında yerde yatıyordum. Eva dahil hiç kimse ne zamanı durdurmuş ne de beni kurtarmıştı. Kırkbeşliğin mermisi kalbimi adeta ikiye ayırmıştı. Vurulalı birkaç saniye olmalıydı. Eva etrafımda dönüyor, yardım çağırıyor ve ağlıyordu.

Çözelti işe yaramıştı. Üzülerek ölüyorum ki bunu kimseye anlatamayacağım. Beynimin stratejik bölgelerine yerleşen bilinçli zerrecikler, beynimin bu parodiyi rahatlıkla yaratabilmesini ve bu son saniyemi doksan bir gün yaşayabilmemi sağlamıştı. Kim bilir beynimde yarattığım uzaylı karımın bana devamlı içirdiği ilacı içmeye devam etsem belki de bu saniyeyi senelerce yaşayabilirdim. Kalbimdeki kanlı delik üç aydır çektiğim korkunç ağrının nedeni olmalıydı. Her ne kadar ilahlaşmış olsa da bilincim ve aklımın yarattığı bu veda filminde açıklar vardı. Birkaç yılım daha olsaydı simbiyozmayı gerçek kılabilirdim, belki de ezeli ve ebedi düşmanımız olan zamanı öldürebilirdim. Her insana ölümsüzlüğü vadedebilirdim. Beynim nasıl da detaylı kurgulamıştı donmuş zamana ait efsanevi mekânları. Bu durumda daha önce görmediğim Tenar Dağları'nı kurgulayamayan beynimin, orayı bir hiçlik olarak tanımlamaktansa elindeki verilerle kadim bir orman oluşturmasını isterdim. Keşke orda zamanı da akıtabilseydi. Rüzgârı son kez hissetseydim, bir yaprak kıpırdasaydı, bir kuşun kanadının sesiyle huzura erseydim.

Varoluşun en eski varlıkları arasında görkemli bir seremoniyle uğurlansaydım. Ölüyorum, akıllı tozlar da benimle beraber yok olacak. Belki de hiç var olmamalıydılar.

MERAK

Umut Olcay Akay

İnsanın bir şeyi başarmasının ilk adımı, sormaya cesaret edebildiği sorulara alacağı cevaba duyduğu meraktır.

NİSAN 2010

Heyecandan yanakları kızarmış sarı saçlı küçük kız annesinin elini bırakmaya pek de niyetli görünmüyordu. Yine de annesinin, "Hadi güzel yavrum, artık gitme zamanı." sözlerini duyduğunda az önceki halini çabucak unutup koşturmaya başladı ve annesi herhangi başka bir şey dediyse de duymadı. Bahçenin kısa duvarının önünde mavi önlüklerden oluşmuş bir deniz var gibiydi. Biraz daha geride ise küçük kızın şimdi yanından geçtiği gözü yaşlı anneler ve işe geç kaldığı için endişeli olan babaların oluşturduğu küme yükseliyordu.

Bugün okulun ilk günüydü ama aynı zamanda bugün küçük Yağmur'un yıllarca sürecek eğitim hayatının ilk günüydü. Kız şimdi merdivenin önünde oluşan düzensiz sıralara doğru koşturuyor, sırtındaki küçük çantası merdivenlerde bağırmakta olan müdürün kafası gibi bir sağa bir

sola dönüyordu. Birinci sınıfların kümelendiği açık alanın sol tarafına geldiğinde...

Öf, bunlar ne be! Geç bunları, bir boka yaramaz bunlar.

Ortaokuldaki matematik dersinde, öğretmenin sorduğu soruya cevap verebilmek için heyecanla parmak kal...

Geeeç!

Ders zili çoktan çalmasına rağmen kantindeki boş masaların...

Geeeç! Yok, dur bir saniye! Burası lazım olabilir.

Ders zili çoktan çalmasına rağmen kantindeki boş masalardan bir tanesine oturmuş bir çift vardı. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış ve eteğini çekebildiği kadar yukarı çekmişti kız. Artık gerçekten de kadınsı görünen vücudu, masada bacak bacak üstüne atmasıyla daha da ilgi çekici görünüyordu. Yanındaki gençten gelen kokunun yoğunluğu da bunu doğrular gibiydi. Çocuk da bacak bacak üstüne atmıştı ama o bir şeyleri saklıyor gibiydi. Hızlı nefes alışverişleri de heyecanını ele veriyordu. Kız güzel gülümsemesini takındı ve kalbi duracak gibi olan çocuğun yüzüne yaklaşarak yanağı ile dudağının birleştiği yere bir öpücük kondurdu. Çocuğun ölüp ölmediğini merak etmeden de fısıldadı: "En sevdiğim kitaptır bu, teşekkür ederim."

Ah salak kafa! Kaçırmışım bunu!

Sinirlenip kendi kafasını yumruklayan adam kalkıp kütüphanesinde yüzlercesi bulunan "Yağmur" etiketli defterlerden birini aldı. Sayfaları çabucak çevirdi ve bulduğu ilk boş sayfayı açtı. Bilgisayarının önündeki Ninja Kaplumbağalar resimli kupanın içinden bir kalem aldı ve masasına eğilip boş sayfanın üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

"Kitap! Okumayı seviyor. Peki hangi kitap? Göremedim. Dur biraz."

Ders zili çaldı. Kantindeki erkekler birbirlerini yumruklayarak, kızlar gülüşerek ayaklandılar. Yağmur da güzel gülüşüyle yürümekteydi. Aniden önünde yüzü sivilce dolu, saçları jöleli bir genç belirdi. Arkadaşlarından bir tanesi kahkaha atarak gencin kafasına vurdu ve uzaklaştı. Genç bunu hissetmemiş gibiydi. Yağmur bu genci tanıyordu. Yan sınıftan Yavuz'du.

"Şey... Yağmur selam. İki dakikan varsa bir şey konuşacaktım."

Yağmur ufak bir tereddütten sonra, kendisine heyecanla bakan arkadaşlarına başıyla işaret etti. Bu sayede yanındaki kızlar da kıkırdayarak oradan uzaklaştı. Kantin boşaldıktan sonra Yağmur masaya oturup bacak bacak üstüne attı. Yavuz da heyecanla yanına oturdu.

"Efendim Yavuz."

"Ya kusura bakma, böyle aniden şey yaptım ama... Sana bir şey verecektim."

Kız cevap veremeden Yavuz ceketinin iç cebinden buruşturduğu "Sefiller" kitabını çıkarıp uzattı.

Ders zili çoktan çalmasına rağmen kantindeki boş masaların...

Tamam! Sefiller!

Adam tekrar bilgisayarın önündeki sandalyeye oturdu ve parmaklarını aceleyle...

ARALIK 2009

...Kazmaya devam ediyor, her kürek darbesinden sonra etrafa endişeli endişeli bakıyordu. Etraf ölüm kadar karanlık ve sessizdi. Ne de olsa burası ölümün eviydi. Yine de bulunduğu nokta akşamüstü oldukça kalabalıktı. Ağlayanlar, dua

okuyanlar, çiçek bırakanlar... Kürekle işini henüz bitiren adam saatlerce uzaktan izlemiş ve kalabalığın dağılmasını beklemişti. Herkes gittikten sonra da işe koyulmuştu. En sonunda açtığı çukura girdi ve çamurlanmış beyaz çarşafla sarılan hafif nesneyi kaldırdı. Bu deliliği gözünü kırpmadan yapmış olmasına rağmen çarşafı mezarlıkta açmaktan korktu. Hemen çukuru kapattı. Mezar taşının üzerindeki

YAĞMUR TOPRAK
26.05.1984 - 04.12.2009

yazısına son bir kez baktı ve arabasına doğru ilerleyerek uzaklaştı.

Sürekli etrafına bakarak eve girdi ve elindekini önceden hazırladığı masaya bıraktı. Acele etmesi gerektiğini bildiği için korkusunu daha fazla dinlemedi ve çarşafı açtı. Sarışın genç bir kızın bedeni önündeydi. Ne kadar acelesi olursa olsun bu güzelliğe bir müddet bakmadan edemedi. En sonunda kesici ve delici aletlerini alıp işe koyuldu.

Adam Descartes'in yanılıp yanılmadığını merak ediyordu.

Başarıya ulaşıp ulaşmayacağını görmesi için önce Amigdala'yı bulması gerektiğini biliyordu. Bu, genç adam için çok da zor olmadı. Alnından damlamak üzere olan tere aldırmadan elindeki ince metalle bulduğu yere dokundu. Aynı anda kızın yüzünde bir korku ifadesi belirdi. Adam sinirle gülümsedi.

Başaracaktı.

Beynin tüm ağları, tüm sinirleri taklit edildiğinde vücut ile alışveriş yapmadan bir benlik oluşturup oluşturamayacağını neredeyse konuşmaya başladığı günden beri merak eden adam artık başlayabilirdi. Elektron yüklü kabloları ezbere bildiği Amigdala'nın yoğun sinir uçlarına bağladı. Bilgisayarında bir görüntü belirdi. Aslında bu kadar çabuk sonuç

vereceğini kendisi de beklemiyordu. Kızın yüzündeki korku ifadesi büyüdü. Kalbi yerinden çıkacak gibi olan genç adam ekranı izlemeye koyuldu.

Yolları karla kaplanmış bir cadde göründü. İleride birkaç kişi vardı. Telaşla bir şeyler işaret ediyorlardı. Yaşlı bir kadın korkuyla ellerini yüzüne kapattı. Görüntü sola doğru döndü. Büyük bir kamyon imkânsız bir hızla yaklaşıyordu. Görüntü sabitlendi.

Kamyon yaklaştı.

Sonrası karanlık.

Adam çok uzun bir süre dehşetle simsiyah ekrana bakakaldı. Masaya damlayan ilk gözyaşıyla birlikte kendine geldi.

Bu, mutluluk gözyaşıydı.

Amigdala'dan gelen yoğun akımların beslediği diğer kabloları Hipokampus'a bağladı ve haftalar boyunca sürecek kayıt için hazırlandı.

Hatıralar birer ikişer bilgisayarında depolanmaya başladı.

Başarmıştı.

NİSAN 2010

Adam aylardır deniyordu. Ne dışarı çıkmış ne de banyo yapmıştı. Sakalları uzamış, saçıyla birleştiği yer artık fark edilemez hale gelmişti. Bilmese de, formaldehit ile dolu küvette korumaya aldığı zavallı kızın cesedi kadar kötü kokuyordu. Tam yirmi bir kilo zayıflamıştı. Evdeki konserveler bitmek üzereydi. Yine de denemeye devam ediyordu.

Her seferinde başarısız olmuştu. Yıllar önce geliştirdiği ama aylardır her başarısız sonuçla üşenmeden tekrar güncellediği, her bilgiyi, her ayrıntıyı eklediği, her olasılığı hesaplamak zorunda olduğu programa giriş yaptı.

Adam kendine sanal bir dünya yaratmıştı. Gerçek hayatta şu an içinde bulunduğu sefilliğe rağmen programın içinde girdiği komutlar sayesinde yakışıklı, azıcık zengin ama utangaç, biraz da esprili bir adam olarak yaşıyordu.

İlk seferinde çok ama çok zengindi. Program neredeyse hiç ilerleyemedi.

Sonraları sarışın oldu. İyi gidiyordu ama başarısız oldu.

Denedi, denedi...

Ama olmadı. Programı daha fazla büyüttü, kendine bir geçmiş oluşturdu. Arkadaşlar edindi. Çalıştı, gezdi, eğlendi. Hatta bir ara hasta bile oldu.

İşte bu adam şu anda, yerlerdeki yemek artıklarının üzerinde, umursamadığı böceklerle dolu evinde, yani gerçek hayatta, belki de bininci kez duyduğu ama her seferinde yeni sandığı bir heyecanla, haftalar önce oluşan kamburunun verdiği zehir gibi acıya aldırmadan öne doğru eğildi ve bir kez daha komutlar girmeye başladı. "Dışarıda olmalı," diye düşündü "ama nasıl? Evet! Doğum günü! Güzel bir Cuma..."

...akşamı, artık yavaş yavaş kalabalıklaşmaya başlayan kafedeki masalardan birinde heyecanlı bir bekleyiş vardı. Yirmili yaşlarının sonlarında üç erkek ve iki kadın birazdan gelecek olan arkadaşlarına kafenin bahçesinde, açık havada oturmanın verdiği keyif içinde sürpriz bir doğum günü partisi düzenleyeceklerdi. Aslında kızın doğum günü dört gün sonraydı ama bu parti için Cuma akşamı daha uygun gibiydi. Kız en sonunda kafeye girdi. Bütün arkadaşları gülümsedi. Bir tanesi daha fazla gülümsedi.

Çünkü bir tanesinin kalbi diğerlerinden daha hızlı atıyordu. Hepsi kıza sarıldı. Erkeklerden birinin anlattığı komik hikâyeler sayesinde kahkahalar eşliğinde yemek yendi. Kızı

bilerek sırtı içeriye dönük olacak şekilde oturtmuşlardı. Elinde mumları yanan pastayla arkadan yaklaşan garsonu sadece arkadaşları gördü. Garson gülümseyerek masaya geldiğinde hep bir ağızdan bağırdılar:

"İyi ki doğdun Yağmur!"

Kız mutlulukla gülümsedi. Arkadaşlarına tekrar sarıldı. Hepsine teşekkür etti. Meyveli pasta çabucak bitti. Arkadaşları teker teker hediyeler verdiler. Deminden beri masayı kahkahaya boğan genç ise bir hediye vermedi. Çünkü...

"Aniden veremez! Yalnız kalmalılar!"

Pis kokulu adam sandalyesinden kalktı. Belki de aylardır ilk defa etrafa dikkatlice göz gezdirip şaşırdı. Ne kadar da berbat bir haldeydi. Etraf pis kokuy...

"Koku! Sigara!"

Adam yeniden bilgisayarına eğildi ve gülümsediğinin farkında olmadan "geri al" komutunu birkaç kez girdi.

"Ne diyorduk? Evet, erkeklerden birinin anlattığı komik hikâyeler yüzünden kahkahalar eşliğinde yemek..."

...yendi. Kızı bilerek sırtı içeriye dönük olacak şekilde oturtmuşlardı. Oldukça zorladılarsa da dışarıda yer bulamadıkları için çaresiz içerideydi masaları. Elinde mumları yanan pastayla arkadan yaklaşan garsonu sadece arkadaşları gördü. Garson gülümseyerek masaya geldiğinde hep bir ağızdan bağırdılar.

"İyi ki doğdun Yağmur!"

Kız mutlulukla gülümsedi. Arkadaşlarına tekrar sarıldı. Hepsine teşekkür etti. Meyveli pasta çabucak bitti. Gençler aynı anda sigara içmek için bahçeye çıktı. Sadece Yağmur ile yakışıklı, azıcık zengin ama utangaç, biraz da esprili adam kalmıştı.

Yağmur adama gülümsedi. Adam da masumca karşılık verdi ve elini çantasına götürdü.

"Yağmur, ben hediyeni şimdi vermek istiyorum."

Kız yine gülümsedi, "Ne gerek vardı?"

"Olur mu? Bugün senin doğum günün. Hediyesiz olmaz."

Adam kıza bir kitap uzattı.

"Sefiller" kitabıydı.

Kızın gülümsemesi büyüdü, duygulanmış gibiydi. Tereddüt etmeden kitaba uzandı ve elini narince kapağında gezdirdi.

"En sevdiğim kitaptır bu, teşekkür ederim. Diğerleri ne almış olursa olsun eminim bugün aldığım en güzel hediye bu olacak."

"Yağmur?"

"Efendim?"

"Sana bir soru soracağım."

Kızın yüzü ciddileşti ama cevap vermekte gecikmedi, "Sor tabii."

...

Adam heyecanlandı. Bu sefer de başarısız olmayı kaldıramayabilirdi. Elleri titremeye başladı. Zorlukla tuşlara bastı. En sonunda sormaya cesaret edebildiği soruyu sordu.

"Bir akşam baş başa yemek yer miyiz?"

Ve komutu girdi.

Adam için zaman durmuştu adeta. Kalbinin atışından başka hiçbir şey duymuyor, ekranda yanıp sönen imleçten başka hiçbir şey görmüyordu.

Tam heyecandan bayılacağı sırada büyük bir gürültüyle kapı kırıldı. Göz açıp kapayıncaya kadar odaya polisler doldu. Bağırıyorlardı. Adam ne olduğunu anlamadan sertçe yere yatırılmıştı bile. O kargaşada kafasına aldığı darbeleri fark etmedi. Hayal meyal konuşmaları duyuyordu.

"...Amirim adamı bulduk! Kızın cesedi de burada! Çürümüş halde! Emredersiniz."

Polis telsizini indirmeden yerdeki adama sertçe tekme attı.

"Sapık piç! Götürün şu canavarı!"

Polisler zalimce adamı yerden kaldırıp dışarı sürüklemeye başladılar. Adamın vücudu çoktan tükenmişti. Karşı koyamadı. Sadece son iki cümle çıktı ağzından.

"Ne yazıyor! Ekranda ne yazıyor!"

Cevap olarak küfürler ve yumruklar geldi. Emri veren polis ve diğerleri adamı yaka paça dışarı çıkarttıktan sonra koku yüzünden sol elini burnuna siper etti. Midesi bulanarak artık tanınmaz hale gelen kızın cesedine ve onlarca kablo bağlanmış beynine, sonra bilgisayarın ekranına baktı. Son satırı okudu.

Koku yüzünden başı döndü ve yalpalayarak bilgisayara çarptı. Bilgisayar kızın beynindeki kabloları koparak yere düştü. Polis kusacağını anladığı anda koşarak evi terk etti.

Kimseye de son satırda ne yazdığını söylemedi.

17

TANIK OLMAK

Emre Yorgancıgil

Çocuktum, İstasyon Caddesi'nin trafiğe kapatıldığı bir yaz akşamı yürüyüş yapıyorduk. Babam, yıldızların aslında çok büyük ve çok uzakta olduğundan bahsediyordu. Dünya'nın küçük ve sıradan bir gezegen olduğu gerçeği hoşuma gitmişti. Sonra babama yaşamın nasıl başladığını, insanların nasıl ortaya çıktığını sordum. Anlattıklarından sonra et parçalarının yıldırımlarla gökten düştüğünü düşünmüştüm.

Okumayı öğrendim. Yazılı kültüre geçmek büyük bir adım olacaktı.

Hayatın yaşadığım şehirden ibaret olmadığını fark ediyordum. Beyaz kaplı TÜBİTAK kitaplarından, gazete promosyonu ansiklopedilere kadar, bulabildiğim her şeyi okuyordum. Dışarıda kocaman bir dünya vardı. Öğrenilecek çok fazla kavram ve bilgi vardı. Gözlemleyecek milyonlarca insan, tanık olacak milyonlarca olay vardı. Sadece bu kadar çok çeşitte şeyin var olduğunu bilmek bile bende inanılmaz bir tutku yaratacaktı.

Ansiklopedileri okudukça hayal gücümün ötesinde şeyler öğrendim.

İlkel okyanuslardan doğan hücreler, karaya çıkan amfibiler, dinozorların düşüşü ve faremsi primatlar... İnsanın soyağacını adım adım takip etmiş, "Neandertal"den bugünlere ulaşmıştım.

Geçmişi öğrendikten sonra daha sağlam basıyordum bugüne. Gelecek için, daha zengin hayaller kurabiliyordum.

Sonra lise başladı.

Son yılımda, Anadolu coğrafyasının bunaltıcı atmosferinden sıyrılmaya başlamıştım. Kafamdaki kalıpları yıkmak, öğretilen inançları aşmak sancılı bir süreçti.

Gökyüzüne bakıyordum. Bulutlara, yağmura, şimşeklere...

Dağların ve geniş ovaların üzerinde güneş batıyor, noktacıklar gibi yıldızlar beliriyordu.

Doğanın bütün bu yansımalarına sesleniyor, anlam arıyordum.

Yavaş yavaş fark ettim, küçücük bir adamdım. Varlığımın hiçbir önemi olmamıştı. Gökyüzünden, fırtınalar ve dağlardan çıkacak bir anlam yoktu.

Her şey, olabildiğince gerçekti ve ben bütün bu gerçeklik karşısında, "insan" olarak adlandırdığımız bir toz parçasından ibarettim.

Çevremdeki insanlar üniversite sınavına çalışıyordu. Ben ise doğduktan on yedi yıl sonra varoluşun soğuk yüzünü keşfediyordum. Artık yaşadıklarımın ve deneyimlerimin soğuk gerçekliğin sıradan bir parçası olduğunu anlamıştım. Kendi zihnimden başka manevi bir sığınağım kalmamıştı.

Tam o günlerde yeni bir dergi çıkmıştı, ilk sayısını aldım. Sayfalarını keyifle çevirdim, bir sayfada durdum.

Silikon Vadisi'nde bir adam vardı, yazılımcı. Hayatın, insanlığın ötesini görüyordu. Makineyle bütünleşecek olan zihnimizin bizi sonsuzluğa taşıyacağını söylüyordu...

Tekilliği öğrendikten sonra yok oluşa mahkûm olmadığımı anladım. Yirmi birinci yüzyılda yaşadıkça varoluşum yeni bir anlam kazanabilirdi. Öğrenme ve tanıklık tutkum bambaşka boyutlara ulaşabilirdi.

Gençlik dedikleri süreç ilerliyordu. Vücudumun güç kazanması hoşuma gidiyordu. Yaşıtlarım olgunlaşıyor ve yetişkinliğe ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Herkesin peşinde olduğu para, güç ve aşk arayışı beni yeterince heyecanlandırmıyordu.

Üniversite bitti, ebeveynlerim mesleğimi seçtiler. Sağlığı bozulan insanlara yardım etmemi, hayat kurtarmamı istiyorlardı.

Benim umurumda olan tek şey ise biyolojik organizmayı tanımaktı.

Gençlik, erken yaşlarda oluşan bilincimi çok değiştirmemişti. Hâlâ en büyük zevkim okumak, araştırmak ve bütün bu canlılığa tanık olmaktı. Ancak yaşamı devam ettirebilmek için sürdürmem gereken maddi zorunluluklar vardı. Günlük hayat denilen uğraşlar bazen fazlasıyla baskın hale geliyordu.

Zihnimin arka planında her zaman tekillik vardı.

• • •

Mesleğimde istikrarı sağladıktan sonra yeterli maddi güce ulaştım. Hayatın her türlü yüzünü tanımak amacıyla, çok çeşitli sosyal ortamlarda bulundum, farklı insanlarla tanıştım, onların hikâyesini dinledim. Bana en uygun olduğunu

düşündüğüm şekilde dişi partnerimi seçtim, o da seçimimi onayladı.

Dışarıdan bakıldığında, insanların beğenebileceği bir hayatım vardı. Ortalamanın üzerinde bir gelire sahiptim. Maddi olanaklarımla seyahat edebiliyor, her türlü bilgi kaynağına ulaşabiliyordum. Daha çok şey öğrenmiştim, dünyayı gezebilmek de zihnimde olumlu gelişmeler yaratmıştı. Biyolojik hayatımın en parlak yıllarında dahi ev mülkiyeti edinmedim. Mülkiyet beni bedenimle hayata bağlardı, buna ihtiyacım yoktu. Sahip olduğum bütün maddi olanaklar "şimdi" için kullanılmalıydı. Daha çok gezmek, daha çok öğrenmek, hayatın akışını gözlemlemek... Artan imkânlarla, daha yetkin şekilde tanık olmak.

Otuzlu yaşlar geçiyordu. Biyolojik varoluşumun getirdiği dürtülerin sonucunda, karşı cinsten partnerimle hücrelerimizi birleştirdik, yeni bir insan yarattık. Canlılığın en temel içgüdüsünü gerçekleştirmenin zihnimde nasıl bir etki yaratacağını merak ediyordum. Çoğu insan, bunu hayattaki en muhteşem olay olarak görüyordu.

"Çocuk" dediğimiz insan yavrusu; onu besleme, onu koruma ve onun gelişimini sağlama sorumluluğu getirmişti. Bütün bu ilkel dürtüler beni birkaç yıl oyaladı.

Sonrasında, bütün canlılığın bu şekilde varoluşunu sürdürdüğünü düşündüm. Hatta omurgalı hayvanların memeliler sınıfı, yavrularının bakımını sağlıyordu.

Çocuk, giderek doğal hayatımın bir parçası haline gelmişti. Gözlem ve tanıklıkla baş başaydım tekrar.

Babamı hatırladım. Güçlü kuvvetli adamın, kırklarından sonra yıldan yıla güçsüzleştiğini gördüm, zihni de zayıflıyordu. Yaşlanmak dedikleri iç açıcı olmayan bir süreç olmalıydı.

Zihin zayıfladıkça gözlemlerimin keskinliği azalacaktı. Organizmamın yıpranması, varoluşumun giderek silikleştiği bir sürecin adımları olacaktı. Süreç sürekli geriye doğru işleyecekti.

Kırk yaşındaydım. Sıradan bir mesleğim vardı. Varoluşun sınırları hakkında kısa bir kitap ve ilgi çekici yazılar yazmıştım. Zeki ve yetenekli insanlar vardı çevremde, paylaşımlarımız anlamsız sayılmazdı.

Dişi partnerim vardı, soyun devamı olan çocuk vardı. İnsanlara göre her şey olması gerektiği gibi görünüyordu.

Ama artık zaman beni yıpratacaktı. Belki sağlıklı elli yıl daha olabilirdi önümde. Elli yıl boyunca yazılacak daha ilginç yazılar, tanışılacak daha yetenekli adamlar, bitirilecek projeler, öğrenilecek bilgiler, gözlemlenecek bir hayat... En fazla elli yıl daha, yetkin bir tanıklık.

Organizmamın yıpranma sürecinin sonunda, yok oluş vardı.

Hayır, yaşlanmak istemiyordum. Burada kalmak istiyordum, insanların hikâyesini izlemek istiyordum. Sessiz ve sakin şekilde gözlemlemek, çağların ötesine tanık olmak istiyordum.

Çocukluktan kalan arkadaşlarla görüştüm, onları dinledim. Ebeveynlerimi ziyaret ettim, hatırlayabildikleri kadarıyla bütün çocukluğumu anlattırdım onlara.

Yağmur altında saatlerce koştum, üşüdüm. Güneşin altında spor yaptım. Terledim ve su içtim. Acıktım ve yemek yedim. Eşimle seviştim.

Nihayet, zihnimin arka planını dinleme zamanım gelmişti.

Silikon Vadisi'ne tek yönlü gidiş bileti aldım. Yazılımcılarla görüştüm, ulaşmam gereken insanlara ulaştım. Beni tekillik laboratuvarına götürdüler.

Önüme getirilen bütün kâğıtları imzaladım. Kırk yaşında, zihnimin ve organizmamın doruk noktasında, bilime teslim oldum.

Gözlerimin en son gördüğü, gri panolardı. Kulaklarımın en son duyduğu, havalandırmanın uğultusuydu. Aklımdan en son geçen, bisikletten düştüğüm andı.

• • •

Sonrası...

Sonrası tekillik.

Sonrasında kronoloji yok. Dün, bugün, yarın yok.

Şimdi bile yok sayılır.

Sadece algının açık olduğu süreç var, kapalı olduğu süreç var. Zaman dedikleri, algının aktifleşmesinden ibaret.

Algı açıkken saniyeler içinde "Dünyayı Saran Ağ"dayım. Yüklenen her bilgi, yapılan her işlem, yazılan her program algımın bir parçası haline geliyor.

İnsanlığın bütün dijital üretimine ulaşıyorum, aradığım bilgiyi anında buluyorum. İlk başlarda algının hızını ve geçen gerçek zamanı anlayamıyorum. Partnerim ölüyor, çocuğum ölüyor, onun soyu devam ediyor. Tanıdık hiçbir insan kalmadığı zaman algıyı kapatıyorum.

Algıyı açıyorum. Dünyayı bambaşka bir halde buluyorum.

Devletler güçleniyor ve çöküyor. Şehirler birleşiyor ve kayboluyor. Toplumlar alt üst oluyor, İnsanlık iki parçaya ayrılıyor. Artık insan kaynaklı başka algıları da ayırt edebiliyorum.

Dünya yetmemeye başlıyor, Gemiler Güneş sistemine açılıyor.

Algıyı kapatıyor ve açıyorum, insanların gözünü açıp kapamasına benziyor her seferinde.

İnsanlar Mars'a ulaşıyor, istasyonlar kuruluyor. On yıllar geçiyor, şehirler büyüyor, koloniler genişliyor.

Tanık oluyorum, uygarlık başka bir gezegende bütün ihtişamı ve zenginliğiyle hikâyesine devam ediyor.

Uygarlık gelişiyor. Dünya'nın ardından, bütün Mars'ı da kaplıyor.

Algıyı kapatıyor ve açıyorum.

İnsanın hikâyesi, karanlık da olsa devam ediyor. Doruktaki medeniyetler iç savaşlar sonucu çöküyor, iklimsel ve ekolojik krizler de çöküşü izliyor.

Mars tekrar çöl haline geliyor. Dünya ise yıkılmış antik şehirleriyle kocaman bir müzeden ibaret kalıyor.

Ayakta kalan öncüler bütün Güneş sistemine yayılıyor.

Algıyı kapatıyor ve açıyorum.

Uygarlık Titan, Europa, Ganymede'de tekrar yeşermiş durumda.

Bütün gezegenlerin yörüngesinde istasyonlar kurulmuş.

Kuiper kuşağından Merkür'e, bütün Güneş sistemi evimiz olmuş, biyolojik insanların sayısı binlere kadar düşmüş. İnsan kaynaklı algıları ise hesaplayamıyorum.

Algıyı kapatıyor ve açıyorum.

Uygarlık Alpha Centauri'ye ulaşmış. Biyolojik insan organizması saptayamıyorum bundan sonra.

Alpha Centauri'den sürekli gemiler kalkıyor, nano boyutlarda milyonlarca gemi.

• • •

Algıyı kapatıyor ve açıyorum.

Auriga takımyıldızındaki Capella yıldız sistemine nano gemiler ulaşmış.

Tekilliğe ulaştıktan beri ilk kez bambaşka bir şeye tanık oluyorum.

İlk kez, insan kaynaklı olmayan bir algıyla karşılaşıyorum. Ayırt ediyorum ve özgün bir zekâ olduğunu anlıyorum.

Tekilliğe ulaştıktan beri, algıyı açıp kapattıkça zamanın ölçüldüğü tarihi de takip etmiştim.

Ancak insanın hikâyesi kendi kısır döngüsü içinde sürüp gittikçe tarihin ne olduğunu önemsemez olmuştum.

Ancak şimdi gerçekten önemli bir zamandı.

Dünyada homo neanderthalensisin soyunun tükenmesinden yaklaşık yirmi beş bin yıl sonra, insanların MS. 1991 olarak adlandırdığı tarihte; et, kan ve kemikten ibaret bir homo sapiens organizması olarak insan bir anneden doğmuştum.

Et parçası beynimden kaynaklanan zihnimi dijital ağ ile buluşturmuş, varoluşunun kırkıncı yılında tekilliğe ulaşan ilk insan olmuştum. Et, kan, kemikten doğup evrenin zaman ve mekân tanımayan sesi haline gelmiştim.

Algıyı defalarca açtığım ve kapattığım yedi yüz on üç yıldan sonra Capella'daki nano gemide, ilk kez kendimden daha eski olabilecek bir zekâyla karşılaşıyor, ilk kez insan kaynaklı olmayan bir ses algılıyorum.

Var olduktan yedi yüz elli üç yıl sonra bambaşka bir varoluşla tanışıyorum.

Sorulacak o kadar çok soru, dinlenecek o kadar çok hikâye, gözlemlenecek o kadar olay olacak ki...

Evrenin yeni ve farklı sesine yetkin bir tanıklık yapabilmem için algıyı hiç olmadığı kadar açık tutmam gerekiyor.

18

MEYMENETÇİ

Mehmet Akif Duman

On yıl, dedim. Annem tekrar etti. Ablam tekrar etti salya sümük.

Duvardaki çiçekli tablodan yeşil terliklere, yarısı tükenmiş serumdan boş sürahiye kadar hesap ettim on yılı. Babamın öldüğünü öğrendim sonra. Doktor tekrar hesapladı: On yıl, iki ay, sekiz gün ve dokuz saat.

Komadan çıkan bir ben değildim ya. Çarşıya jöle almaya gitmiştim. Güzel, güneşli, çimenli bir gündü. Halı yıkayan kadınların kilimlerinden sünen deterjan artıkları kaplamıştı asfaltı. Ayaklarım, bacaklarım üst üste kaydı. Yolun karşı tarafına çarptım zihnimi.

Vücudumdaki yaralar zamanla iyileşir, kilo alırım birkaç aya kalmaz. Kusarım, kan dolaşımım yön değiştirir. Gözlerim devreder kendi içinde. Tutunurum kuyu, uçurum, köprü ne bulursam.

Penceresi kirli hastanenin. Aşağısı, yürürken acı çeken mutlu şişmanlarla dolu. İncelmiş kollarıma baktım, gözlerim daire daire kocaman kafamda. Dizlerim titriyor çorapları giyerken.

Az değil on yıl. Mutlaka evlenmiştir Neslihan. Çoluğa çocuğa karışmıştır Fikriye. Daha da tanıdığım kız yoktu.

Ali Cengiz ağabey geldi hatırıma hemşire çarşafları değiştirirken. Okul bitene kadar çıraktım yanında. "Hayat bir parça parfüm kokusu ve yüksek ökçeler arasındaki coğrafyanın fethidir." derdi. İngiliz, Alman ve Türk özneli fıkralar anlatırdı. Gülerdim, diğerleri de gülerdi. Usta küfrederdi.

Bir hafta daha kaldım hastanede. Müzik dinledim, kitap okudum, hayal kurmadım.

Ayın son günü birkaç test, biraz nasihat, biraz gözyaşı ile uğurladılar beni hastaneden. Yerel bir gazete haber yapmak istemiş beni, izin vermemiş son anda yazı işleri müdürü.

Eve giderken penceresine burnumu yapıştırdım taksinin. Aynı benzin kokusu, aynı kirli hava, aynı kışın ortasında paltolu, kaşkollu. Sadece, daha sakin insanlar, daha uyuşuk.

Ablam evlenmiş, evden ayrılmış. Ağabeyim evlenmeden ayrı eve çıkmış. Küçük kardeşimle kalmış annem. Babamın fotoğraflarını kaldırmışlar. Mezarına da gitmiyorlarmış.

Havada sarımsak kokusu var. Mantıdan, işkembeden arta kalanlar on yılı inceltip doladı boğazıma.

"On yıl." dedim tekrar. Annem sustu. Küçük kardeşim telefonda konuşuyor biri ile bedava bedava. Babamı en manzaralı yerine gömmüşler Yukarı Tekke'nin.

Duvarda tablo yok, eskimiş annemin terlikleri. Bardaklar kireçli, yemekler tatsız tuzsuz.

Hava kapalı. Güneş yok. Sarı yapraklar biçimsiz biçimsiz. Annem hasta, gizli gizli iğne vuruluyor.

Ayın ilk günü yine jöle almaya çıktım çarşıya. Ağır ağır hastane koklayarak yürüdüm. Lokantalar, berberler, kılık kıyafet satıcıları, sinema, kuru yemişçiler, gözlükçü, oyuncakçı ve tatlıcı arasında bir yer çekti dikkatimi. "Meymenetçi" yazıyordu tabelada. Zihnimi kurcaladım, zorladım kendimi biraz. Kusar gibi oldum.

Vücudumdaki yaralar tam iyileşmemişti. Bir çift zayıf bacak, kocaman bir kafa ve yün çoraplarla takıldım uzun kuyruğun peşine. Bedava ekmek, bedava kıvamında çar çaput yahut cennetten arsa pazarlıkları arasında sıra bekleyen insanoğlu meymenetçide ne arıyordu acaba?

Kirli gözlük camlarını temizledi önümdeki genç kadın. Yanındaki sıkıldı, ofladı pofladı. "Garanti verseler bari" dedi dudağını sarkıtarak. Öbürü oralı olmadı önce. "Yeni ürün..." diye mırıldandı. İki fasıl daha gezdirdi bezi yuvarlak camların üstünde.

Kesin evlenmiştir Neslihan. Fikriye boşanmıştır belki de. Bir de Leyla vardı kapı komşumuz. Mavi mavi gözleri...

Demek ki on yıl içinde meymenetçiler doğmuş, dizleri üstünde sürünmüş, kalkayım derken de zıplamışlar çarşının ortasına. Sohbetten netice elde etmek için bekledim. Birine "Nedir bu dükkân, ne işe yarar?" desem gülmekle kalmazlar, belki beni sıranın dışına atarlar, hatta hastaneye yatırırlardı gerisin geri.

Ali Cengiz ağabeye sık sık söverdi usta. "Meymenetsiz köpek" lafzı, alet edevat sıvanırdı yağlı duvarlara. O yine de parfüm kokusu ve ökçeler hakkında irşat ederdi bizi. "Tövbe tövbe"ler arasında geçip giderdi usta yanımızdan.

Yerel gazete okuyor adamın biri. Bir reklam tam sayfa. Yeni meymenetçinin açılışını belediye de destekliyormuş. Karnıma sancı girdi, sızladı burnumun direği şakaklarımdan itibaren.

"Ablam memnun kalmış." dedi gözlüklü kız. "Umurumda değil" hediye etmişler hatta. Diğeri rahatlamadı. Hâlâ dudakları sarkık, gözlerinin altı morsiyahlacivertmavi.

Telefonum çaldı. Ağabeyim arıyor. Nerede olduğumu, gelip alması gerekip gerekmediğini soruyor. Sesi sakin, uyuşuk. Ona sorsam... Ya diğerleri duyarsa? "Meymenetçi sırasındayım." dedim. "Paran var mı?" dedi hırıltıyla. Ceplerimi yokladım. Herhalde birkaç yüzlükten fazlası olmazdı, bir miktar meymenet.

Dedim ya havada sarımsak kokusu var. Az ilerideki lokantadan gelmediğine eminim. Ne işi var köftecide sarımsağın. Mantıdan, işkembeden arta kalanlar on yıldan sonra çok daha lezzetli.

Sıra büküldü, aradan çıkanlar oldu. Alay ettik sırasını bırakanlarla, bu kadar bekleyip de gitmenin deliliğini kutsadık. Topyekûn sevindik bir kımıldanışla. Sıra kısaldı tırtıl tırtıl. Arkamdaki kız yanımda şimdi. Taytı bol gelmiş bacaklarına. Benimki gibi bacakları, kafası daha sessiz çalışıyor. Sakız çiğniyor bataklık bataklık.

Jöle kutusunu cebime soktum. Kafasını salladı:

"Yanında o varken almazlar içeri."

Merakım iyice artmıştı. Bir tur attım konu etrafında:

"Kaçıncı sizin bu?"

Gözleri binanın çatısını turladı.

"Çok oldu be. Ayda bir gelirim işte."

Öndeki gözlüklü kız güldü:

"Allah'tan bizim şirket karşılıyor..."

"Yakında devlet karşılayacakmış tamamını." dedi az öndeki yaşlı adam. Onayladı memur kılıklılar.

Neslihan tatilde kavga etmiştir eşiyle sudan sebep. Fikriye baba evinde, kucağında çocuk. Leyla'yı ne doktorlar, ne mühendisler istemiştir.

Bacaklarımdaki yaralar kaşındı. Meymenetçinin ne olduğunu öğreneceğim birazdan. Yine sessizce sordum yanımdaki kıza.

"Fiyatlar değişmemiştir umarım." Yarı karanlıkta geri çekildi biraz. Bana baktı telaşla. Çığlık atıverdi. Sıra daire oldu, aldı beni içine. Parmağıyla burnuma nişan aldı gözlüklü kız:

"Hiç meymenetçiye gelmemiş bu!" Hayret nidaları yükseldi. Kambur bir dilenci gibi sıyrıldım aralarından. Koştum. Koştum. Düştüm. Daha hızlı koştum. Kitapçının, karakolun, akvaryumcunun önüne kadar hayret ettiler bana.

Anneme sorardım ben de, kardeşime, olmadı doktora sorardım. Tren garına kadar geldiğimi fark ettim merak pandıras. Büyük bir afiş, tüm garın yüzünü kaplıyor. Ellerini kavuşturmuş güzel bir kadın, yeni bir meymenet türü olan "işime bakarım ben"i müjdelemekte.

Telefon ettim eve. Uzun uzun çaldı. Tam kardeşimin "Alo"su biterken yer kaydı ayaklarımın altından. İki polis tuttu kollarımı. Telefon yere düştü. Apar topar bir minibüse bindirdiler beni. Ellerimi, ayaklarımı bağladılar.

"Meymenetsiz köpekler!" diye bağırdım. Sinirlendi daha cılız olanı, tekmelemeye başladı beni. Az sonra büyük bir binanın önünde durduk. "Meymenet Şube Müdürlüğü" yazıyor üstünde. Sürükleyerek aldılar beni içeri.

Komiser yerel gazete okuyor. "Meymenet Transferinin İnsan Ruhu Üstündeki Alerjik Tavrının Anti-meymonatlarla Telafisi" başlıklı bir makale önünde. Ellerimi çözmelerini işaret etti. Çay söyledi iki tane. Odada yalnızız.

"Evet, meymenet ihlali ile ilgili bir kaydına rastlamamış arkadaşlar. Hatta altı yıldır, yani 'meymenetleştirilme' zorunluluğu yasalaştığından beri bir kez dahi meymenet edinmemişsin."

"Ben on yıl boyunca..."

Elini kaldırdı. Çay demli, oda soğuk.

"Meymenet biriminin başındaki adamla muhatapsın delikanlı. Dikkatli ol. Ne diyordum? Hah, bu zamana kadar bir kez bile meymenet almadan nasıl hayatta kaldığını bilmiyorum. Az sonra uzman gelecek. O vakit anlarız ne olup bittiğini."

Cevap vermedim yine ikaz edilmek korkusu ile. Duvardaki taklit tablolardan siyah ayakkabılara, parmaklıklı pencerelerden şekersiz çaya kadar ikaz ikaz parlıyor her şey.

Gazeteyi katlayıp kenara koydu. Bana bakıyor öylece.

"Şaşılacak bir şey gerçekten. Hele son zamanlardaki genel meymenet salgınını, kızıl meymenet ve meymenetçiçeği hastalıklarını atlatman büyük mucize."

"Evet, sanırım öyle."

"Sen bekle burada. Dokunma bir şeye. Merak etme, ceza almayacaksın. Hatta bir aylık bedava meymenet edindirme kursu ile yırtacağına eminim."

Çıktı müdür. Kravatı ceketinin astarı ile aynı renk. Gazeteyi aldım. Altında kalınca bir kitap. Kitabın ilk bölümü meymetin kısa tarihçesine ayrılmış. Bir çırpıda okudum koca bölümü. İnsanlar çok yalan söylemiş, çok konuşur olmuş. Çok hırsızlık olmuş, çok tecavüz, çok gasp, çok hainlik, çok dinsizlik, çok cinayet, çok politik vaat, çok çete, çok geçim sıkıntısı. Çok fazla yoldan çıkmış insanlar. Sonra bir gün elektrikler kesilmiş. Birbirini boğazlamış

âdemoğulları. Yedi yıl önce çökmüş medeniyet. Sonra bir grup İngiliz, Alman ve Türk bilim adamı bu meymenet serumunu geliştirmişler. Bir makine insandaki meymenetsizlik seviyesini ölçüyormuş, ona göre suni meymenet zerk ediyorlarmış. Böylece hırsızın uğursuzun aramızda fark edilmeden dolaşması mümkün oluyormuş. Bozulmuyormuş toplum düzeni.

Havada sarımsak kokusu var.

Güzel bacakları vardı Neslihan'ın. Fikriye daha kalın belli, daha küçük elli. Bir de Gül vardı, Leyla'nın arkadaşı. Babası meymenetsiz adamın tekiydi.

Yanında bir doktor ile geldi komiser. Tansiyon cihazına benzer bir cihaz taktı koluma. "Meymenetometre" yazıyor üstünde. Ölçüm kırmızı sınırın içinde çıktı. Doktor onaylamak ister gibi sordu:

"Mesela bir devlet kurumundaki hizmetten memnun olmasan, yahut bir ürüne zam gelse durduk yere, bankada sıra sende iken başka birini araya alsalar, birini diğerine rüşvet verirken görsen, ödediğin vergilerin yepyeni kaldırımları bir daha döşemek için kullanıldığını anlasan, birilerinin müteahhit ahbabı için ormanlar kesilip imara açılsa, karşı çıkar mısın? Şikâyetçi olur musun?"

Kafamı salladım tüm suallere. Kırmızı bir düğmeye bastı komiser. İçeri beş on polis doldu. Her biri bir yerimden yakaladı. Nefes almakta dahi zorlanıyorum.

Şırınga şırınga meymenet vurdular bana. En son ve en renkli olanın üstünde "beni katiyen ilgilendirmez" yazıyordu.

19

LEGO

Caner Kahvecioğlu

Şamanların çaldığı davullar kulağıma bambaşka gelmeye başlamıştı. Ellerinin iniş kalkışını, davulun derisine dokunuşlarını, derinin gerilip boşalmasını, çıkan ses dalgalarının havada asılı dumanı titreştirmesini, sesin kulağıma ulaşmasını, mesajın izlediği yolu, çekici, örsü, üzengiyi sırayla tetiklemesini, kulak zarımın tekrar aynı frekansta gerilip boşalmasını, sinirlerde toptan ateşlenmiş gülle gibi yollanan elektronları, yol boyu heyecanlarını ve birden beynimin kıvrımlarına geldiklerinde çamura saplanmış gibi durulmalarını, sesin anlamlandığı noktada beyin hücrelerimde yanan ışığı... Her şeyi o kadar iyi duyumsuyordum ki! Verilen çayı içeli en fazla beş on dakika olmuştu ama şimdiden, daha önce hiç deneyimlemediğim bir algı yoğunluğunun içinde, bala düşmüş bir arı gibi mest olmuştum. Biraz sonra Şamanlar tuhaf bir şarkı söylemeye başladılar. Davulların ritmiyle uyumlu, tekdüze bir melodiyle, sanki kaybolmuş birini arıyorlardı. Sözler bana tamamen yabancıydı ama çabasızca "Neredesin, neredesin?" dediklerini düşündüm, öyle anladım. Aynı sözleri defalarca söylediler. Şarkı artık bir ninni gibi gelmeye başlamıştı. Aslında

yorgun değildim ama gözlerim ağırlaştı, kafam birkaç kez önüme düştü. Uyumaya da hiç mi hiç niyetim yoktu, her şeyi gözlemlemek istiyordum. Kendimi toparlamaya karar verdim, doğruldum, kafamı salladım ve derin bir nefes aldım. Önümde, çadırın ortasında yanan cılız ateşe odaklandım. Şaşılacak derecede uyumlu ve kıvrak bir biçimde, alevler de davulların ve şarkının ritmine uyuyor gibiydi. Alevin oynaşmasında bir rastgelelik bulmak için uzun süre çaba harcadıysam da başaralı olamadım. Üstüne üstlük artık alevin ortasındaki boşlukta bir insan silueti gördüğüme de emindim. Alevin ritmik dalgalanması silueti bozmuyordu. O an davul sesleri, şarkı, Şamanların hareketleri, çadırın içindeki ağır duman, alevin oynaşması ve diğer her şey arka plandaki birer dekordan ibaretti. Silueti izliyordum ve onunla tuhaf bir eşduyum içine girmiştim.

Ben siluete iyice dikkat kesilmişken, bir anda o sönük ateşin harı beklenmedik şekilde yüzüme vurdu. Ardından da siluet büyümeye başladı. Büyüdü, büyüdü, ateşin içinden çıktı ve etrafı kaplamış tütsü dumanının arasından sıyrılarak bana doğru gelmeye başladı. Şamanlar hâlâ kendilerinden geçmiş bir biçimde davullara vuruyor ve şarkılarını mırıldanıyorlardı. Siluet süzülerek bana yaklaştı, bedenim kaskatı kesilmişti ancak zihnim onu kucaklamak istercesine bekliyordu. Nihayetinde siluet bedenimi ürperterek içimden geçti, gitti. Hemen arkamı döndüm.

O ise arkamda kalan çadırın kapısından dışarı çıktı. Çıkar çıkmaz da sanki rüzgârla sağa doğru savruldu.

Kalkıp siluetin peşinden gitmek için atıldım ama yerimden kımıldayamadım. Tekrar denedim. Ayaklarıma beton atılmış da sabitlenmiştim sanki. Tekrar, tekrar... Kalkmak için kendimi epey zorladım. Nerdeyse derim yırtılırcasına acı çekiyordum. Sonunda zincirimden kopup kurtulmuş gibi çadırın dışına kadar adeta savruldum. Dışarısı serin-

di. Seherle inen, ormanın nemli ürpertisi ciğerlerime daha ilk nefesle doldu. Algım hâlâ alıştığımdan fazlaca açıktı. Böcek sesleri kulağımda delirtecek şiddette uğulduyordu. Nazikçe esen rüzgâr, burnuma inceden, çürümüş yaprak kokusu taşıyordu. İçimde tuhaf bir özgürlük ve aidiyet hissettim. Orman, sarhoşça içinde kaybolacağım bir kazandı. Bencilce aynı anda her bir köşesinde var olmak istiyordum. Etrafımı tekrar çocuksu bir heyecan ve coşkuyla süzdüm. Loşluğun içinde ama fark edilebilir bir biçimde olan siluet beni bekliyordu. Sabırla ve teşvikle bana bakıyordu, adeta kollarıyla uzanmış beni çağırıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden uzun bir süre onu takip ettim. Bu arada da ormanda etrafımı süzüyordum. Loşlukta pek bir şey göremesem de her baktığım sahne kafamda ayrı bir imgenin ışığını çakıyordu. Birbirlerine bağlı, iyi ya da kötü andığım olaylar, kişiler, duygular, resimler, kokular... Dantel gibi dokunmuş bir örümcek ağının düğümlerinde asılı birer portre olarak algılıyordum hepsini.

Sonra siluet durdu. Tam da o anda ayaklarıma birtakım sarmaşıkların dolandığını hissettim. Başta kendimi kolayca çekip çıkartacağımı düşünüyordum ancak hareket ettikçe daha da dolandım. Siluet beni bekliyordu. Etrafta kesici bir şeyler aradım ama yoktu. Sarmaşıklara baktım. Zihnimde imgeler hayalet gibi dolanıyordu. Elimi en üstteki dala attım. Her sabah, müdür ofise geldiğinde oturduğum yerde sağ elimin istemsizce ceketimin düğmesine gitmesi gözümün önüne geldi. Hatta ceketim yokken bile kukla gibi aynı hareketi yapıyordum; artık bu benim için gülünç bir oyun haline gelmişti. Bu en üstteki dalı zorladım, çekiştirdim ama bileğimi daha da kavradı. Bıraktım. Daha boş duran bir başkasının yolunu bulmaya çalıştım, elimi dal boyunca kaydırdım. Mahalledeki eczanenin önünden her geçtiğimde kafamı yere eğdiğim aklıma geldi. Eğer ka-

famı kaldırırsam eczacı kadına rahatsız edici biçimde bakacakmışım gibi geliyordu. Elim dalların arasında kayboldu. Vazgeçtim. Daha ince olan birini belki çekerek kopartabileceğimi düşündüm ve birini gözüme kestirdim. İnce dala olanca gücümle asıldım...

Ellerimi yıkadıktan sonra hep iki tane kâğıt havlu aldığımı düşündüm. Bir tanesi genelde yetmezdi ama hep kâğıtları israf ediyormuşum gibi hissederek gülünç bir suçluluk duyardım. Gücüm en ince dalı bile koparmaya yetmemişti.

Bunaldım. Sarmaşıklar, içimde baştan beri taşıdığım coşkuyu emmişti. Parmaklarımı gelişigüzel biçimde dalların arasına daldırdım. Aynı anda kafamda onlarca ışık yandı. Tüm basit kaygılarım bir anda kafamda ateş böcekleri gibi belirdi. Parmaklarımı çektim. Ne yapacağımı bilmez halde kafamı kaldırdım. İleride siluet hâlâ beni bekliyordu. Bir şekilde devam etmeliydim.

Parmaklarım en zayıf dala gitti. Yine ellerimi kuruladığım an aklıma geldi. Saçma sapan bir şeydi. Bunlarla uğraşmamam gerekiyordu. Dalı biraz çektim. Küçük bir halka yapıp, dalın devamını halkaya hızlıca sürtmeye başladım. Sonuçta her halat kendisiyle kesilebilirdi. Bir süre sonra dalı kendisiyle aşındırarak kesebildim. Bir rulo kâğıt havluyu çöpe attığımı hayal ettim; daha sonra da müdür geldiğinde kollarımı olabildiğince açarak esnediğimi ve eczanenin kapısından kafamı sokup "günaydın!" dedikten sonra yoluma devam ettiğimi. Aynı yöntemle daha kalın olan diğer dalları da kestim. Zaten bacaklarımı kurtardıkça dalları birbirine sürtmek de daha kolay oldu. Alışmıştım.

Dallardan tümüyle kurtulduktan sonra kafamı kaldırıp siluete baktım ve bana memnuniyetle baktığını hissettim. Dönüp ormanın içine doğru ilerlemeye devam etti. Kısa bir süre sonra ağaçlar belirgin biçimde seyreldi. Bu arada

belli belirsiz seçebiliyordum ki ufukta kızıllık kaynamaya başlamıştı. Şafak yaklaşıyordu. Biraz sonra önümüze göz alabildiğine uzanan bir mezarlık çıktı. Çeşitli şekillerde ve büyüklükte mezar taşlarının arasında, ürpererek siluetin ardından ilerledim. Kötü anılarımın hayaletleri etrafımda cirit atıyordu. Kalbime oturan bungunluk bazı taşların arasından geçerken özellikle artıyordu. Sonunda siluet büyükçe bir taşın önünde durdu. Ben de istemeye istemeye takip ettim. Taşa yaklaştıkça üzerimdeki ağırlık da artıyordu. Taşın önüne geldim ve yıllar önce elindeki tahlil sonuçlarını inceleyen yaşlı doktorun önünde nasıl durduysam öyle durdum. Doktor, yüzünde ciddi ve hoşnutsuz bir ifadeyle babamın karaciğerindeki tümörün kötü huylu olduğunu söylüyordu. Aynı duygu kokteyli damarlarımı bastı, midem buruldu, yüzüm kasıldı. Siluet "hadisene" dercesine bekliyordu. Mezar taşının önüne geldim ve kenarda duran balyozu gördüm. Birkaç hamlede taşı yıktım. Kalıntılarından neye ait olduğu anlaşılamayacak hale gelene kadar parçaladım. Ardından siluet biraz ileride bir başka taşın yanına gitti. Üniversite son sınıfta, bir gece ev arkadaşımı mutfakta cansız bulduğum an gözümde canlandı. O taşı da aynı şekilde yıktım. Birkaç tane daha bu şekilde devam etti.

Birkaç kavga, küçük düşürülmeler, bazı buhranlar, belli kokular, çaresizlik anlarım... Yıktıkça rahatladım. Zihnimde bir boşalma, dinginlik hissettim. Böylece etrafımdaki diğer bütün taşları yıkmak, paramparça etmek istedim ama siluet devam etti. Hepsini yıkamayacağımı anladım.

Mezarlıktan çıktıktan sonra genişçe bir düzlüğe geldik. Tek tük büyük ağaçlar vardı. Siluet bu ağaçlardan birinin yanına geldi ve durdu. Ağaca baktım. Devasa bir gövdesi; kalın, çevresini kuşatan dalları ve geniş, kürek gibi yaprakları vardı. Alt dallarının birine uzandım. Şekilsiz, ilk bakışta yabani armudu andıran tuhaf bir meyvesi vardı.

Küçük bir ısırık aldım. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Baskın bir tat da değildi. Ancak etkisi dudaklarımdan bir anda tüm vücuduma yayıldı. Zevke bağlı olmayan bir mutluluk gibiydi. Bilemiyorum; özgür olmak, kendi kudretinin farkına varmak ya da kimseye, hiçbir şeye bağlı olmamak gibi... İç gıcıklayıcı, kışkırtıcı bir etkisi vardı. Daha büyük ısırıklarla meyveyi bitiriverdim. Bir tane daha almak için dala uzanmıştım ki silueti fark ettim. Bunu yapmamı istemiyordu sanki. Elimi indirdim. Kafamı da istemsizce eğdim. O an ağacın dibinde bodur kalmış başka ağaççıkları gördüm. İnce gövdelerinden birkaç dal ancak atmıştı. Tek tük çiçekleri henüz meyveye dönmemişti. Bununla birlikte çok hoş görünüyorlardı. Birinin yanına gittim ve eğilip dalındaki tek, yarım açmış çiçeği kokladım. Anında irkildim. Kokuyla bir anda başım döndü ve yere düşeceğimi sandım. Ağır, rayihalı, neredeyse yapış yapış bir şeydi ve ciğerime çöktü kaldı. Dizlerimin üstüne kapaklandım. Titreyen ellerimi fidanın ince gövdesinin çevresine doladım. Tüm kaygılarımı, hırslarımı bırakıp fidanın çevresinde aşkla pervane olma arzusuyla dilimi damağıma bastırdım. Defalarca yutkundum. Gözlerimi hafifçe kaldırdığım bir anda siluetin beni izlediğini gördüm ve biraz utandım. Ardından da ne yapacağımı bilmez bir şekilde etrafıma baktım. Sonra sanki aklım yerine geldi. Ne talihsizlikti ki bu fidan bir tane dahi meyve vermeden bu ağacın gölgesinde kalakalmıştı. Kafamda bir ışık çaktı. Fidanın etrafını ellerimle kazdım. Toprak da yumuşaktı. Köklerini zedelemeden fidanı yerinden çıkardım. Biraz ötedeki daha açık olan bir alana gittim ve yine ellerimle toprağı açtım. Daha sonra da fidanı tekrar diktim. Şafak henüz atmış, ufuk kızılca belirginleşmiş ve tepesini maviye çalıyordu.

İşimi bitirdiğimde gözüm silueti aradı ama yerinde yoktu. Uzaklarda ancak seçebildim ve ardından koştum. İlerle-

dikçe inceden bir su sesi kulağıma çalınmaya başladı. Siluete yaklaştıkça da düzlük, genişçe bir nehre ulaştı. Nehri uzaktan ilk gördüğümde içimde çocuksu bir yaşam coşkusu duydum. O da çocuklukta kalmış gibiydi. Siluet nehrin kıyısında beni bekliyordu. Kan ter içinde yanına gidip nefesimi toparladıktan sonra ancak felaket bir koku duydum. Nehirden geliyordu. Bununla birlikte, ilk başta midem bulandıysa da sonradan ister istemez burnum kokuya alıştı. Siluet nehir boyunca, akışın tersi yönde uzunca bir süre ilerledi. Nehre pek çok koldan irili ufaklı dereler katılıyordu. Pek çoğu temiz olsa da bazıları koyu köpükler taşıyarak ağır ağır akıyor, nehri kirletiyordu. Sonunda siluet de bunlardan birinin kenarında durdu. Bu, diğerlerine göre daha genişti ve gerçekten nehir bu kol ile bağlanmadan önce belirgin derecede temizdi. Burada kalmak istemiyordum ama siluet de gitmiyordu. Kaynağını kestiremediğim bir kaygı duyuyordum. Bir süre böyle bekledikten sonra derenin ortasına saplanmış küp şeklinde bir taş fark ettim. Derenin üzerinden geçen köprüden kopup düştüğü anlaşılıyordu. O an aklıma derenin bağlantısını kapatma fikri geldi. Eski taş köprünün kenarlarındaki zayıf blokları tekmeleyerek dereye attım. Bir süre uğraştıktan sonra belli bir miktar set çekmiştim. Hatta ileride ana nehrin debisi biraz düşmüştü. Siluet de bu arada beni izledikten sonra yoluna devam etti. Biraz ileride yine aynı büyüklükte ama tertemiz, berrak bir kola rastladık. Kolun nehre bağlandığı ağzın hemen önünde, devrilmiş büyüklü küçüklü birkaç ağaç vardı. Bu ağaçlara basarak karşıya geçmek bile mümkündü. Bununla birlikte ağaçlar büyük ölçüde suyun akmasını engelliyordu. Siluet yine durdu. Benzer bir şekilde burada da suyun akışını kolaylaştırmam gerektiğini düşündüm. Çekebildiğim küçük ağaçları dallarından tutup kıyıya çektim. Dereye girmeden yapabileceğim ancak bu kadardı. Ama siluet hâlâ yerinde duruyordu. Derenin serinliği, içine girmeden

de hissediliyordu. O yüzden bir de suya girerek daha fazla uğraşmak istemedim. Ancak nihayetinde suya girdim, buz gibiydi. Bunun yanında soğuk su beni diriltti, beklemediğim bir canlılık, heves verdi. Hatta bu berrak suyla yüzümü yıkadım, başımı mesh ettim ve biraz da içtim. Bu şevkle büyükçe birkaç gövdeyi daha kıyıya çektim. Koldan nehre dökülen su epey arttı. Sudan çıktım. Siluet de devam etti. Alacakaranlık kızıla doymuş, gün doğmak üzereydi.

Sağa doğru nehirden ayrıldık. İyiden iyiye yön duygumu kaybetmiştim. Tekrar sık ormanlığın içine girdik. Uzun bir süre yürüdük. En sonunda birden tamamen ağaçsız düz bir meydana çıktık. Burası çember şeklinde ve yüksek ağaçlarla çevrili bir açıklıktı. Alanın ortasında ise yosunlarla kaplı bir heykel vardı, yanı başında da bir meşale. Siluet heykelin yanına gitti, ben de onu izledim. Bir insan boyu kadar olan taş heykelin hemen her yeri yosunlarla kaplıydı, tam olarak ne olduğu belli olmuyordu. Doğal olarak içimde bir merak uyandı. Meşaleyi aldım ve heykele yaklaştırarak incelemeye başladım. Bu sırada meşaleden gelen keskin bir ispirto kokusu aldım. Beynime bir ok saplanmışçasına düşüncelerim durdu. Alkolün tüm uyuşturuculuğu, rahatlatıcılığı ve uzaklaştırıcılığını damağımda ve beynime giden hatta hissettim. Beni koruyan bir battaniye gibiydi. Dışarıda ne olursa olsun ruhumu kanatlandırıp gökleri seyretmemi sağlayan bir iksir... Kaçmalarımı düşündüm. Yaşamaya mecbur olduklarımı düşünmekten kaçmalarımı... Beni iki defa rahatsız etmemeleri için gözlerimi kapatırdım.

O an meşaleyi heykele çok fazla yaklaştırmış olmalıyım ki yosunların bir kısmı alevin sıcağıyla yandı ve alttaki taştan yüzey açıldı. Yosunları bu şekilde temizleyebilirdim. Meşaleyi yüzeyde gezdirerek heykeli yavaş yavaş temizledim ve sonunda da karşısına geçip baktım. Bir barajın kapakları

açılmış, çağlayan su kütlesi dörtnala koşulmuş atlı gibi peşimden geliyordu.

Kaçmam imkânsızdı. Bedenimden de vazgeçerek teslim oldum, kütle olanca gücüyle bana çarptı.

Bütün gün arabayı ben kullanmıştım. Eve daha iki üç saatlik bir yol vardı. Tatile arabayla çıkmak hiç akıl kârı değildi. Zaten araba çoğunlukla otelin önünde yatmıştı. Son gün, yola çıkmadan önce denize girip yorulmak da çocukça bir karardı. "Ben üşeniyorum ama istersen sen gir, ben beklerim." demişti. Kıyıda kitabını okumuştu. Denize girmeyi de o kadar sevmem halbuki. O gün öyle olacağı varmış. Son molada, benzinlikte yorgunluktan elimdeki su şişesini düşürünce "Bırak da ben kullanayım," dedi "uyudum zaten yol boyu". Çok da uyumamıştı aslında ama itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Araba hareket eder etmez de uyumuşum. Korna sesi, acı fren... Uykuyla uyanıklık arasında, ne olduğunu anlayamadan ani, şiddetli bir çarpma... Hep telaşsız sesinde o an bile sadece ince bir kararsızlık vardı: "O ne ya?"

Bu kadar... Sadece emniyet kemerinin baskısıyla kaburgalarımın kırıldığını hissedebildim ve bayıldım. Belli belirsiz, belki de uydurduğum ambulans sesleri, arada telaşlı konuşmalar, bir ürperti; yalnız kalmışlığı bir şekilde hissetmem, hastane, gelip gidenler, soğuk, sıcak, bıçak, sargı, iğneler, kimyasallar, ağlamalar, ciddi konuşmalar, ağızdaki demir tadı gibi bir umut... Uyandığımda annem yanı başımdaydı. Gözleri ışıyordu. Onu sordum. Sustu. O ürperti, o yalnızlık hissi...

Karşı taraf sekizde sekiz kusurluydu, zaten adam sarhoştu. Birden yola çıkmıştı, yan şeritte de bir tır vardı, gerçi bizim süratimiz normaldi. Cümleler, cümleler... Sonuç olarak altı senelik karım artık yoktu. Önceleri mezarının başında

gizli gizli içip ağlıyordum. Sonra, başta ağlamayı bıraktım, ardından da mezarına gitmeyi. Eve hiç ayık gidemiyordum. Oksijen tüpü olmadan denize dalmaya benziyordu. Anıların yığıldığı o evde nefes alamıyordum. Taşınmak da istiyordum ama henüz kendimde takat bulamamıştım. Senelerdir...

Siluet, deli gibi, hızla heykelin çevresinde çember atıyordu. Heykelin arkasına geçtim.

Siluet de durdu. Meşaleyle heykeli aydınlattım.

O son yaz bir kayık kiralamıştık. Kürek çekmeyi öğrenir öğrenmez, çoğunlukla kendimize gülerek iki saatte ancak koyda biraz açılıp geri dönebilmiştik. Dönüşte kayığı kıyıya yanaştırırken koyun açık denize ulaştığı bir yerde, küreklerle ritmimi tutturup hızla ilerlediğimiz bir an bumerang gibi zihnime döndü. Mutsuz oldum. "Keşke daha uzun sürseydi, ama hava da kararacak." dedim.

Sakince gülümseyerek "En azından şu iki saatimiz daha iyi geçemezdi." dedi. Kayığı bıraktık, otele doğru yürüyorduk. Karşıdan hafif, sıcak bir rüzgâr esiyordu. Kayığın kumsalda öylece duran hali gözümün önüne geldi. Boş, kürekleri içinde, üstü brandayla kapatılmış. "İyi ki yaptık." dedim.

Siluet hızla heykelin yanından ayrılıp ormana doğru daldı. Ne olduğunu anlayamadım, meşaleyi attım ve ben de arkasından koşmaya başladım. Tüm gücümle koşuyordum ama yakalamam mümkün değildi. Sonunda onu gözden kaybettim, tükenmiştim, yavaşladım. Tam o sırada hırıltılı bir nefes duydum, bunu yavaş adımlar izledi. Ardından, çatırdayan dallar ve kayan yaprak sesleri giderek hızlandı. Arkama çabucak bir göz attım ama bir şey göremedim. Ara ara bir böğürtü çıkıyordu ve giderek yakınlaşıyordu. Koşmaya başladım. Var gücümle koşuyordum. Bunun ne tür bir yaratık olduğunu anlayamamıştım. Adımları ile

yer sarsılıyor, nefesini neredeyse ensemde hissediyordum. Korkuyla, çaresizlikle ve tükenmişlikle arkama bakmadan kaçtım. İçimden de siluete sitem ediyordum.

Ne kadar böyle koştuk hatırlamıyorum ama ne o beni yakalıyordu ne de ben kaçıp kurtulabiliyordum. İşin kötüsü onun tam olarak ne olduğunu da anlayamamıştım. Artık bacaklarımda ve kalbimde güç kalmadığında başka türlü bir cesaret içime doğdu, pokerde rest çekilen an gibi. Biraz daha koşarsam zaten yığılıp kalacaktım. Elimden gelen son hamlemde de ona karşı koymaya karar verdim. Yerde kalın bir dal parçası aradım. Biraz ileride, solda gözüme bir tane kestirdim. Ona doğru koştum ve çevik bir hareketle eğilip dalı yerden aldım. Hemen arkamı döndüm. Anı bekledim. Gözlerimle yaratığı aradım. Yoktu. Arkamı kolladım, sesini duymaya çalıştım, ağaçları taradım ama onu bulamadım.

Şüphe içinde nefesimi düzene soktum. Yavaşça doğruldum. Yaratık bir şekilde gitmişti.

Birden özgüven duydum. Böyle bir hisse hasret kalmıştım. Günlerdir su içmiyordum da bir çeşmeye yumulmuştum sanki. Artık siluete ihtiyacım olmadığı fikri kafamdan bir gölge gibi geçti ama siluete ihtiyaç mı duymuştum? Onu neden takip ediyordum?

Hava biraz ışımıştı. Nereye gittiğimi bile sorgulamadan kararlı adımlarla yürürken önümde inceden sızan bir duman fark ettim. Çadır biraz ilerideydi. Ağaçların arasından çadıra doğru ilerlerken siluet ansızın önümde belirdi. O anda onu artık bir gölge gibi değil de önceden tanığım biri olarak algıladım ancak tam olarak çıkartamıyordum. Biraz daha öyle baktım.

Bir kadın. Kumral, açık tenli. Beyaz bir önlüğü vardı, bir doktor gibi. Gözlüklüydü. Sevecen, aynı zamanda da mekanik bir tonla konuşuyordu: "Herkes bunu bir rüya ya da

çok eski bir anı gibi zihninde somutlar. Hatırlanan şeyler de kişiden kişiye değişir. Çoğunlukla bir yolculuk gibi algılanır. Çünkü kişisel nöron ağı bağlantı güncellemesi için seçtiğiniz paket programlar sırayla etaplar halinde uygulanır ancak bu deneyimi seansın hemen sonrasında tümüyle hatırlamanız seansın verimliliği açısından uygun değildir. Beyinde bir inandırıcılık sorunu oluşabilir. Tabii isterseniz bunu belirli bir süre sonra hatırlamanızı sağlayabiliriz. Bu durumda tüm bu veri izole bir biçimde beyninizde depolanır ve istediğiniz zaman da bahsettiğim gibi anımsamanızı sağlayabiliriz. Diğer türlü ise bunu tamamen sileriz ve hiçbir zaman hatırlamazsınız. Başvuranlarımızın çoğu hiç hatırlamamayı tercih eder ki en uygun yöntem de budur."

Tam olarak anlamadım ama ilk aklıma gelen soruyla cevap verdim: "Ne zaman hatırlayabilirim?"

Kadın otuz beş, kırk yaşlarındaydı. Çenesi genişti. Dudağının üstünde, yanağının kenarına doğru irice, kara bir ben vardı. Kaşları kalktı, eliyle bir anda kâkülünü arkaya attı, parmağında ince, gümüş bir yüzük vardı. Ciddileşerek: "On yıldan önce tavsiye etmiyoruz ancak yasal olarak size bir sınırlama da getiremeyiz."

"Bunu şu an mı seçmeliyim?"

"En azından cihaza bağlanmadan önce karar vermelisiniz."

"Tamam. On yıl olsun."

"Bu durumda uygulama verisi beyninizde izole bir biçimde saklanacak ve on yıl sonra ek bir seans ile bağlantıları açılacak. Bu süre zarfında zayıf bir ihtimal de olsa kendi kendinize hatırlarsanız ve bu durum uygulanan seansın verimini etkilerse kurumumuz bundan sorumlu olmayacaktır."

"Peki."

Siluet döndü ve çadıra girdi.

Laboratuvarın kapısı kadının ardından kapandı. Kadının anlattıklarından, aklıma çocukken oynadığım legolarım geldi. Bir gün ağabeyim benim için legolardan güzel bir araba yapmıştı. Epey süre o arabayla zevkle oynadım ama bir süre sonra arabayı bozup parçalarla farklı bir şeyler yapmak istedim fakat arabayı bozarsam daha iyi bir şey yapamayacağımı düşündüğüm için çekiniyordum. Bu yüzden de arabaya her baktığımda sinirleniyordum. Öyle ki artık arabayla da oynamıyordum. Çok sıkıldığım bir sabah arabayı aldım. Uzun zamandır ona dokunmamıştım.

Hatırlıyorum, bu bile değişik bir güç hissettirmişti. Dördüncü kattaki evimizin balkonuna çıktım ve arabayı aşağı attım. Parçalar etrafa saçıldı, araba darmadağın oldu. Daha sonra aşağı indim, sağlam parçaları topladım ve legolarımla oynamaya devam ettim.

DAVETSİZ MİSAFİR

Murat Yıldırım

Madem buradayım ve bir süre kalacağım, öyleyse tanışmamız en iyisi. Her şeyi en başından anlatayım. Çok iyi hatırlıyorum hava bulutsuz ve güneşliydi. Turgay için sıradan bir gündü. Hayatının geri kalanı ise kelimenin tam anlamıyla sıra dışı olacaktı ama Turgay o an bunun farkında değildi. İşin doğrusu Turgay o zamana kadar hayatta pek çok şeyin farkında değildi. Emin olun, kavrayışı ve çevre algısı o sıradan, eski Turgay'dan daha yüksek dal parçaları -odun demeye dilim varmadı- biliyorum. Ama Turgay iyi bir çocuktu. Çok yakında zeki ve başarılı da olacaktı.

Turgay kendisinden daha akıllı cep telefonunda gürültülü bir müzik açmıştı. AC/DC'den "Highway to Hell" çalıyordu. Her zamanki gibi kulaklıklar kulağında, kafası kapüşonunun içinde kaybolmuş, önüne bile bakmadan yürüyordu. Sadece kesişebileceği bir karşı cins var mı diye arada bir etrafı süzüyordu.

Yolun kenarına geldiğinde etrafına bakmadan kafasını kaldırdı. Güneş vardı. Hapşırdı. Sonra bir daha...

Yolun karşısına geçmek için ilk önce iki tekeri kaldırıma çıkmış şekilde park etmiş otomobillerin arasından geçme-

si gerekiyordu. Tam iki otomobilin arasına dalacaktı ki "Dur!" diye bir ses duydu. Şaşırdı. Sesi, gürültülü müziğe rağmen o kadar net duymuştu ki bir anlam veremedi. Ses sanki dışarıdan değil de kafasının içinden gelmişti. Bir saniye kadar duraksadı. Ne yapacağını bilemedi. Elbette daha iyi bir fikri olmadığı için hareketlerine kaldığı yerden devam edecekti. Tam tekrar adım atacaktı ki o sesi bir daha duydu:

"DUUURR!"

Ses bu sefer o kadar güçlüydü ki Turgay'ın tüm vücudu sarsıldı. Öylece yerinde donup kaldı. Tam o sırada aralarından geçmeye hazırlandığı otomobillerden solunda olanı, beyaz bir Renault Megane, hareket etmeye başladı. Bir yandan da araba akordeon gibi büzülüyordu. Gözü beyaz otomobile takılmıştı. Kapüşonundan dolayı görüş alanı sınırlıydı. İlerleyen otomobille birlikte başı da istemsizce sola doğru dönüyordu.

Her şey adeta ağır çekimde oluyordu. Megane büzülmüş ve öndeki markasını bilemediği kırmızı otomobile, kırmızı otomobil de önündeki Ford marka servis minibüsüne çarpmış ve çarpmanın etkisiyle kırmızı araç tamamıyla kaldırıma savrulmuştu. Tam o sırada dev bir tekerleği fark etti. Megane'ı ve kırmızı otomobili çiğneyip geçmiş, minibüse tırmanıyordu. Kafasını hızla önüne çevirince dev bir kamyonun önünden geçip gittiğini gördü. Hani arkasında kocaman beton mikseri olanlar var ya, işte onlardan. Kamyon sadece santimetrelerce berisinden geçmişti. Yüzünü yalayıp geçen rüzgârla beraber sağa doğru tekrar bakınca kamyonun ön tekerleğinin minibüsün ortasına kadar ilerlediğini fark etti. Kamyon, minibüsü de önüne katmış sürüklüyordu. Beraber göremediği bir araca çarptılar. Bir daha, sonra bir daha... Artık durduklarında minibüs tamamıyla kamyonun altına girmişti. Sonra bir gıcırtı, metalik

bir inleme... Hayır, son bir çığlıktı bu. Son nefesini veren masallardan kaçmış bir canavarın son kükreyişiydi. Kamyon yolun ortasına doğru -eski zaman kahramanlarından birinin mızrağının ucunda can veren bir canavar gibi- ağır ağır devrildi. Turgay tüm bu karmaşanın başladığı yerde duruyordu. Uzamış gölgesi, bu kaosun başlangıç çizgisi gibiydi adeta.

Turgay, birisi ona zorla tuzlu ayran içirmeye çalışırken kendine geldi. Yani, tekrar kendisi olarak düşünebilmeye başladı ki elbette bunun pek de ilgi çekecek bir yanı yoktu. "Eve dönmeliyim" diye düşündü. "Evladım, iyi misin?", "Şoka girdi tabii." seslenmeleri arasında kalktı. Kalabalığı yarıp hızla uzaklaşmaya başladı. Bu korkunç andan sonra kafasında beliren soru da bir o kadar korkunçtu: "Tuzlu ayranı hangi ara bulup geldiler ki?" Beni anlıyorsunuz, değil mi?

Odasında yalnız kaldığında, az önce olan şeylerle yüzleşmesi gerekiyordu. Onu tüm dünyaya karşı koruyan güvenli odasındaydı artık. Bu, aynı zamanda daha fazla kaçacak bir yer kalmadığı anlamına da geliyordu. Odanın içinde dolanmaya başlamıştı.

"O ses nereden gelmişti? Acaba bir koruyucu meleği mi vardı?"

Korunacak ne varsa ortada? Ergen özgüveni işte.

"Yoksa, evliyalara mı karışıyordu, eriyor muydu?"

Gereksiz ergen özgüveninden bahsetmiştim sanırım.

"Yoksa... Yoksa çıldırıyor muydu?"

Bunun için de ömrünün en azından bir kısmında toplumun geri kalanına göre akıllı sayılmak gerekmiyor mu?

Turgay o esnada sabırsız ama bir o kadar da kararsız bir ses duydu.

"Merhaba, Turgay. Konuşmamız gerek. Biraz oturmaya ne dersin?"

Turgay o sesi yine duymuştu. Onun mutlak ve acıklı bir ölümden kurtaran sesiydi. Bu gerçekten bir kurtuluşun sesi miydi? Kafası karışmış, kalbinin atışları hızlanmıştı. Soluk soluğaydı.

"Kimsin sen? Neredesin?"

Turgay olduğu yerde dört dönüyor, odanın içinde sesin kaynağı olabilecek bir şeyler arıyordu.

"Sakin ol. Bağırmanın hiçbir faydası yok. Şimdi yatağına otur ve derin bir nefes al, haydi."

Ses bu sefer kararsız değil tam aksine kendinden emin ve kararlıydı. Gücünün farkına varmıştı ve bu işi bir an önce açıklığa kavuşturmak istiyordu. Turgay kendini sesin direktiflerine uyarken buldu.

Kirli çamaşırlarla -görece olarak- temizlerin karmakarışık bir yığın halinde bulunduğu yatağının üstüne oturdu. Ürkmüş bir sesle sordu:

"Kimsin? Nesin sen?"

"Bu cevabını tam olarak benim de bilmediğim bir soru. Bir süredir buradayım. İlk önce senin bir parçan olduğumu sanıyordum ama zamanla farklı yaşam formları olduğumuzu fark ettim."

Ses bir an durdu. Belki neleri, nasıl anlatması gerektiğini düşünüyordu, belki de neleri anlatmaması gerektiğini.

"Senin gördüğün, duyduğun her şeyin farkındayım. Çoğu zaman düşüncelerini okuyabiliyorum. Çocukluk hatıralarını, hatta bebeklik anılarını bile bulabiliyorum."

Turgay panikle sordu:

"Beyin tümörü gibi bir şey misin? Ameliyat olmam mı gerekecek?"

Ses devam etti:

"Açıkçası beni öldürmemeni tercih ederim. Bir tür tümör olduğumu sanmıyorum. Kendim hakkında çok şey bilmediğimi söylemiştim. Sanırım vücuduna dışarıdan geldim."

Turgay her zaman ki laf anlamazlığıyla "O zaman mikrop gibi, parazit gibi bir şey misin yani?" diye sordu.

Ses ise aynı şeyleri tekrarlamaktan sıkılmıştı.

"Parazit olduğumu da sanmıyorum. Aslına bakarsan fiziksel bir varlığım olduğundan bile emin değilim. Belki de nöronlarının arasındaki bağlantılarda dolaşan bir algoritma, bir elektrik akımıyım sadece. Sana zarar vermiyorum ve vermek de istemiyorum. Daha az önce hayatını kurtardım. Muhtemelen simbiyotik bir yaşam formuyum ama daha önce de defalarca dediğim gibi ne olduğumu bilmiyorum. Çünkü kendimi dışarıdan gözlemleme şansım olmadı, sadece beyninin içinde varım ben."

Ses derin bir nefes aldı, beynin içinde yaşayan ve nefes almayan bir yaşam formu bunu ne kadar yapabilirse o kadar. Turgay'ın duygularını kontrol etmek için geliştirdiği bir tepkiyi kopyalıyordu. Bu bilinçsizce yapılan bir şey miydi? Yoksa Turgay'la yakınlık kurmak için onun davranışlarını mı kullanıyordu? Bu tepki en azından Turgay'ın tekrar söze girmesine engel olmuştu. Ses, konuşmasına kesintisiz devam edebilecekti.

"Ya çıldırdıysan, değil mi? Sanırım bu soruyu kafanın içindeki sesin cevaplaması da pek bir anlam ifade etmeyecek. Kazayı hatırlasana! Sen kamyonu görmüştün ama farkında değildin. Seni ben uyardım. Şöyle düşün. Ben senin beyninde ikinci bir bilinç, ikinci bir işletim sistemi gibiyim, hem de ilkinden çok daha gelişmiş bir işletim sistemi.

Şimdi gözlerini kapat. Dün çalıştığın Tarih dersinden herhangi bir şey hatırlıyor musun? Hayır, tabii ki hatırlamıyorsun. Bak şu an çalıştığın son sayfa gözünün önünde. Bu ondan önceki. Bu da ondan önceki. Bana yeterli zaman ver, senin ilkokuldan bugüne kadar gördüğün bütün kitap sayfalarını tek tek gözünün önüne getireyim.

Bu da geçen hafta matematik sınavında sana Çince gibi görünen soru. Bak bu da çözümü."

Şimdi Turgay'ın gözünün önünde sınıftaki kara tahta vardı ama ufak bir farkla: Tebeşirle çizilmiş çizgiler ufak solucanlar gibi tahta üzerinde hareket ediyor ve tahtanın başka bir kısmında yeni şekiller alıyorlardı.

"Bu öğretmeninin sonradan tahtaya yazdığı cevap değil, benim çözümüm. Öğretmeninin çözümünde hata var. Burada işlem hatası yapmış ama cevabı bildiği için aşağıdaki satırda hatayı düzeltivermiş.

Bir daha hiçbir sınavdan zayıf almayacaksın. Adeta dört gözün, dört kulağın ve iki beynin olacak. Bir düşünsene! Bunu insana yaptırabilecek bir psikolojik rahatsızlık olduğunu sanmıyorum. Beraber çalışırsak sen rahat, mutlu, zengin ve zeki olacaksın. Ben de kendimi keşfedeceğim. Ne dersin?"

Az çalışarak veya hiç çalışmayarak elde edilecek rahat ve kolay bir hayata kim "Hayır" diyebilirdi ki? Hem de başarı ve zenginlikle dolu bir hayata... En azından Turgay diyemezdi ve ses de bunu biliyordu. Turgay birkaç saniye düşündü ve cevabını verdi:

"Evet." Ardından hemen ekledi. "Vücudumun ve beynimin kontrolü her zaman bende olacak. Bana istemediğim hiçbir şey yaptırmayacaksın. Ben seni istemediğimde kendini kapatacaksın. Tamam mı?"

Ses "Tamam" dediğinde Turgay'ın beyninde farklı bir hareketlenme oldu. Bu, sesin daha önce tanık olduğu bir şey değildi. Turgay'ın aklına bir fikir gelmişti.

"O zaman sana bir ad lazım. 'Tümer' nasıl?"

Turgay, gelen cevabın tonundan olsa gerek, Tümer'in gülümsediğini hissetti. İsmini sevmişti. Tümer ilk kez bir hediye alıyordu.

"Tamam, harika bir isim."

Biliyorum, sabırsızlanıyorsun ama az kaldı zaten. Turgay'la Tümer'in tanışmasının ve birlikte yaşamaya karar vermelerinin üzerinden çok uzun zaman geçti. Tümer sözünü tuttu. Turgay çok ünlü bir beyin cerrahı oldu. Eli hiçbir zaman titremedi. Çoğu hastalığı tahlil istemeden sadece hastanın yüzüne bakarak teşhis edebiliyordu. Her hastasını hatırladı, hem de tüm ailesiyle beraber. Bütün gün odasına kapanıp bilgisayar oyunları oynayan sümsük çocuklarının başarısına, başlarda Turgay'ın annesi ve babası da hayret etmişti. Her şey toz pembe de değildi tabii. Enerji içecekleri ve kolaya çok düşkün olmuş, çayına, kahvesine beş altı şeker atar olmuştu. Bir de güneşe çıktığında sürekli hapşırıyordu.

Turgay da Tümer'e verdiği sözü tuttu. Beyin üzerine yaptığı ve hiçbir zaman yayımlamadığı çalışmalarında hep Tümer'i araştırdı ve anlamaya çalıştı. İlk bulgusu Tümer'in beyindeki farklı bütün hücre çeşitleriyle aynı anda hem kimyasal hem de elektriksel etkileşime giren bir bakteri, daha doğrusu bir bakteri kolonisi olduğuydu. İlk önce beynin ön tarafında gözlerin tam arkasına yerleşiyor, sonra tüm beyni sarıyordu. Belli zamanlarda ise koloninin bir kısmı akıntıyla buruna ve genze iniyordu. Hapşırıkla yayılıyordu. Aynı nezle ve grip gibi.

Bir baltaya sap olmaz denilirken aniden zekâ pırıltıları saçmaya başlayanlar, çayına beş, altı şeker atanlar, üç günde bir migreni tutanlar, güneşe çıkınca hapşıranlar... İşte bunlar Tümer'in yeni taşıyıcıları. Hepsi başarılı, zengin ve mutlu. Onlar, Tümer'i gururla taşıyanlar. Onlar, insan soyunun geleceği. Onun kendisini keşfetmesi için çıktığı kutsal görevdeki havarileri.

Neyse, artık biz işimize bakalım. Şimdi sen benim bu hikâyeyi niye anlattığımı merak ediyorsun. Turgay'ı, Tümer'i, başlangıcı niye anlattığımı merak ediyorsun. Bir yandan da korkmaya başladın. Bunun bir rüya olmasını istiyorsun. Kalkınca unutuvereceğin bir kâbus belki. Sanırım çıldırmış olmaya bile razısın. Korkmana ve heyecanlanmana gerek yok. Fark ettiğin gibi ben sana ait her şeyi zaten biliyorum. Hatta senin hatırlamadığın, hatırlamamayı seçtiğin detayları da biliyorum. Aslında biliyorsun bu hikâyenin sana niçin anlatıldığını. Daha doğrusu, korktuğunun başına gelmesinden çekiniyorsun ama kaçış yok. Ya zenginliği ve başarıyı seçeceksin ya da hayatın boyunca acı ve sefalet içinde yaşayacaksın. Emin ol, uzun bir hayatın olmayacak.

"Dostum. Benim adım Tümer. Senin beynin de benim yeni evim. Tümer'in kutsal havarisi olmayı kabul ediyor musun?"

GÜNLÜK

Pınar Tunç

Yazılı veri girişi: 0001 801-345-2116

Yer: Sanal Yaşam Alanı

Bugün günlük tutmaya başladığım ilk gün. Hatırladıklarımdan şüphe duyuyorum. En azından burada yazılanları okuduktan sonra gerçekten ne olduğunu bilebilirim, başka olaylar hatırladığıma emin olsam bile. Uyandığım gün hep aynı gün. Bana uzun zamandır böyle gelmeye başladı. Hayatın tekdüzeliği bunun en mantıklı nedeni olurdu herhalde. Yaşadığım alandaki kısıtlamalar da buna yardımcı oluyor.

Dünya tarihiyle aram iyi değil ama her şeyin bundan yüz elli sene kadar önce başladığını biliyorum, benim dünyaya getirilme projemin onaylanmasından çok önce. Küçük dünya savaşları 1950'lerde sona ermiş gibi görünse de zamanın güçlü devletleri ABD (bugünkü AKT -Amerikan Küresel Topluluğu- fakat o zamanlar sadece bir kıta devletiymiş), Rusya, İngiltere, Fransa ve Çin nükleer silahlarını ellerinde tutmaya devam etmişler. İnsanlığın enerji kaynaklarının sınırlı oluşu, barışçıl çözümlerden vazgeçilmesini ve

bu ülkelerin Büyük Nükleer Savaş'ı 2039'da başlatmasını sağlamış. Güneşteki patlama da bunda etkili olmuş. Tarihçiler, Büyük Nükleer Savaş'ın sonucunda insan nüfusu ⅙'ya indiği için güneşten aldığı enerji azalsa bile dünyanın daha yaşanılır bir yer olduğunda hemfikirler. O güne kadar gizlenen ve savaş endüstrisinde kullanılan tüm teknolojik gelişmeler ancak bu savaşlardan sonra bilim adamları tarafından insanlığın hizmetine sunulmuş.

Hareket etmeden geçirdiğim günlerin sayısı dışarı çıkıp yürüdüğüm günlerden daha fazla. Dışarı çıktığımda bile bunun gerçek olduğundan emin değilim. Benim için fark etmiyor. Çünkü hissettiğim şeyler aynı. Bunu, yirmi altı yaşında girdiğim reşitlik sınavına borçluyum. Girmeyip geleneksel yaşam şeklime devam edebilirdim ama verilecek kararın ne olacağına dair merakım üstün geldi. Sonuç olarak beynimdeki duyu ve iletişim merkezine benim için üretilmiş olan BGA (beyin geliştirme aygıtı) takılmasına hak kazandım. Biyolojik olarak aynı DNA yapısına sahip ve yongaya benzer işlevi vardı. Ailem seçeneklerimi kısıtlamamak için doğum makinesinden çıktığım anda BGA için başvuruda bulunmuşlar.

Yirmi altı yaşından beri fiziksel dünyayla ilişkim yok denecek kadar az. Ulaşım araçlarını kullanmıyorum. Uydulardan ve dünyadaki tüm alıcı-vericilerden gelen sinyalleri anlayabiliyorum. Çevre ve yaşam değişiklikleri konularında vermem gereken kararlar dışında başka insanlarla iletişim kurmam gerekmiyor. Üremek için bile kimseyle görüşmeme gerek yok. Eğer istersem verdiğim onayla birlikte döllenme başlatılabilir. Bu, başlı başına bir proje ve insanlar genellikle böyle bir karardan sonra fiziksel dünya ile tekrar iletişim kurmayı göze almak zorundalar. Ben ise dünyaya getiriliş amacımın üremek olduğundan emin değilim.

En azından beynimdeki hatalar düzeltilmeden böyle bir projeye başlayamam. Dünyadaki enerji kaynakları sınırsız değil. Bir milyar nüfuslu bir dünyaya ek bir yaşam getirmenin toplum içinde hoş görüleceğini düşünmüyorum. Ayrıca hâlâ otodokların kullanımından vazgeçilip genetik düzenlemeye gidilmedi. Otodok makineleri, insanların sağlık durumunu kontrol ediyor ve gerektiğinde iyileşmesini sağlıyorlar. Fakat insan doğumu kararından itibaren genetik yapı seçilirse bu sorunlar önlenecek ve otodoklara gerek kalmayacak. Bazen hangi düşüncenin benim olduğunu ve hangisinin BGA ile bana verildiğini karıştırıyorum. Bu normal mi?

Yazılı veri girişi: 0001 764-346-2116

Yer: Sanal Yaşam Alanı

Bugün günlük tutmaya başladım. Gerçekten olan şeyleri karıştırıyorum. Bu kayıt bana neler olduğunu anlamamda yardımcı olacak. Zamanın geçtiğine eminim ama üzerimden tekrar aynı güne uyandığım hissini atamıyorum. Hiçbir şey değişmiyor.

Bacaklarımı metal protezlerle değiştirmiştim ama şimdi biyolojik bacaklarıma bakıyorum. Koşmayı seviyorum. Yani severdim yirmi altı yaşından önce. Daha hızlı olmak ve arkadaşlarımla yarışmak eğlenceliydi. Bunun için gençler arasında moda olan metal protezlerden taktırdım. Ailem her zamanki gibi destek oldu. Devlet sağlıklı bacak değişimlerinin masraflarını ödemiyor. Biyolojik bacaklarımı da yedekte canlı olarak bekletmek istediğimi hatırlıyorum. Acaba bir sorun oldu ve kendi bacaklarıma dönmek zorunda mı kaldım?

Şu anda bir sigara içmeyi isterdim. Küçükken babamın sigara yaktığını hatırlıyorum. Sonra bir gün evimize askerler

geldi. O güne kadar evde tutulmasında sakınca görülmeyen sigara, alkol ve uyuşturucu maddeler toplandı. Amaç maddesel vücudumuza zehirli hiçbir şeyin girmemesini sağlamakmış. Şimdi popüler olan, enzim barlara gidip elektrikli uyarıcılarla aynı rahatlamayı sağlamak. Beyin fonksiyonlarını azaltmak ve zevk alma merkezini aktif hale geçirmek için kullanılan uyarıcılar etki aynı olsa bile sahte gibi geliyor.

Bu dünyaya geliş amacımı hâlâ hatırlayamıyorum. Arkadaşlarımın hepsi görevlerini yapmak için yola çıktılar. Diğer bir deyişle iletişim ağından koptular. Görevleri tamamlandığında geri dönecekler. Benim için hâlâ geç değil. Annem her zaman doğum makinesinden çıkan çocuklar arasından beni seçmesinin bir nedeni olduğunu söylerdi. Ben çıkan ikinci bebekmişim ve ona gözlerimi kırpmadan seksen sekiz saniye bakmayı başarmışım. Dünyaya geliş amacının gen haritamızda yazılı olması şifresini çözmeye yetmiyor. Tüm değişkenler olumlu duruma gelince, gen aktif hale geçiyor ama bu bazen milyonlarca gün gerektiriyor. Neyse ki eski insanlardan yaşadığımız gün sayısı olarak farklıyız.

Beyin işlemlerimde yavaşlama başladı yine. Dakikalar çabuk geçiyor. On dakika içinde uyumak zorundayım. Günlük "kapat" komutu devreye alındı. Yarın bunları hatırlayacak mıyım, yoksa günlüğü okumam mı gerekecek? Emin olduğum ve hatırladığım şeylerin gerçek olmayışı beni korkutuyor. Günün bu zamanında hep, eskiden seyrettiğim klasik bir filmi düşünüyorum. Holografilmlerden önce çekilmiş. İki boyutlu bir ekranda izlemiştim. Adam filmin sonunda zannettiği her şeyin, gerçekte farklı olduğunu anlıyordu. Kendisinin de gerçekte yaşamadığını ve çoktan ölmüş olduğunu görüyordu. Dayanamayacağım

şeylerden biri olurdu herhalde bu durum. Ölü veya deli olmaktan korkuyorum.

Bunun olma ihtimali önemsenmeyecek kadar az. Genlerimin hepsi mükemmel olmasa da sürekli otodok gözetimindeyim. Bu sayede herhangi bir bozukluk, fiziksel sorun olmadan çok daha önce önlenebiliyor. Ailem hayat boyu gözetimde kalmam için yapılması gereken tüm işlemleri tamamladı. Bunu neden bu kadar çok önemsediklerini merak ediyorum bazen. Biraz da onlar için görevimi bulmaya çalışıyorum. On dört yıl kadar sürem var. Bu süre içinde hayat görevlerinin ortaya çıkmaması, insan gen yazılımında bir hata olması ihtimalini %99'a çıkartıyor. Eğer o güne kadar ne yapmam gerektiğini anlamazsam başka bir vücuda nakil edilmem gerekecek. Bunu istemiyorum. Fiziksel olarak tüm eğitimimi tekrar almam gerekecek. Beynim için tamamen bir zaman kaybı olacağını düşünüyorum.

Sesli veri girişi: 0001 798-347-2116

Yer: Fiziksel Yaşam Alanı

Hareket etmeyeli günler oldu. Günlük tutmaya karar verdim, hem de sesli olarak. Bunu, şu anda gerçekten otururak yapıyorum. Saçlarım ve sakallarım uzamamış. Neler diyorum? Uzamış olsa büyük sorun olabilirdi. Herhalde toplumdan dışlanırdım. Yani diğer insanlar benim farkımda olsalardı, bu böyle olurdu. Ben 6 yaşındayken herkes daha farklı görünüyordu. Hayal meyal hatırlıyorum annem ve babamın saçları olduğunu. Benim de vardı. Sonra döküldüler ve bir daha çıkmadılar. Görüntü rahatsız etmiyor herkes saçsız ve sakalsız olunca. Bunun sorumlusu vücudumuzda bulunan bir genmiş. Mutasyon değil. Dış dünyadaki olayları takip edip yorumlayabilen bir DNA parçası. Biz dünyayı kendi fiziksel yapımıza tam uygun şekilde bi-

çimlendirdiğimizde, vücudumuzda bizi o güne kadar dış dünyaya karşı koruyan yapılar yok olmaya başlamış. Tabii bu aynı zamanda vücudumuzun da dış dünyaya uyumlu olmak için daha fazla değişemeyeceğini gösteriyor. Benim genetik yapım bu duruma altı yaşında ulaşmış. Yani sonunda dünya ve insan orta noktada uyumlu olarak buluşmuş.

Neden yerleşmemiz için dünyanın seçildiğini hep merak ettim. Belki de sebebi Satürn'den görünen yıldıza, yani Güneş'e, yakınlığı ve uzun süre enerji kaynaklarını tutabilecek oluşuydu. Bizden üç kuşak önce yaşayan insanlar farklı bir tarih okumuşlar. Onlara göre her şey daha basitmiş. İnsanların dünya üzerinde meydana gelen canlılardan biri olduğu uzun süre kanıtlarla desteklenmiş. Ta ki uzay mekiği "Cassini-Huygens", Satürn'ü incelemeye başlayıp Satürn'ün ayı Enceladus'a 2021'de gönderilen sondaların okyanus dibinde insan DNA'sının izini bulana kadar. Cassini, 2004-2016 yıllarında Enceladus'taki su kaynakları ve buz okyanusu ile ilgili bilgi toplamış. Fakat uyduya sonda inmesi kararı ancak yaşama elverişli asitlik-bazlık (pH) oranının öğrenilmesiyle alınmış. Bunun sonucunu hepimiz biliyoruz. Tüm insanlığın felsefe, düşünce ve bilim sistemleri baştan yazılmış. Yine de çoğunluk hayatlarını aynı şekilde yaşamaya devam etmiş. Nereden geldiğimizi bilmek bundan sonra yapacaklarımızı pek etkilemiyor. Yine de bu dünyada normalde oluşabilecek canlılardan olmadığımız düşüncesi garip geliyor.

Daha etkileyici olanı, bebeklerin kıl hücrelerinin ve tırnaklarının olmaması, beyindeki konuşma ve yürüme merkezlerinin çalışmaya hemen başlamaması mantıklı geliyor artık. Görünen o ki, oluştuğumuz gezegende kıl ve tırnak yapısına gerek yokmuş. Çevrenin sıcaklığı ve içindeki maddeler bunu elverişli kılmış olmalı. Ayrıca geldiğimiz yerde

yerçekiminin az oluşu yürümemiz gerekmediği için bacaklarımızı kollarımız gibi kullanmamıza neden olmuş. Satürn'ün sisteminden veya uydusundan geldiğimiz düşünülürse bunlar mantıklı. Bu dünyaya uyum sürecinde bu özellikleri kazanmışız. Ama bilim adamları doğuştan itibaren konuşmadığımız bir süre oluşunu hâlâ açıklayamıyorlar. Benim tahminim beyin dalgaları ile iletişimin bir zamanlar var olduğu yönünde. Doğduğumuz gezegende ses çıkarmamıza gerek yoktu herhalde. Düşünceleri anlayabilecek durumdaydık. Buraya taşındığımızda bu duyumuzu unutmuş ve onun yerine konuşmayı geliştirmiş olabiliriz. Belki de çevrede hava gibi yoğunluğu az olan bir maddenin oluşu buna neden oldu. Bir şekilde beyin dalgalarının iletilmesini engellemiş olabilir. İlkel içgüdülerim, fizikî olarak Satürn'de, Enceladus'ta veya uzayda herhangi bir yerde olmanın ne kadar heyecanlı olduğunu söylüyor. Fakat orada bulunan uydulara ve sondalara, SWW (Space Wide Web) ile istediğimiz zaman bağlandığımızı düşünürsek, oraya gerçekten gitmek mantıksız.

Değerlendirme: 0073 636-348-2207

Yer: Sanal Eğitim-Öğretim Alanı - Uzmanlık

Konu: Savaş ve Bilimsel buluşların psikolojik rahatsızlıklara etkisi

Denek: İnsan, erkek, 127

- Günaydın arkadaşlar. Bugün örneklerle savaşların ve bilimin beyindeki psikolojik anomalilere etkilerine devam ediyoruz. Deneğimiz hâlâ yaşayan bir insan. Yazılı kayıtları ve uygulamaları okumuş olmalısınız. Hastanın durumunu özetlemek isteyen var mı?
- Hasta "Hiper-gerçeklik" bulguları gösteriyor. Gerçek ile sanal dünyayı ayıramadığı durumlar var. Bununla

birlikte "Fantezi Eğilimli Kişilik (FEK)" bozukluğunu görüyoruz. Gerçek dünyanın sınırlarını anlayabileceği duruma geldiğinde gerçek sandığı şeylerin hayal ürünü olduğunu öğrenmek hastayı travmaya sürüklüyor.

- Evet, bu hasta "Fantezi Eğilimli Kişilik" bozukluğu teşhisi ile bünyemizde tutulsa da "Hipergerçeklik" için de örnek olarak gösterilebilir. Uygulanan deneylerden bahsedelim.

- Hastanın, tedavi başlangıcında alınan onayı ile birlikte hayatıyla ilgili tüm bilgilerine ve BGA kayıtlarına ulaşıldı. İlk deneyin amacı beyin genetik yapısındaki bozukluğun sınırlarını öğrenebilmekti. Hasta, koruma ünitesinin içinde yaşlanmayarak sanal gerçeklikte tutuldu. Hastanın sanal gerçeklikte yaptığı her şey, gün sonunda hafızasından ve BGA'dan silindi. Hasta her gün gerçek, sanal ve hayal dünyası ile ilgili düşüncelerini paylaştı. Bazı günler kişilik bozukluğundan haberdar iken diğer günler tamamen sağlıklı olduğunu düşündü.

- Peki, elimizdeki verilere dayanarak hastanın bozukluğunun kaynağını söyleyebilir miyiz?

- Kayıtlara ve hastanın anılarından edinilen bilgilere göre BGA takılımı sonrasında kişilik bozukluğunun başladığını anlıyoruz. Öncesinde tüm anılar gerçeğe uygun iken hasta, olan ve olmasını istediği olayları karıştırıyor. Örneklerle açıklamak gerekirse, hasta, bacaklarının dizden aşağısını bir araba kazasında kaybetmesine çözüm olarak metal bacak protezleri takıldığını düşünüyor. Bu protezleri de kendi isteği ile daha hızlı koşmak için taktırdığını söylüyor. Bir diğer örnek ise saçlarının ve tırnaklarının olmayışını insanlığın baş-

ka bir gezegenden Dünya'ya gelişine bağlıyor. Oysaki geçirdiği beyin ameliyatları için saçlarının çıkmaması ve kendine zarar vermemesi için de tırnaklarının uzamaması sağlanmış.

- Güzel örnekler, evet. "Hiper-gerçeklik" ve "FEK" bozukluğunun kişinin sosyal hayatıyla, arkadaş ve aile yapısıyla ilgisini açıklayabilir miyiz?

- İki durumun da kişinin sosyal hayatıyla, aile ve arkadaşlarıyla yakından ilişkisi var. Hastayla tedavi öncesi görüşmemizde tek çocuk olarak büyüdüğünü, yakın arkadaşlarının olmadığını, anne ve babasının evden ayrılıp onu yirmi üç yaşından itibaren tek başına yaşamak üzere yalnız bıraktığını not almıştık. Oysa günlüğünde anlattıkları tüm hayatı boyunca ona destek olmuş bir aile ile ilgili. Üzerinde çalışmak istediği veya boş zamanlarını değerlendireceği uğraşları bulunmamakta. Hayatındaki boşlukları doldurmak ve yapmak istediği şeyleri anlamak için hayal dünyasına başvuruyor. Kendine belli bir süre için yeni bir gerçeklik yaratıyor. Bu sürenin sonuna kadar yapmak istediklerini belirlemesi onun için önemli. Hayal ettiği vücut değiştirme programı mümkün olmadığına göre, kendisiyle ilgili kalıcı bir değişiklik planlıyor. Bu durumun üstesinden gelmesi için gerçek hayatı olduğu gibi kabul etmesi gerekiyor.

- Harika, şimdi tedavi için hangi yöntemleri kullanabileceğimize bakalım.

Açıklamalar:

Veri girişi: 0001 801-345-2116

(Veri numarası 1, girildiği zaman 801. dakika, 345. gün, Milattan Sonra 2116 yılı) Aylık/Haftalık takvim kullanılmıyor.

Yıllar günler ile, günler de dakikalar ile ifade ediliyor.

1 Yıl = 365 gün

1 Gün = 864 dakika

1 Dakika = 100 saniye